

La lladre de somnis

La lladre de somnis

Manel Moles

EL FANTASMA DE LOS SUEÑOS
Editorial independiente

Títol: La lladre de somnis
Autor: © Manel Moles

Edita: El fantasma de los Sueños, S.L.

Ímprimeix: El Fantasma de los Sueños, S.L.
www.milibroenpapel.com

Reservats tots els drets. Ni la totalitat ni part d'aquest llibre pot reproduir-se o transmetre's per cap procediment electrònic o mecànic, incloent fotocòpia, enregistrament magnètic o qualsevol emmagatzematge d'informació o sistema de reproducció, sense permís previ i per escrit dels titulars del Copyright

Pròleg

Les nits càlides d'estiu, els seus pares li permetien dormir a la caseta de l'arbre, però només si el José l'acompanyava.

La caseta, de caseta, en tenia poc. Era en realitat només una petita plataforma que el José havia construït amb taulers i llistons feia un parell d'anys. De les branques de l'arbre penjaven ornaments, estris, una petita ràdio coberta amb una bossa de la compra i una caixa de plàstic amb còmics de guerrers bàrbars que el seu pare havia regalat al José quan va complir tretze anys. Havien parlat de posar-li un sostre a la caseta, perquè no es mullessin tots els seus tresors quan plovia, però a la Valèria li agradava veure les estrelles, i al seu germà li va semblar bé.

El José va fer el ronso quan la Valèria li va demanar d'anar a dormir a l'arbre. Allà no hi havia endoll i no podia emportar-se l'ordinador. Però la seva resistència era més una fingida i provocadora molèstia que una incomoditat real. I la Valèria, als seus cinc anys, ja disposava de suficients estratègies per convèncer un germà que es deixava entabanar.

Així que aquella nit, després de sopar, van agafar la llanterna i els sacs de dormir i van pujar per l'escala de corda a la casa de l'arbre. El José havia portat, furtivament, una bossa de llaminadures i, amagats sota els sacs de dormir, explicaven històries de por mentre saquejaven el botí de dolços.

El José dormia profundament, la mà recolzada al cos de la seva germana, que somrient i encara aliena a la crida de Morfeu mirava absorta l'espectacle estel·lar que es desenvolupava al cel, on milers d'estrelles formaven una composició màgica de petites llums intermitents.

Només el so de les ones del mar en arribar a la costa i el soroll d'algun cotxe errant trencaven el silenci de la nit. Però entre el murmuri de l'escuma salada, la Valèria va creure sentir un altre so; l'apagat trepitjar d'unes sabates sobre la vorera, que s'acostaven pel carrer de lleugera pendent en què es trobava la casa de la Valèria i el pati en què havia crescut l'arbre de la caseta. La Valèria es va girar sobre si mateixa i va treure el cap per la vora de la plataforma. Va poder veure un noi poc més gran que el seu germà passar davant de l'entrada de casa seva. Uns metres més enllà es va aturar, parcialment ocult darrera d'un dels arbres plantats als escocells de la vorera. La Valèria es va quedar mirant el noi, sorpresa i encuriosida. Però el temps passava, i l'escena romaní estàtica, així que la Valèria va començar a perdre interès i va badallar un parell de vegades.

Els seus ulls es resignaven ja a perdre la batalla contra la son quan un lleu so, el clic d'una porta propera en obrir-se, li va retornar l'atenció. Un parell de cases més enllà, una porta exterior s'obria i llançava al carrer una figura femenina que fugaç i silenciosa es dirigia amb pas una mica insegur cap al noi que expectant l'esperava amagat a les ombres. Per un moment, van quedar immòbils, a menys d'un metre de distància l'un de l'altre, mirant-se intensament, gairebé amb sorpresa, amb incredulitat, com si no poguessin creure el que els seus ulls els mostraven, per tot seguit, estendre les mans, tocar-se les puntes dels dits, tement fins a l'últim instant que aquesta visió desitjada no fos més que una al·lucinació intangible. I llavors el contacte, la connexió amb la realitat, i l'acceptació que sí, que allò tan desitjat per fi havia succeït.

La Valèria somreïa complaguda, mentre observava la suau i dolça abraçada en què la jove parella s'havia submergit, i deïa en veu baixa: -que romàntic'.

Agafats de la mà, somrient amb timidesa, i amb una expressió d'extrema felicitat a la cara, els retrobats enamorats

van passar davant la casa on hi havia l'arbre amb la caseta, que en realitat no era més que una plataforma, des de la qual mirava la Valèria. Van seguir caminant carrer avall, dirigint-se a la platja, mentre per sobre de les cases treia el nas la lluna plena.

La parella d'adolescents es va perdre de vista quan van travessar el portal que tancava el carrer i donava pas a les primeres dunes de sorra. La Valèria va dirigir la mirada cap a la casa de la qual havia sortit la noia. En la foscor de la nit li va semblar sinistra, de parets fosques i envoltada de grans arbres tenebrosos que movien lleugerament les seves branques empeses per una brisa suau amb olor d'aigua salada, sorra mullada i algues llançades a la platja.

La casa semblava aguantar la respiració en la nit, com esperant esdeveniments. La Valèria es va incorporar a la plataforma, canviant de posició, seient ara amb les cames creuades, mentre continuava observant la casa, contagiada de la tensió que li transmetia. No va poder la nena evitar un ensurt quan una de les finestres del segon pis es va il·luminar de sobte. Algunes ombres humanes es van dibuixar momentàniament en la llum i llavors, una nova finestra, també al segon pis, es va il·luminar, i més ombres van semblar dansar a través dels vidres. La tensió anava *in crescendo*, i la Valèria podia gairebé sentir veus nervioses i petjades agitades que provenien de la casa. Es van encendre també els llums del pis inferior i finalment la porta exterior es va obrir per deixar pas a una figura alta i severa, visiblement agitada, que dirigia paraules inintel·ligibles amb veu continguda a algú de nom femení. «El pare de la noia!», va pensar la Valèria, i es va tapar la boca amb les mans, tensa i expectant, gairebé tement els esdeveniments que es desenvoluparien..

La nit era càlida, i la brisa que una estona abans gronxava les branques dels arbres havia amainat gairebé per complet. Deambulant, desorientat, el pare recorria el carrer,

crident amb un to cada vegada més elevat, fins que en arribar al portal es va aturar pensatiu, i després d'uns instants va cridar algú de nom masculí («el noi», va pensar la Valèria), amb to interrogant, com preguntant «estàs aquí?».

Uns segons de silenci, amb el murmuri de les onades de fons, i després, una veu jove, masculina i resolta que responia.

El pare va ensopegar, com si acabés de rebre una empenta o un cop imprevist. Va mirar cap a la casa, després cap a la platja, d'on provenia la veu del noi, i de nou cap a la casa, per a continuació posar-se en moviment, precipitat i maldestre, de tornada a casa, per desaparèixer per la porta exterior, que va deixar oberta.

Pel portal de la platja van emergir dues figures que caminaven abraçades. El noi, dret, serè, amb mirada transcendental, acompanyava la noia, que amagava la cara en el seu pit i sanglotava.

Com un toro brau, va fer la seva aparició en batí la que sens dubte havia de ser la mare de la noia, baixeta i grassoneta, tota energia i mal geni, gairebé derrapant en arribar al carrer, seguida de prop pel pare, que havia delegat en la seva dona el lideratge de la situació.

La senyora es va llançar en trompa carrer avall mentre disparava diversos «No et vaig dir que ...?», alguns «Com t'atreveixes ...?» i un «Tu no saps amb qui t'estàs ficant.», per aturar-se a escassament un metre de la jove parella. Incapaç de quedar-se quieta, caminava cap a un costat i cap a l'altre, com una pantera estudiant el seu oponent, mentre continuava llançant verbals dards enverinats i el seu marit recuperava el terreny perdut i tornava a l'escena.

El noi besava el cap de la noia, mentre la mantenia en la seva abraçada protectora i mirava desafiant els seus 'adorats' sogres. Després, en un moviment rabent dels seus grassonets braços, la mare agafava amb dolorosa fermesa la noia i

L'arrabassava de l'abraçada amorosa, però massa suau, del noi, mentre el pare es col·locava entre ells, bloquejant els intents del jove d'acostar-se a la seva estimada. Davant la resistència de la jove, la mare va descarregar una seca i precisa bufetada, que va atordir la noia per l'impacte i al jove per la cruessa, i va arrossegar la seva filla fins a l'entrada de la casa, per des d'allà girar-se i disparar lapidàriament un «I si no te'n vas, truco a la policia».

El jove romania estupefacte i atordit enmig del carrer, observant gairebé sense consciència com filla, mare i pare desapareixien més enllà d'una porta que es tancava després d'ells. Com despertant d'un somni, el jove va avançar cap a la casa, cridant la noia i els seus pares, demanant per favor que l'escoltessin, que s'asseguessin a parlar com persones, que ells s'estimaven i volien estar junts. Però no hi va haver resposta des de l'interior de l'habitatge, i la lleugerament rovellada porta de ferro no va donar mostres de tenir capacitat d'escoltar els seus precis, i encara menys d'atendre'ls. Així que a poc a poc la resignació es va anar apoderant d'ell, convencent-lo que aquesta porta no es tornaria obrir, si més no per a ell.

El noi es va allunyar de la casa, caminant sense rumb, fins enfonsar-se alguns habitatges més enllà, dominat per la impotència i la ràbia.

La Valèria el va observar assegut a la vorera, reclinat sobre els genolls, el rostre amagat entre els seus braços, i no va poder evitar sentir-se commoguda.

Els seus petits peus descalços van recolzar-se en l'escala de corda que permetia accedir a la casa de l'arbre i va baixar fins a terra. Amb compte va obrir la porta del reixat i va sortir al carrer. La temperatura havia baixat alguns graus i la Valèria va sentir l'aire fresc tocant la seva pell.

Va recórrer àgilment els pocs metres que la separaven del jove i es va arraulir al seu costat. El noi no va mostrar senyal

d'haver-se adonat de la seva presència, immòbil en la seva afligida postura.

Amb lenta precaució, la Valèria va prendre una de les mans del noi entre les seves, i va tancar els ulls en sentir la calidesa del contacte. En la seva ment van començar a formar-se difuses imatges, meres ombres primer, que van anar guanyant detall i profunditat progressivament, encara que mantenint la tènue irrealitat dels somnis. Va veure amb l'ull de la seva imaginació la jove parella passejant per la platja agafats de la mà, banyats per la pàl·lida llum de la lluna. Els va veure asseguts a la sorra mirant vídeos d'anime al mòbil. I els va veure separar poc abans de l'alba, besant-se amb tendresa, prometenent trobar-se en el mateix lloc l'endemà. Va veure una parella adulta, als quals, sense saber com, va reconèixer com els pares del noi, que s'abraçaven amb adorable tendresa i miraven el seu fill amb un amor profund i sincer. Va veure el noi vestit amb una bata blanca cuidant d'un nen malalt. El va veure també vestit de militar, armat amb un subfusell, cobert el seu cap amb un casc blau, protegint un comboi humanitari en algun conflictiu territori, i també el va veure dirigint-se a un nodrit grup d'assistents des del que semblava l'aula magna d'una gran universitat. Una per una, una sèrie incessant d'imatges meravelloses i boniques es van anar dibuixant a la imaginació de la Valèria, que va començar a sentir un creixent amor i respecte per l'extraordinària persona que tenia al seu costat, tot i no conèixer ni el seu nom. El carrusel d'imatges va continuar sense defallir passant per una fascinant existència de somnis i il·lusions que acompanyaven un noi que creixia i passava a adult i després envellia fins a la culminació en la imatge d'un fèretre al qual retia homenatge una gran gentada. Al costat del fèretre, una senyora ja anciana (la noia d'abans, però amb seixanta o setanta anys més), rebia el condol dels assistents amb expressió de serena tristesa. Els ulls de la dona mostraven que el seu cor es trobava més enllà

de qualsevol esperança de consol, però alhora animat per l'eterna gratitud d'haver compartit una vida plena i feliç amb la persona estimada.

La Valèria se sentia plena de felicitat, de benestar, submergida en un món d'il·lusions i vida. Se sentia com si realment totes aquestes escenes estiguessin succeint realment i ella les estigués vivint en la seva pròpia pell. I era una sensació indescriptible, incomparable amb cap altra que hagués sentit en els seus pocs anys de vida. Per això, quan l'última imatge es va esvaïr i aquells ancians ulls plens de tristesa i també d'amor es van fondre amb un fons blanc, es va sentir frustrada i una mica decebuda, i va estrènyer la mà del noi com reclamant-li més belles imatges com les que acabava de presenciar. Però no va funcionar. Era com intentar obtenir aigua d'un pou sec. Pots fer baixar la galleda tantes vegades com vulguis; sempre pujarà buida.

La mà del noi ja no ofería un contacte càlid, sinó que la Valèria la percebia freda i rígida. Sorpresa, va obrir els ulls, per trobar-se amb la mirada del noi fixa en ella. Però no era ell. El seu rostre no tenia expressió, i en els seus ulls no podia veure ni curiositat, ni sorpresa, ni cap emoció. Llavors, el noi es va aixecar, i sense dir res es va dirigir cap a la platja. La Valèria el va veure allunyar-se amb pas rígid, forçat, artificial. Es va aixecar i el va seguir.

En arribar a la vora, el noi va començar a despullar-se. Va doblegar la roba i la va col·locar amb cura damunt de les sabates. En el seu cos nu, el seu blanc darrere contrastava gairebé còmicament amb la resta del seu bronzejat cos. Va entrar a l'aigua amb el mateix pas rígid i artificial i va començar a nedar cap a la profunditat de la nit.

La Valèria va observar la roba dipositada sobre la sorra i va decidir esperar el retorn del noi.

La son ja la derrotava. La roba pulcrament doblegada conservava encara una mica de l'escalfor del noi, i també la seva olor. La Valèria va recolzar-hi el cap i es va sentir còmoda.

El so d'uns passos ràpids i forts la va sobresaltar. La Valèria va obrir els ulls per veure una noia amb roba esportiva i walkmans passar corrent al seu costat, els seus peus descalços esquitxant l'aigua que deixaven les onades.

El sol apareixia sobre la superfície del mar, il·luminant amb llum sense estrenar el nou dia. La Valèria es va asseure a la sorra i va estirar els braços. Al seu costat continuava la roba del noi, una mica rebregada després d'una nit servint de coixí.

No hi havia gaire gent a la platja en aquella hora. Una senyora prima, d'uns cinquanta anys, estirada i de vestit negre, passejava un petit gosset per les roques de l'escullera. Una mica més a prop, un vell pescador recollia les seves canyes. La Valèria li va somriure, i l'home li va tornar la salutació amb una inclinació de cap.

Fins a les seves oïdes arribava el so dels cotxes que circulaven pel passeig, i fins i tot li va semblar sentir la sirena d'alguna ambulància o d'algun vehicle de policia. El pescador ja havia recollit les seves coses i es dirigia cap a les cases. La Valèria l'observava allunyar-se, i mentre s'allunyava, veia que de tant en tant es girava i la mirava, amb expressió que en la distància la Valèria no podia saber si era de sorpresa o de preocupació.

Al mar no es veia ningú, i la Valèria es preguntava quanta estona pensava nedar el noi. Va dirigir la mirada cap al passeig, per veure el vell pescador al costat d'un vehicle amb llums blaus al sostre. Li va semblar veure un policia parlant per ràdio, i també va observar que es començava a reunir un grup de gent al voltant del pescador i el policia. Però aquesta

escena no li interessava, així que després d'assegurar-se que les robes del noi encara seguien allà va mirar de nou cap al mar, intentant detectar la forma d'un jove nedador nu. Fins i tot es va posar de peu, i es va col·locar les mans sobre els ulls per protegir-los del sol del matí. Però els seus esforços van resultar infructuosos, així que va pensar en demanar ajuda al grup de gent que s'acostava. El pescador, que tornava perquè potser s'havia deixat alguna cosa, el policia, que l'acompanyava, i també més gent, alguns d'ells entranyablement familiars.

Mirant cap als seus pares, que s'acostaven gairebé corrent amb el rostre descompost per l'angoixa, la Valèria assenyalava cap al mar, indicant-los el lloc on havien de buscar si volien ajudar-la.

I no gaire lluny, els lladrucs sobtats i aguts d'un gosset van esquinçar l'aire, servint d'avantsala a un crit descarnat i brutal que va frenar fins i tot l'angoixada carrera dels seus pares i va obligar a la Valèria, el pescador, el policia, el pare, la mare i la resta de presents a dirigir la mirada cap a l'escullera.

Ja havien arribat bombers i ambulància, i el cos del jove descansava ja en una llitera que es mantenia en precari equilibri sobre la sorra quan tres ombrívoles figures van creuar el passeig marítim dirigint-se a la platja. Des de la privilegiada perspectiva que li proporcionaven els braços del seu pare, la Valèria va poder veure la noia de la nit anterior acostar-se vacil·lant i tremolosa, però alhora amb resolució, amb els ulls enormement oberts, gairebé contenint la respiració, mentre els seus progenitors la flanquejaven i intentaven dissuadir-la de la seva insensatesa.

Les cames li van flaquejar en veure la llitera, on un cos invisible reposava cobert completament per una manta de llampades metàl·liques. El seu pare la va sostenir, assenyalant-li la direcció de la seva llar i insistint vehementment

en la seva oposició. Però la noia es va deslliurar dels seus braços amb brusquedat i va continuar caminant, mentre al seu voltant l'activitat s'aturava i el seu angoixant caminar es convertia en centre d'atenció de mirades ombrívols i expectants. En arribar a la llitera, un dels bombers presents va retirar lleument la manta, mostrant-li el rostre inflat i morat del cadàver. La noia es va mantenir dreta, rígida, observant amb una serietat i compostura que a la Valèria li van recordar a l'anciana de les seves visions.

La mare de la noia es va acostar amb tendresa i va abraçar la seva filla per compartir amb ella el seu dolor. El contacte dels dits de la seva mare va actuar de catalitzador, provocant una desairada resposta per part de la noia, que es va regirar amb violència, enfrontant-se a la dona.

- Assassina! No em toquis! Assassina! Tu l'has matat! - va cridar mentre retrocedia amb la cara desencaixada. - Assassins! - va cridar, encarant-se també al seu pare - No us acosteu a mi! - I va arrencar a córrer tapant-se la cara amb el braç. Un infermer del SUD, estratègicament situat, la va abraçar en la seva carrera, i amb afables paraules i càlides promeses la va conduir cap a l'ambulància mentre amb una mà feia senyals als pares indicant-los que mantinguessin la calma i també la distància, almenys per ara.

El pare de la Valèria, amb la seva filla en braços, es va acostar al seu veí per interessar-se per ell i mostrar-li el seu suport. En pronunciar el seu nom, l'home es va girar, el seu rostre contret en una ganyota entre boja i visionària, si és que hi ha diferència entre totes dues, i recolzant la seva mà a l'espatlla del pare de la Valèria, mirant alternativament i des d'una distància excessivament curta a pare i filla, va dir amb veu entretallada, entre la confiança i la confessió: -No robis mai els somnis a algú. Mai, m'entens? Els necessitem per viure.

Fi del pròleg

I

- Valèria, ja va sent hora que abandonem aquesta creença pueril. Estava bé quan tenies cinc anys, però ara ets ja tota una dona.

Des de la cadira del costat, una noia adolescent de cabell negre laci, més aviat grassoneta, vestida amb robes fosques i cenyides, mirava amb no massa dissimulada indiferència i apatia al psicoterapeuta amb el qual havia compartit més hores de les que li venia de gust durant els últims deu anys. Pintallavis negre, rímel negre, ungles pintades de negre. Penjolls i adorns amb calaveres, creus i espases, i completant el conjunt, un nombre indeterminat de pírcings i alguns tatuatges de motius tètrics. I per sobre del decorat escènic, uns ulls desafiants però profundament tristos, acostumats a la solitud i a la incredulitat dels adults.

Lentament, la Valèria es va treure un dels seus ornats guants negres i va allargar la mà nua cap al terapeuta, amb expressió divertida i reptadora a la cara.

- No penso entrar en els teus infantils jocs, Valèria. Tu saps que puc agafar la teva mà i res passarà. - I No obstant això la seva actitud contradeia les seves paraules. Cos retret, mirada esquiva, mans recollides sobre la falda, tic nerviós al llavi ... La Valèria va observar el seu terapeuta debatent internament en una gairebé visible lluita entre la persona racional i professional i l'ésser humà dominat per la por, la prudència i el 'i si...', mentre ella mantenia el seu desafiant oferiment.

Després d'uns pocs segons, que van semblar gairebé una eternitat, la Valèria, amb un somriure de cruel decepció, va retirar la mà i va tornar a guardar-la dins el seu guant negre.

- Valèria, això que acabes de fer és estúpid. Què pretens demostrar? Per amor de Déu, toca de peus a terra d'una vegada. - La veu del terapeuta sonava angoixada. No controlava la sessió i això el feia sentir-se profundament incòmode. La Valèria va decidir posar punt i final a la incomoditat de l'home, així que es va aixecar, va inclinar el cap a manera de salutació de comiat i es va dirigir cap a la porta de la consulta.

- Valèria, he de demanar-te que reconsideris la teva actitud. Hem progressat molt en el teu tractament i ara estàs arriscant-ho tot per un arravatament de geni.

La veu del terapeuta va quedar molt atenuada quan la Valèria va tancar la porta de la consulta darrera seu. A la sala d'espera, un xaval ros de més o menys la seva edat esperava el seu torn mentre jugava amb la seva PSP.

- Avui has sortit aviat - li va dir el xaval sense aixecar la mirada de la maquineta.

La Valèria va mirar a un costat i a un altre. A la sala d'espera no hi havia ningú més.

- M'ho dius a mi? - va preguntar, una mica molesta per l'atreviment del xaval.

- T'has barallat amb l'Esteban? - li va preguntar.

- Bah! És un imbècil - va contestar mirant cap a la porta de la consulta.

- Ets gamer? - va preguntar el noi encara amb la mirada fixa en la pantalleta i els dits en frenètica activitat.

- Però, què dius? Tiu, vols mirar-me quan em parles? - li va dir amb veu irritada, mentre pensava «però què faig aquí escoltant aquest idiota?».

- Quant arribi al proper punt de 'save'. - Va dir, com si això ho expliqués tot. El xaval va guardar silenci durant uns segons, mentre s'esforçava sobre els comandaments i gesticulava amb la cara reflectint la concentració que aquell passatge

en concret li requeria. La Valèria va observar els cabells llargs i arrissats que li queien sobre el rostre i les espatlles mentre jugava, i li va semblar que el noi tenia un aspecte simpàtic i una mica salvatge. El xaval, ara probablement en una situació del joc no tan exigent, va reprendre la seva xerrameca.

- Una gamer és una noia a la qual li agrada jugar a jocs d'ordinador. - li va dir.

- A mi no m'agrada aquesta merda. - Va contestar la Valèria amb certa brusquedat.

- Jo crec que sí. Crec que ets gamer, però que encara no ho saps.

- I què cullons has de saber tu de mi si encara no m'has mirat la cara?

- Punt de 'save'! - va dir el xaval, mentre accionava els botons de la PSP per gravar la partida i tancar el joc. - Jo vull una xicota gamer - li va dir a la Valèria mentre aixecava la cara i clavava la seva mirada en ella.

La Valèria es va sentir travessada per uns intensos i bells ulls verds, vivaço i entremaliats, però alhora tristos i desgraciats. La Valèria, malgrat el que pensava, es va sentir commoguda en presència d'aquell noi, amb el qual se sentia fins a cert punt identificada.

- Em dic Felip -va dir, aixecant-se i estenent la seva mà.

LA Valèria va vacil·lar per un instant. Va comprovar llavors de manera mecànica que els seus guants estiguessin correctament col·locats i va estrènyer la mà del xaval.

- Em dic Valèria - una pausa -. I no sóc gamer - una altra pausa -. I no penso ser la teva xicota!

El Felip va riure amb una espontaneïtat contagiosa, incòmoda per a l'habitualment sinistra Valèria, encara que també agradablement càlida.

- No hauries d'entrar ja?

El Felip va agafar el mòbil i va mirar la pantalla. - Encara no és l'hora. A més - i va mirar a la Valèria amb ulls entremaliats - em sembla que faré campana igual que tu.

- Jo no he fet campana. Jo me n'he anat abans d'hora perquè ... - però no va poder acabar la frase, el Felip ja l'arrossegava del braç cap a la porta que donava al carrer, mentre somreia divertit.

La Valèria començava a sospitar que el Felip també havia de posseir algun poder secret, probablement en els seus ulls. Si no, no entenia com havia pogut acceptar la seva invitació d'anar a prendre alguna cosa amb ell. Això constituïa una greu traïció als seus més profunds principis de no intimar mai amb res ni ningú. I no obstant això, estava gaudint de la conversa, i cada vegada se sentia més identificada amb el Felip.

- Així que dèficit d'atenció i trastorn per hiperactivitat - va comentar amb ironia mentre sostenia a les mans una tassa calenta d'infusió.

- I dislèxia, i addicció a internet. I ara també, indicis d'agorafòbia. Ja saps, com aquests japonesos que no surten de la seva habitació, els ikikomori. Per no parlar de l'autisme moderat ...- va contestar Felip.

- Doncs quin desastre, no?

- Doncs sí, ja veus, he sortit defectuós. I tu, què? També estàs malalta del cap, o és que estaves de visita?

- També estic boja, sí. Trastorn negativista desafiant és l'últim que m'han diagnosticat. Però també trastorn obsessiu compulsiu, al·lucinacions, depressió, mania persecutòria i una variant lleu d'esquizofrènia,

- Ostres! Doncs sembla que tu tampoc ets cap xollo. Quin quadre!

La Valèria va desviar la mirada per un segon, amb expressió de profunda preocupació a la cara, i va romandre uns instants en silenci.

- Són una bena - va dir finalment.

- Una bena? El què és una bena?

- Aquests diagnòstics. Són una bena als ulls dels adults que ells mateixos es posen per no veure els seus fills. Els seus fills reals.

El Felip la mirava mentre xuclava per la canya del seu refresc.

- Són una mentida aquests diagnòstics - va continuar la Valèria -. Una mentida que no es creu ningú. Només ells.

El Felip continuava mirant-la en silenci, sense expressió definida a la cara, amb la canyeta encara als llavis. El líquid del got arribava a la seva fi, i el Felip va inclinar el recipient per poder aspirar-ne algunes gotes més.

- Jo crec - va dir, deixant de banda el got de refresc en el qual encara quedava una mica de gel - que són els meus propis pares els que m'impedeixen sortir de la meva habitació. Ja saps, això de l'agorafòbia i d'estar convertint-me en un ikikomori i tot això. Els meus pares i la societat.

Ara era la Valèria qui observava en silenci el seu acompanyant. S'havia sorprès de la seva pròpia loquacitat i per un moment havia temut espantar el seu càndid company de taula amb les seves històries gairebé conspiradores. No obstant això, sentia que el Felip també s'identificava (més o menys) amb ella.

- Són els meus pares els que m'envien des de fa anys a la meva habitació a jugar o a fer els deures, i no em deixen sortir fins que he acabat. Són els meus pares els que m'empenyen a l'interior de la meva habitació quan discuteixen i es barallen. Amb la porta tancada i els cascos a tot volum gairebé aconseguixo no escoltar els seus crits.

El Felip va guardar silenci i va apartar la mirada, amb expressió de tristesa a la cara. De tristesa i d'impotència desesperada. La Valèria compartia la seva tristesa. Va moure la mà per agafar la d'ell, per reconfortar-lo si podia, però la va tornar a deixar on es trobava.

- I la societat? - va intervenir la Valèria. El Felip s'havia perdut en negres pensaments i foscos records, i quan va sentir la veu de la Valèria la va mirar com si s'hagués oblidat d'ella.

- Perdona? – li va preguntar.

- Has dit «els meus pares i la societat».

- Sí. La societat. Amb les seves exigències, amb les seves imposicions, amb les seves pors. Has de treure bones notes, ser el millor en els esports, ser educat, ser guapo, tenir bon cos, tenir xicota, vestir bé ... Dins de la meua habitació no. Dins de la meua habitació ningú m'exigeix, ni em pressiona, ni em diu què he de pensar o fer, ni m'amenaça dient-me que no trobaré feina o que no tindrè parella.

La Valèria va mirar els ulls verds, profunds, sensibles i tristos del seu company i va tornar a sentir-se temptada de prendre-li la mà. Però la por, a fer-li mal, i també al rebuig, la va fer desistir de la seva idea.

- No crec que hagi de tenir problemes per trobar xicota - li va dir.

- Vols dir? Una xicota gamer?

La Valèria va arronsar les espatlles. El Felip va agafar el seu got de nou i va xuclar les restes de refresc, diluït amb l'aigua procedent dels glaçons de gel.

- Van ser ells, els meus pares, els que em van comprar l'ordinador (i la Wii, i la PS3) i el van posar a la meua habitació. La meua finestra és molt petita, i des de la finestra només es pot veure un carrer estret i poc transitat, o sigui que disposar d'ordinador és com tenir una finestra oberta al món. O més encara, com estar en aquest mateix món. I ara resulta

que sóc addicte a Internet ... I què volen que faci? ¿Mirar les parets de la meua habitació?

- Ha, ha, ha. O estudiar, o llegir, o escriure, o dibuixar - va dir la Valèria. El Felip va arronsar les espatlles.

- Treus bones notes tu? - li va preguntar a la Valèria.

- Sí. M'agrada molt estudiar. Em relaxa. I em permet abstreure'm i ocupar la ment. Gaudeixo molt llegint i aprofundint en el que lleigeixo, buscant informació complementària i altres perspectives, que és el que li dóna vida al que aprens. Però anar a classe era un suplici per a mi, i els meus pares van aconseguir permís perquè pogués estudiar des de casa.

- Han d'estar molt contents amb tu els teus pares, si treus tan bones notes.

- Els meus pares es van separar per culpa meua - i sense tenir molt clar per què, la Valèria li va explicar al Felip el que havia passat deu anys abans amb el noi que es va ofegar a la platja.

- Després de la seva mort i del que va passar, la situació a casa progressivament es va tornar irrespirable. Es culpaven entre ells i discutien sobre què havia passat i què calia fer. Quan el José se'n va anar a la universitat, els meus pares es van separar. Ara visc amb la meua mare i veig el meu pare cada dues setmanes. I segueixen sense posar-se d'acord i acusant-se l'un a l'altre. Com si qui n'és el responsable fos l'únic que importés ...

El Felip la mirava amb un lleu somriure a la cara.

- Ara ja sé per què vas al psicoterapeuta ... Perquè estàs boja - i va començar a riure.

La Valèria es va sentir una mica ofesa per la reacció del seu acompanyant. No acostumava a explicar la seva història a la gent. De fet, que ella recordés, havia estat la primera vegada

que ho feia. I obtenir aquesta reacció la molestava. Però el riure sincer i clar del Felip era contagiós, i no va poder evitar afegir-s'hi, una mica a contracor. Des de la barra, el cambrer els va mirar i va pensar que aquests escandalosos podien anar-se'n si no pensaven demanar res més.

- No t'ho creus ... - va dir la Valèria, encara presa del riure.

- Ha, ha, ha. És clar que m'ho crec - va contestar el Felip, que recuperava les bones formes -. De fet - va dir una mica més seriós -, tinc un amic que té un poder semblant al teu.

- Ah sí? - Va preguntar Valèria sorpresa.

- Sí. Un company del clan. És mag i s'ha especialitzat en les tècniques il·lusòries. Té una habilitat semblant a la teva. Però no és letal. Només deixa l'enemic atordit durant una estona.

La Valèria el va mirar entre indignada i incrèdula.

- M'estàs parlant d'un joc d'ordinador?

- Sí, és clar. De què pensaves que t'estava parlant?

- Cullons teu, doncs del món real. Em pensava que t'havies trobat amb una persona com jo abans.

- Món físic - va dir Felip.

- Perdó?

- Món físic. Aquest món en el qual estem no posseeix l'exclusiva de la realitat. Els móns virtuals també són reals. La diferència és que són virtuals, no físics.

- I això d'on ho has tret?

- Ho diu un company del clan. Hollis. A la nit, ens posem a parlar mentre farmegem o fem dungeons o venem materials, i de vegades hi ha debats interessants. I Hollis té algunes idees curioses que em semblen bastant encertades.

- Suposo que quan parles de clan, parles d'algun grup d'amics teus que us trobeu per jugar en algun d'aquests móns virtuals que comentes.

- Sí, més o menys.

- Bé, doncs pensava que et referies a algú del món físic.

- En realitat, segons diu Hollis, aquest món tampoc és físic. També és un món virtual. Diu que els colors no existeixen. Que les ones electromagnètiques tenen coses com longitud d'ona o freqüència, però no colors. Encara que aquí jo ja em perdo.

- És curiós aquest Hollis. Has de presentar-me'l un dia.

- En persona, una mica difícil. Viu a Buenos Aires ara.

- És argentí? - Va preguntar la Valèria.

- No. És d'aquí. Però es veu que es dedicava al tràfic de drogues i va haver de fugir quan va rebre un parell d'amenaques serioses.

- Ah - va dir la Valèria sense massa convicció.

- No t'ho creus?

- I tu tampoc hauries creure-t'ho.

- Per què no? Què guanya ell enganyant-me?

- Però quants anys té el teu amic?

- Doncs uns trenta. A més, és més fàcil de creure això del traficant que el que m'has explicat tu.

I es van quedar uns instants mirant-se desafiadorament per sobre de la taula. La Valèria no va poder resistir la temptació i es va treure el guant de la mà dreta.

- Dóna'm la mà - li va dir amb somriure entremaliat. El Felip també va somriure i va estendre el seu braç -. Espera. Has de comptar trenta segons. Si passats trenta segons no he deixat anar la mà, retira-la tu.

El Felip va agafar el seu telèfon i va activar l'aplicació de rellotge analògic. Va deixar el telèfon sobre la taula, amb el rellotge d'agulles a la pantalla.

- Ok - va dir.

- Per la teva vida - va insistir la Valèria mentre fixava la mirada en el Felip i estenia el braç. Va esperar que l'agulla dels segons arribés al punt de les dotze i va prendre la mà del Felip. Immediatament, un remolí d'imatges va inundar-li la ment. I de nou, una extraordinàriament plaent sensació li va recórrer tot el cos mentre se sentia transportada als móns fantàstics i tendres que poblaven les il·lusions de Felip.

El temps avançava, i la Valèria va estimar que ja haurien d'haver passat més de vint segons, així que va intentar retirar la mà. Però no era tasca senzilla. «Només una mica més, només una mica més» sentia al seu interior. Però es va cridar internament a si mateixa un «No!» poderós i, no sense esforç, va aconseguir trencar el contacte.

La Valèria no va poder evitar panteixar lleugerament. Algunes gotes de suor li regalimaven per la temple, i el braç dret li feia mal per l'esforç i el sentia lleugerament entumit i rígid.

Va mirar el telèfon. Havien passat trenta-cinc segons.

- No has retirat la mà - li va dir a el Felip.

- Estava a punt de fer-ho - va contestar ell somrient. La Valèria va somriure al seu torn, alleugerida en veure que el seu company continuava sencer i amb vida als ulls.

- M'alegro que estiguis bé.

- Sí, molt bé. T'asseguro que ha estat l'experiència esotèrica més extraordinària que he viscut mai.

- Sí? Què has sentit? - la Valèria no havia pensat que potser l'altra persona també podia percebre alguna cosa quan ella 'robava' els seus somnis.

- Doncs res ... i alguna cosa ... No sé. No em demanis que ho descrigui. Ha estat molt estrany.

La Valèria va tornar a posar-se el guant i va somriure.

- Bé - va continuar el Felip -, i què has vist? Per que hauràs vist alguna cosa, oi?

La Valèria va reviure mentalment les imatges que havia observat mentre prenia la mà del Felip.

- Un aparell negre i gris amb una P, una S i un 4 ...

- Sí, una PS4. La meva PS3 ha quedat ja desfasada.

- Un joc d'ordinador amb una G, una T, una A i una V, i avall una P i una C.

- El GTA V per a PC, que encara no ha sortit ... Però si tinc la PS4, no hauré d'esperar-me. Per a videoconsoles ja està a la venda.

- Que els teus pares deixin de discutir i s'estimin, o que, si més no, sembli que s'estimin. I que t'estimin a tu. Creus que si deixen de barallar-se tindran temps per a adonar-se que tenen un fill.

- Això no és màgia, Valèria - va dir el Felip, una mica molest -. No calen poders màgics per saber tot això. I és molt desagradable que m'ho diguis. Tots volem que els nostres pares s'estimin i ens estimin. I qualsevol noi de la meva edat vol una PS4 o el GTA. No em prenguis el pèl, si us plau.

Però la Valèria no l'escoltava. Continuava repassant les imatges que havia vist. Podia recuperar les il·lusions del Felip com si es tractés de les seves pròpies i veure-les en la seva ment amb total claredat. En el seu pensament apareixia ara el Felip jugant a l'ordinador sense pantalons. Ajupida al seu costat, la seva xicota gamer (que s'assemblava sospitosament a la Valèria) li feia una ...

- Fastigós! - va cridar indignada aixecant-se de la cadira i allunyant-se un parell de passos de la taula -. Per a això vols una xicota gamer? Seràs porc!

El rostre de Felip va adquirir un intens to rosat, gairebé proper al violeta, i la seva expressió mostrava sorpresa, vergonya i

incredulitat. La Valèria, en veure la cara de desemparament de Felip va suavitzar una mica la seva expressió, encara que continuava mostrant-se fastiguejada i indignada. El Felip va somriure divertit del seu propi torbament i de la reacció enèrgica de la Valèria. Tot i les dures paraules que la Valèria li havia dirigit, sabia que entre tots dos s'havia creat un poderós llaç d'amistat i confiança, que compartir secrets íntims no feia més que reforçar.

- Me'n vaig, fastigós - va dir la Valèria recollint les seves coses i dirigint-se a la porta del bar. Quan ja s'allunyava, el Felip es va dirigir a ella.

- Si ets una lladre de somnis, per què encara conservo les meves il·lusions?

La Valèria es va girar i el va mirar dubitativa.

- Què vols dir? - li va preguntar.

- Per què encara vull una PS4, o el GTA V, o - i va somriure - una xicota gamer ...

- O que els teus pares es vulguin ...

- Sí. Se suposa que m'hauries d'haver robat aquests desitjos. Per què encara els conservo?

La Valèria va abaixar la mirada, pensativa.

- No ho sé - va dir finalment. Va obrir la porta del local i va sortir al carrer.

II

‘I, no obstant, es mou’.

La làmina penjada de la paret amb la imatge de Galileu i la seva immortal frase impresa li va retornar al Ricardo una mirada seriosa, transcendent, de resignada rebel·lia.

La sala d'estar del seu petit apartament s'havia anat transformant amb el temps en un petit estudi, amb prestatgeries plenes de llibres, una taula de despatx, una butaca de lectura, i una paret vestida amb pòsters, làmines, cites de filòsofs i pensadors, la imatge d'un buda, retalls de diaris i algunes fotos ampliades.

En una d'aquestes fotos apareixia la cara d'una riallera nena de cinc anys, de rínxols pèl-rojos i mirada franca i clara. La Valèria d'ara, deu anys més tard, era bastant diferent. El color del seu cabell havia canviat, i també l'expressió del seu rostre. I sobretot, la relació entre ells. Entre ell i la seva filla. Entre ell i la mare de la seva filla, de la qual s'havia separat feia ja tres llargs i intensos anys. Entre mare i filla, que s'havien distanciat i havien caigut en un abisme d'incomprensió mútua. I també entre la Valèria i el José, que es van unir amb força després d'aquella desgraciada nit a la platja, i que ara recorrien camins diferents.

El diagnòstic era clar, indiscutible. Quina altra opció hi havia? Però ell no hi estava d'acord, no ho havia estat mai, amb el tractament. Per què negar-ho? Per què tants esforços a intentar convèncer la Valèria que el que ella creia que havia passat, no havia passat? Per què dedicar deu anys a discutir amb ella, cecs al fet que cada vegada la Valèria estava més convençuda que realment posseïa alguna mena de poder?

Per al Ricardo semblava més senzill simplement acompanyar-la, escoltar-la, evitar jutjar-la, i deixar que fossin les mateixes experiències les que li mostressin el seu error. Però aquesta opció era rebutjada per tots, començant per la Pilar, la seva exdona, i continuant per tota la legió de psicòlegs, assistents i terapeutes que havien passat per les seves vides. Segons ells, vacil·lar en la negació del que ella afirmava, només serviria per dificultar la seva curació. Així que va haver d'abdicar del que ell considerava sensat i sumar-se als mètodes que la seva exdona i els professionals de la salut proposaven. I així va ser fins que per a ell va ser evident que la situació cada vegada era pitjor i la Valèria se sentia cada vegada més aïllada i incompresa. Va intentar canviar la seva relació amb ella, construir ponts, escoltar la seva versió, entendre-la, veure la situació des del seu punt de vista. I va veure que era possible. I també va veure que la Pilar no tolerava aquest canvi en la seva actitud. La situació va degenerar, es va fer insuportable, i al final, només va quedar una opció. El José ja havia aixecat el vol, marxant a viure a un pis d'estudiants a Barcelona, i la Pilar bombardejava qualsevol intent seu de conversar amb la Valèria i el comminava a anar-se'n si no volia col·laborar en la seva curació. Així que es van separar i ell va anar a viure en un petit apartament prop de l'institut on feia classes. Ara veia la Valèria només un parell de dies cada dues setmanes i havia quedat apartat de qualsevol col·laboració en la teràpia de la nena.

Però per les nits, en tornar al seu apartament, sovint s'asseia a la butaca de llegir i deixava volar la seva imaginació mentre mirava les fotografies i làmines de la paret del seu estudi. Llavors, la veu greu i profunda de Galileu ressonava en la seva ment i li deia 'i, no obstant, es mou, oi?'. Sí. Perquè, malgrat els diagnòstics, malgrat el convenciment gairebé religiós de la Pilar, malgrat les seves pròpies creences i de qualsevol coherència raonable, es movia, alguna cosa es

movia. Una cosa que ningú, ni la mateixa Valèria, sabia què era.

Va agafar el mòbil i va consultar les últimes converses. Allà apareixia el nom de la Rocío, i el seu missatge del dia anterior. Després de gairebé un any de relació, havia desaparegut de la seva vida d'un dia per l'altre, sense comiats, sense explicacions, sense respondre les seves trucades ni els seus missatges. Un senzill 'millor que no quedem per ara'. I de sobte, dos mesos més tard, un missatge, curt, senzill, però càlid. Es van veure, i va ser com si només fes unes hores que s'havien acomiadat, i no més de seixanta dies de separació. S'havien trobat en un bar del centre, per fer un cafè després de dinar. El Ricardo es va presentar allà cinc minuts abans, i va esperar la Rocío a l'entrada del bar. Quan ella va aparèixer, el Ricardo estava tens, expectant. Se sentia dolgut, abandonat. I disposat a demanar-li explicacions davant aquest tracte que ell considerava injust, més després d'un any de relació.

Però quan la va veure aparèixer a la cantonada, i ella el va veure també, i va somriure i va accelerar el pas per arribar davant ell el més aviat possible, la seva tensió es va convertir en nerviosisme. Llavors, la Rocío va posar els seus llavis en els d'ell, i la seva olor li va arribar amb nitidesa. I el nerviosisme va desaparèixer, arrossegant amb ell qualsevol recriminació o queixa que pogués albergar.

El Ricardo no va necessitar preguntar-li què havia passat durant aquells dos mesos. La Rocío li ho va explicar amb tot detall i amb la jovialitat que sempre l'havia caracteritzat, en ocasions amb més franquesa de la que ell considerava necessària.

- T'ho juro. Després d'aquella tarda, vaig pensar que tu i la teva filla éreu dimonis o alguna cosa semblant, i vaig voler posar distància fins a tenir clar a què ateníu-me.

- Dimonis? – va preguntar sorprès, i també una mica divertit en Ricardo - D'aquests amb banyes i cua de fletxa? Però per què?

- Hi ha molts tipus de dimonis. Alguns tenen formes com la que descrius. Altres tenen forma humana. Sovint és difícil distingir-los.

- I llavors tu vas pensar que la Valeria i jo érem dimonis. Però per amor de Déu, en base a què?

- Ja t'ho he dit. Per l'energia de la teva filla. I si ella era un dimoni, tu també havies de ser-ho.

El Ricardo la mirava estupefacte. La Rocío era psicòloga, psicoterapeuta humanista, biodecodificadora, mestra de reiki i no sabia quantes coses més. Aquesta acumulació de títols li semblava si més no curiosa. Però algunes idees místiques o fins i tot esotèriques que barrejava amb llibertat amb els seus coneixements li resultaven una mica extravagants. I portar-los a l'extrem de fugir d'una persona per por que fos un dimoni era simplement ridícul.

Però en el seu subconscient va sonar de nou la veu greu de Galileu: 'I, no obstant, es mou, oi? Tot i que les raons estan en contra i que és contrari al nostre sentit comú, es mou'. Així que malgrat que el seu impuls era el de cridar-li a la Rocío si estava boja o què, es va contenir, va respirar profundament, i va continuar la conversa, intentant mantenir-se el més calmat possible.

- Quina energia? A quina energia vols dir?

Uns dies abans de desaparèixer, la Rocío va proposar al Ricardo realitzar-li una sessió de reiki a la Valeria. Va dir que podia ajudar-la a relaxar-se i a treure una mica de tensió.

La Valeria primer es va espantar una mica davant la perspectiva i es va negar a participar-hi. Però quan la Rocío li va explicar que realitzaria la sessió de reiki sense contacte, li va semblar adequat i va acceptar.

- A l'energia que vaig sentir quan li vaig fer reiki.

- A l'energia que vas sentir... - va repetir el Ricardo, sense acabar d'entendre a què es referia la Rocío.

- O millor dit, a la que no vaig sentir ... - La mirada del Ricardo reflectia una total perplexitat. La Rocío se'n va adonar i va intentar explicar-se amb més claredat. - Quan fas reiki a algú, el teu cos serveix de canal per connectar l'energia de l'univers amb la de la persona que està rebent reiki. Però és un procés suau, en el qual l'energia flueix per la seva pròpia inèrcia, equilibrant nivells, ocupant espais en els quals és escassa, i abandonant-ne altres en què és excessiva.

- Aja - va dir el Ricardo, a qui aquestes teories 'energètiques' no li despertaven excessiva confiança.

- I sempre hi ha reflux d'energia. Sempre hi ha energia que torna cap a l'univers, mentre el cos arriba al seu equilibri.

- I en el cas de la Valèria ... - va interrompre el Ricardo, intentant accelerar l'explicació.

- En el cas de la Valèria no hi havia reflux. Res. Zero. No vaig poder detectar reflux en cap punt del seu cos.

- I això vol dir ...

- Que o és impermeable a l'energia, o l'absorbeix indefinidament sense arribar mai a l'equilibri.

L'explicació no aclaria absolutament res al Ricardo. Encara que en realitat tampoc tenia excessives expectatives que li aclarís alguna cosa.

- Però has tornat, no? I això vol dir que ja no creus que sóc un dimoni.

- No, no ets un dimoni.

- Bé! ¿I la Valèria?

- No, la Valèria tampoc.

El Ricardo se sentia una mica alleujat escoltant la ‘sentència absoluta’ de la Rocío. No perquè cregués en absolut en el que estava escoltant, sinó perquè s’estimava realment a la Rocío. Se sentia molt a gust amb ella, tot i les seves excèntricitats, i s’alegrava de tornar a estar amb ella. Després ja arribaria el moment de veure què feien amb el tema de les energies, els dimonis i la resta de litúrgies que l’acompanyaven.

- Doncs me n’alegro molt de no ser un dimoni. Com has arribat a aquesta conclusió? - Va preguntar el Ricardo, intentant evitar tons irònics o sarcàstics en la seva veu.

- He estat en un retir espiritual.

- Els dos mesos?

- No, no. Només quinze dies. Però m’ha anat molt bé. M’ha permès veure les coses amb claredat. També m’ha ajudat molt el meu mestre. He parlat sovint amb ell aquests dies. S’ha interessat molt per aquest tema. Li ha cridat poderosament l’atenció. I m’ha ajudat a despullar-me de les meves pors i a poder afrontar aquesta situació. Ha estat dur per a mi, molt dur, perquè t’estimo molt, i ja saps el que vaig patir amb la meva última relació. I ara, en sospitar això de tu, et juro que volia morir-me.

La Rocío va agafar la mà del Ricardo, els seus ulls vermells, a la vora de les llàgrimes. El Ricardo li va tornar la calidesa del contacte i va somriure. Però interiorment se sentia espantat en pensar que una suposició tan desgavellada hagués posat en escac la seva relació. «Un amor una mica imprevisible, el teu. Intens, però imprevisible»- va pensar.

- I com vas descobrir que jo no era un dimoni? - Va preguntar.

- En realitat ho he sabut sempre. Però la por ofuscava la meva ment. - la Rocío va fer una pausa. El Ricardo la mirava animant-la a continuar. - Portem més d’un any de relació - «Es

veu que compta també aquests dos mesos» va pensar Ricardo «en què de relació, res de res». - I hem fet l'amor moltes vegades. L'acte sexual és un moment energètic molt poderós. Si fossis un dimoni, me n'hagués adonat. Me n'hauria adonat, o si no, m'hauria convertit en una de les teves esclaves. Però no va passar ni una cosa, ni l'altra. Per això vaig saber que no eres un dimoni. Els dimonis són impermeables a l'energia, i tu no ho ets en absolut. I si tu no ets un dimoni, la teva filla tampoc pot ser-ho. Si és que és la teva filla, és clar. Però no veig motius per dubtar d'això.

Van restar en silenci durant un prolongat moment. El Ricardo reflexionava sobre el que la Rocío acabava de dir. El sorprenia d'allò més el convenciment que mostrava, i va notar que una sensació d'irrealitat l'envaïa.

- El meu mestre vol veure a la Valèria - va dir la Rocío al cap d'uns instants.

- No sé si voldrà, després de l'última experiència.

- Convenç-la, és important.

- Ho intentaré.

Però el Ricardo ja pressuposava la reacció de la Valèria. Quan va acabar la sessió de reiki de feia dos mesos amb la Rocío, la va veure moderadament alegre, relaxada, més oberta que de costum, receptiva als altres. El Ricardo va observar la seva filla mirar la Rocío somrient, agraïda. Però la cara de la Rocío no reflectia alegria ni felicitat, sinó distanciament i preocupació. El rostre de la Valèria es va endurir, i va apartar la mirada. No va pronunciar cap paraula més aquella nit. Per la seva banda, la Rocío es va acomiadar amb paraules tremoloses i excuses precipitades, per desaparèixer sense deixar rastre ni paraula i no tornar a donar senyals de vida fins avui. La Valèria probablement se sentiria culpable del que havia passat, i no voldria ni sentir parlar de repetir l'experiència.

- Per què no em vas trucar? - Li va preguntar a la Rocío - Per què no et vas acomiadar?

- Si eres un dimoni, la meva única opció era allunyar-me de tu, fugir, desaparèixer. Què si no?

- Però com vols que jo sigui un dimoni?! - Va esclatar finalment el Ricardo, enutjat, trist, dolgut. Havia aixecat el to de veu, i la resta de comensals del poc concorregut restaurant es van girar sorpresos.

- Shhh, amor meu. Ja està - va dir la Rocío mentre l'abraçava i li besava les parpelles -. Ja ha passat. He tornat amor meu.

El Ricardo la va abraçar amb força mentre algunes llàgrimes li lliscaven per les galtes. La Rocío li va fer un petó al front mentre se'n separava amb suavitat i tornava a seure a la cadira. Va somriure.

El Ricardo es va assecar algunes llàgrimes i va somriure al seu torn.

- No m'ho tornis a fer, d'acord? - Li va dir.

- T'ho juro! A no ser que et converteixis en un dimoni - i va deixar anar una fresca riallada. El Ricardo es va unir al seu riure, permetent-se alliberar les tensions que l'empresonaven, encara que no tenia massa clar si l'últim comentari de la Rocío era una broma o més aviat una advertència.

- Llavors - va dir el Ricardo després d'una estona d'intercanviar poques paraules sobre temes encara menys transcendents -, si la meva filla no és un dimoni, és que no és impermeable a l'energia, perquè els dimonis són impermeables a l'energia, o això has dit, oi?

- Sí, exacte.

- I si no és impermeable a l'energia, però tampoc produeix ... com ho has anomenat? ¿Reflux? - la Rocío va fer que sí amb el cap -, llavors, és perquè absorbeix l'energia, no?

- Sí, això crec.

El Ricardo va sentir un calfred que li recorria l'esquena. Massa vegades havia escoltat la paraula 'absorbir' de llavis de la seva filla. Absorbir somnis ... Però els somnis són eteris i intangibles. Igual que l'energia que canalitzava la Rocío en les seves sessions de reiki. El Ricardo va apartar aquests pensaments de la seva ment.

- I això no és normal, oi?

- No, no gaire.

- Però tampoc és un dimoni ...

- No, no és un dimoni.

- Llavors, si no és normal i tampoc és un dimoni ... - el Ricardo va vacil·lar uns instants -, llavors, la Valèria..., què és? - La seva veu es va trencar en una súplica trencada.

La Rocío va abaixar la mirada i va semblar reflexionar durant uns segons. Després va mirar al Ricardo als ulls i va contestar.

- Un vampir.

La lladre de somnis

III

Quan la Rocío li va facilitar l'adreça en la qual havien de trobar-se amb el seu mestre, al Ricardo li va sorprendre veure la d'un dels millors hospitals de la ciutat. «Pregunta pel doctor Álvaro Jiménez» li va dir. La imatge mental que Ricardo s'havia format del mestre de reiki de Rocío (s'imaginava un ancià oriental calb i de llarga i llisa barba blanca) es va veure molt alterada en saber que era doctor en aquest hospital. I més es va alterar quan a recepció li van dir que era doctor en neurocirurgia.

La Valèria l'acompanyava en silenci. No hi havia mostrat cap oposició a acompanyar-lo. Potser perquè ell no li havia donat alternativa. O potser, i més probablement, perquè hi havia percebut en el to de la seva veu que aquesta trobada era important.

Es trobaven a la zona de l'hospital on s'ubicaven les consultes privades. Àmplies consultes ubicades en un espai immillorable, en un edifici de només dues plantes d'alçada dotat d'immenses vidrieres que permetien veure el jardí que l'envoltava. L'interior estava decorat de forma succinta però poderosa, i exhibia un gran nombre de plantes naturals exuberants i plenes de vitalitat.

La consulta del Doctor Jiménez consistia en una petita sala d'espera, en la qual també se situava la taula de la seva infermera, i al seu costat, la consulta de visites pròpiament dita, on la Rocío i el seu mestre els esperaven.

La infermera els va fer passar. Els va rebre amb mirada seriosa i va dirigir un parell de mirades nervioses a les mans de la Valèria. El doctor Jiménez va fer un lleu gest a la infermera i aquesta va assentir gairebé imperceptiblement abans

de retirar-se. Després, el doctor es va dirigir als nouvinguts amb un franc somriure a la cara. La Rocío també somreia i va dirigir un gest de complicitat entremaliat a en Ricardo.

La sala era àmplia i lluminosa, amb amplis finestrals pels quals entrava la claror del dia. Després de les oportunes presentacions es van asseure els quatre al voltant d'una petita taula circular que hi havia a la consulta.

La Valèria es mostrava escèptica, amb expressió irreverent a la cara, com dient «un altre terapeuta més». No obstant això, el seu fastig era més aparent que real, i dirigia dissimulades mirades curioses a la Rocío.

- Quan parlem de vampirs no necessàriament estem parlant d'una cosa negativa. Tinc companys, mestres de reiki com jo, que tenen capacitat per 'vampiritzar energia' dels seus pacients - els explicava -. No sempre podem equilibrar l'organisme només amb reiki. De vegades hi ha nusos d'energia en l'organisme, i la mera inèrcia de la cadena d'energia no els pot desfer si no és amb moltes sessions i esforç. Un vampir d'energia pot absorbir aquest nus i ajudar molt eficientment a la persona.

La Valèria mirava amb els ulls molt oberts al Dr. Álvaro. Primer va pensar que es tractava d'una broma de mal gust, o potser d'un nou mètode de teràpia, una mena de representació en la qual el doctor, el seu pare i la Rocío simulaven creure-la per guanyar-se la seva confiança amb algun macabre objectiu. Però a mesura que avançava la reunió, cada vegada li semblava més obvi que aquesta gent realment es creia el que estava dient. Així que ella era un vampir. Doncs no li semblava del tot malament. Feia joc amb la seva roba, el seu maquillatge i els seus hàbits.

- Però no és una habilitat senzilla de controlar - va continuar explicant -. Absorbir energia dóna set. Set de més energia. I el vampir es pot veure incapaç d'aturar-se, dominat per la seva set.

La Valeria va recordar les seves sensacions de feia escassos dies, quan va prendre les mans de Felip. I també les que va tenir deu anys abans, a la platja. La sensació de plaer en rebre aquelles imatges, i el desconsol i l'angoixa en perdre el contacte. Sí, sabia de què estava parlant.

- I què passa llavors? - Va preguntar el Ricardo.

- Hi ha qui es torna addicte a aquesta energia. Hi ha vampirs que amb l'excusa de donar-te reiki t'obren canals i t'absorbeixen energia, fins i tot a distància. I la persona vampiritzada té malestar i se sent feble. - Va mirar llavors a la Valèria - Però no moren. No que jo sàpiga.

La Valèria li va aguantar la mirada durant uns instants. Després la va apartar cap a un costat.

- Quina sort ... - va dir sense entusiasme.

- Però la Valeria absorbeix somnis, no energia -va dir el Ricardo.

- Sí. I a més ho fa sense esforç. Una cosa ha de tenir relació amb l'altra. Un vampir normalment necessita concentrar-se, connectar, establir els canals, i llavors accedeix a l'energia, però és energia sense forma, perquè en el procés la perd. Però la Valèria capta l'energia directament, sense canals i sense alterar la seva forma original. Té sentit, perquè capta els somnis, o més ben dit, les il·lusions de l'altra persona, que són els seus pensaments més energètics, els que més es projecten a l'exterior, en un intent que es compleixin.

- Però els absorbeix, els arrabassa. - va dir la Rocío.

- Perquè absorbeix l'energia. L'energia que els sustenta. I llavors res els sosté i s'esvaeixen. Però crec que és possible aprendre a controlar aquest poder, i ser capaç de captar els somnis sense destruir-los, si es fa amb suficient lentitud i cura, donant temps a que l'energia que sosté aquests somnis es reposi.

- Com? - Va preguntar la Rocío.

- Això és el que intentarem descobrir -va dir el Dr. Álvaro mentre s'aixecava de la cadira -. Vine, Valèria. Acosta't i dóna'm les teves mans.

La Valèria el va mirar sorpresa.

- És una broma, no?

- Tranquil·la Valèria, he pres les meves precaucions. A més, si el contacte és breu no hi ha risc, oi?

La Valèria va assentir. Es va aixecar de la cadira i es va apropar al doctor. Va retirar el guant de la mà dreta abans d'oferir-se-la. El Dr. Álvaro la va prendre, i un flux d'imatges increïbles va omplir de cop i volta la ment de la Valèria. Va tancar els ulls, embargada per una sensació símmament agradable i intensa. Tot d'una, el flux d'imatges va cessar. La Valèria va obrir els ulls i va mirar el doctor espantada, tement veure'l amb la mirada perduda i sense expressió a la cara. Però la seva mirada era viva, i el seu rostre somreia. La Valèria li va tornar el somriure, i de nou el flux d'imatges va començar. Breus instants després es va aturar, i la Valèria es va tornar a sobresaltar. Però el doctor mantenia el somriure. La Valèria es va adonar que es tractava d'una mena de joc, que el doctor controlava el flux d'imatges i l'activava i interrompia a voluntat, en part per, suposava ella, recuperar l'energia perduda, en part per jugar amb ella i comprovar les seves reaccions i sensacions.

- Puc tancar i obrir els meus xacres, i així permetre o no el pas d'energia. Així puc controlar què reps i també recarregar l'energia de les meves il·lusions - va dir el doctor somrient.

El joc es va repetir diverses vegades, i aconseguien refinar, millorar-lo en cada ocasió, fins que només una escena era transferida entre tots dos, i la Valèria era capaç de mantenir-la en la seva ment encara amb el canal tancat.

La Valèria va riure feliç, alegre, contenta per primera vegada en molt temps. Ningú sabia el que necessitava això, aquesta comprensió, aquesta confiança que el doctor, la Rocío i el seu pare li estaven donant. Va sentir com si la seva travessia a través de les tenebres estigués a punt d'arribar al final. Es va girar i va abraçar el seu pare, que l'observava somrient. Després es va girar i, amb llàgrimes als ulls, es va acostar al metge per abraçar-lo també. Les llàgrimes ennuvolaven la seva visió i no va poder veure l'expressió de terror que es va dibuixar a la cara del Dr. Álvaro, que va retrocedir, però tenia l'escriptori a la seva esquena i no va poder continuar el seu moviment. La Valèria el va abraçar. El cos del doctor era prim i fort, encara que es trobava estranyament tens, va pensar la Valèria. Tot d'una, un esclat de llum i imatges va sorgir del més profund de la seva ment, i es va veure llançada cap enrere bruscament. Va ensopegar i va caure a la moqueta.

El doctor, amb el rostre descompost, es va girar sobre si mateix, inclinant-se sobre l'escriptori. Va prémer el botó de l'intèrfon, i la veu de la infermera va sorgir de l'aparell. Però el doctor no va contestar. Intentava aconseguir unes pastilles col·locades en una safata sobre la taula, al costat d'un got d'aigua. Els seus moviments eren maldestres, i va arrossegar la safata i el got a terra. Les cames no el sostenien, i va caure també, quedant assegut a terra amb l'esquena recolzada a l'escriptori. Va recollir les pastilles del terra i se les va posar a la boca. Va agafar també el got i va intentar beure, per descobrir que l'aigua que contenia ara estava sobre la moqueta. Llavors va deixar caure el braç al seu costat i va quedar immòbil amb la boca oberta, les pastilles sobre la llengua, i una expressió estúpida a la cara.

La Rocío es cobria la boca amb les mans, incapaç de reaccionar. El Ricardo dubtava entre ajudar la seva filla a aixecar-se o apropar-se al doctor, encara que no sabia què podia fer per ajudar-lo.

La porta de la consulta es va obrir, i la infermera va entrar acompanyada del guàrdia de seguretat. Entre tots dos van aixecar el doctor i el van asseure en una butaca. Van immobilitzar els braços del doctor amb cinta aïllant gruixuda i la infermera li va acostar un got d'aigua als llavis. Però beure era una cosa que estava ja més enllà de les possibilitats del doctor. Amb celeritat, la infermera va preparar una injecció i se la va administrar.

Uns minuts més tard, la Rocío mantenia pràcticament la mateixa posició, la seva boca tapada amb les mans, i un riu de llàgrimes vessant-li per les galtes. El Ricardo finalment s'havia assegut a terra al costat de la seva filla i l'abraçava. La Valèria havia perdut el somriure. Mirava l'escena amb ulls secs i insensibles, més enllà de la tristesa. Un infermer havia vingut amb una llitera i estaven acabant de col·locar-hi al doctor. La infermera, des de la distància els dirigia furtives mirades en què la Valèria percebia la por irracional al desconegut que, no per sabut era menys dolorós.

El Ricardo es va acostar a la Rocío i la va abraçar. La Valèria es va aixecar de terra i es va acostar a la finestra. El guàrdia de seguretat, que l'observava des de la distància, li va dir:

- És una segona planta. Només et trencaries alguns ossos i res més.

La Valèria el va mirar, es va tancar la cara amb les mans i va començar a plorar.

IV

- És un cas molt greu de depressió, però tampoc és res inusual. -Un jove i dinàmic doctor els atenia per fi. La Valèria havia passat les últimes 48 hores a la sala d'espera de la UCI del mateix hospital en el qual tenia la consulta el doctor Álvaro. El Ricardo i la Rocío s'havien anat alternant en acompanyar-la, mentre esperaven novetats. Ningú s'havia acostat, en aquests dos últims dies, a parlar amb ells. Ocupaven un racó de la sala d'espera, marginats en els esdeveniments que es desenvolupaven.

La llitera en la qual van recollir al desafortunat doctor no va haver de recórrer més de tres-cents metres abans d'arribar a la sala d'urgències, i des d'allà, després de ser reconegut per l'equip de guàrdia, a la UCI, situada al mateix edifici. Durant el trajecte, en diverses ocasions el doctor Jiménez va intentar desfer-se dels lligams que el subjectaven, i quan veia que això seria impossible, es contorsionava i arquejava, i cridava amb desesperació, sense que de la seva gola sorgissin sons intel·ligibles.

Havien vist arribar, quan encara estaven a urgències, i encara podien sentir amb claredat, encara que cada vegada més espaiats, els crits del doctor, una senyora alta i prima, elegantment vestida, amb expressió serena però afectada, acompanyada per la infermera, que semblava estar posant-la al corrent de tot el que havia passat.

- És la seva dona - va comentar la Rocío, que havia intentat saludar-la sense obtenir resposta.

El Ricardo havia insistit en anar-se'n a casa. Allà no hi feien res, i tampoc eren benvinguts, amb prou feines tolerats. Però la Valèria s'hi havia oposat amb fermesa. Cada dos,

tres hores, s'acostava regularment a recepció i preguntava per l'estat del doctor Jiménez. I cada vegada obtenia la mateixa resposta evasiva. Finalment el metge que l'atenia s'havia dignat a acostar-se a ells i posar-los al corrent de la situació.

- Vull veure'l. Puc ajudar-lo. Puc corregir el que ha passat - insistia la Valèria, agafant amb desesperació el metge per la màniga de la bata blanca.

- No crec que sigui apropiat. I la família també ho veu així - va dir el metge, intentant mantenir les formes, després de mirar les mans de la Valèria i comprovar, per a la seva tranquil·litat, que estaven tancades dins els guants.

- Perdona, però érem allà - va dir el Ricardo -. Va ser quan la Valèria el va abraçar que va entrar en aquest estat.

- Bé, la Natàlia, la seva assistent, també hi era ... Òbviament, la Valèria va actuar de catalitzador. Però no va ser ella la causa. I per descomptat - nova mirada fugaç a les mans cobertes pels guants de la Valèria - no va ser pas per algun suposat poder de les seves mans. El cansament acumulat, l'estrès, la falta de son i potser una predisposició genètica són explicació més que suficient.

- Com es troba? - va preguntar la Rocío.

- Bé, bé. Estable. Ara dorm. Hem aconseguit relaxar la tensió amb tranquil·litzants, i ara esperem que els ansiolítics produeixin el seu efecte.

- Ha dit alguna cosa en aquestes hores?- va dir la Rocío.

El metge va guardar silenci durant uns segons abans de contestar.

- No. Fins ara no ha dit res. Res comprensible. Li hem fet una ressonància magnètica, però no s'observa cap lesió en el seu cervell, amb la qual cosa entenem que es tracta simplement d'un estat temporal de xoc, causat probablement per la mateixa depressió, per la gravetat d'aquesta.

L'explicació semblava insatisfactòria fins i tot per al mateix metge que acabava de pronunciar-la, de manera que va optar per canviar de tema.

- Crec que el més convenient -va dir -seria que tornessin a casa seva. La família els agraeix l'interès i es compromet a mantenir-los informats, però la seva presència aquí no és en absolut necessària. Els agrairia per tant que ...

En aquell moment es va obrir la porta de l'habitació, i la dona alta i prima va sortir al passadís. El seu rostre mostrava signes d'haver estat plorant, encara que el seu maquillatge s'entestava a mantenir-se perfecte i elegant. Es va apropar a ells, mentre la Natàlia l'acompanyava, preguntant-li i insistint sobre alguna cosa que no acabaven d'entendre, tot i que per l'expressió de la cara de les dues i pels gestos, resultava obvi.

- Valèria? - Va preguntar quan va arribar a ells.

- Marta, crec que no és adequat que ... - va començar a dir el metge.

- Sóc jo - va dir la Valèria, avançant cap a ella i apartant amb suavitat però fermesa al metge.

- Acompanya'm, si us plau - li va dir.

Es van dirigir tots cap a l'habitació del doctor, la Natàlia i el metge, Fernando de nom pel que la Valèria va entendre, a banda i banda de la Marta, desaconsellaant-li aquesta, segons les seves paraules, 'alteració del protocol'. La Valèria va entrar a l'habitació mentre la Marta, sotmesa a l'insistent foc creuat dialèctic, sostenia la porta. Després d'ella van entrar el Ricardo i la Rocío.

L'habitació era àmplia, espaiosa. Estava equipada per allotjar dos llits, però només n'hi havia un, on reposava el doctor, amb els ulls oberts i la cara sense expressió.

La Marta va senyalar una de les dues cadires que hi havia a l'habitació a la Valèria, i es va asseure a l'altra.

- Bé, crec que jo aquí ja no faig falta - va dir el metge acomiadant-se mentre obria la porta.

- Ens veiem després Fernando - va dir la Marta sense mirar-lo. El Fernando va arronsar les espatlles i va sortir. La Natàlia també va sortir de l'habitació per tornar poc després amb diverses cadires plegables. Va tancar la porta darrera d'ella. La Rocío i el Ricardo van prendre les cadires que la Natàlia els oferia i es van asseure. La Natàlia també va seure, tot i que se sentia visiblement incòmoda.

- La Natàlia m'ha explicat el que va passar a la consulta. M'ha dit que el meu marit la va avisar que estigués preparada, perquè alguna cosa podia sortir malament, i li va donar instruccions al respecte. Però no li va dir res sobre això - i va assenyalar al seu marit, inert, sedat i lligat al llit -. El Fernando insisteix en tractar-ho com un estat de xoc causat per una depressió molt profunda, i això hem estat fent aquests dos dies. Però és absurd: l'Álvaro no tenia cap depressió. Vivia entusiasmat amb el seu treball, i disposava de recursos i eines suficients per gestionar qualsevol problema emocional a què hagués de fer front.

La Valèria no la mirava, i amb prou feines l'escoltava. Tenia els ulls fixos en el doctor Álvaro, en el seu rostre sense expressió i la seva mirada sense vida. No podia creure que l'home vital, poderós, valent que havia estat capaç de jugar amb ella i el seu poder ara estigués en aquest estat. I encara menys podia o volia acceptar que havia estat ella qui ho havia causat.

- La Natàlia diu que ets perillosa. Una vampir – La Natàlia va murmurar una protesta inintel·ligible - .. El Fernando també desaconsella que tornis a acostar-te al meu marit, encara que per altres motius. Però jo crec - i va mirar al seu marit - que la situació no pot ser ja molt pitjor – la Marta va fer una pausa -. Així que la meva pregunta és, pots fer-hi alguna cosa? Pots tornar-li les il·lusions?

La Valèria va mirar la Marta durant uns segons, gairebé com si acabés d'arribar i no sabés de què li estava parlant. Després va mirar l'Álvaro i va assentir.

- Sí. Puc. No sé com, però puc fer-ho.

La lladre de somnis

V

La Natàlia s'havia retirat a descansar, després de la marató dels últims dies, i ara les infermeres de la planta es feien càrrec de la cura de l'Álvaro. Entraven a l'habitació, rentaven al malalt, canviaven els llençols, li prenien la pressió i la temperatura, canviaven les ampolles de sèrum, i evitaven molestar l'estranya noia vestida de negre que nit i dia estava al seu costat, el cap cot, sostenint la mà del malalt i murmurant paraules gairebé inaudibles.

Per a la Valèria, les hores passaven amb celeritat, la mà de l'Álvaro entre les seves, i els records arrabassats en la seva ment. S'obligava a si mateixa a desfer l'enorme embolic d'il·lusions que havia rebut de cop quan el va abraçar. Extreia aquests records d'un en un i intentava retornar-los a l'Álvaro. La Rocío li donava consells sobre com fer-ho, indicacions perquè es relaxés, i li explicava tècniques per permetre que la seva energia fluís. I així ho feia la Valèria. Sentia que l'energia dels somnis de l'Álvaro l'embargava i fluïa pels seus braços fins arribar a les mans de l'Álvaro i des d'allà al seu subconscient. Una llum tènue s'encenia llavors als ulls del doctor. Però quan la Valèria afluixava, la llum s'esvaïa, i el somni es perdia. La Valèria se sentia com si intentés encendre un tronc mullat amb un llumí. Però no desistia, i ho intentava un cop i un altre sense donar-se per vençuda.

El Ricardo i la Rocío li portaven menjar i gairebé l'obligaven a ingerir-lo. De vegades, es despertava i s'adonava que s'havia quedat adormida. Però no deixava anar la mà de l'Álvaro.

La tarda del segon dia va aparèixer a l'habitació la seva mare. Va entrar acompanyada del Ricardo i la Rocío, amb els

quals discutia. Però quan va veure a la Valèria amb les mans nues prenent la mà de l'Álvaro es va quedar muda i en el seu rostre es va dibuixar una expressió d'horror.

- Valèria! Què estàs fent? - Va cridar espantada. La Valèria es va girar i la va mirar. El rostre de la Valèria mostrava l'efecte de la tensió, el cansament i les hores sense dormir. La seva mirada era freda i dura.

- Ara no, mama, ara no - va dir.

La Marta es va aixecar de la cadira i es va acostar a la mare de la Valèria. En el seu rostre es dibuixava una súplica serena que va descol·locar la Pilar.

- Què està passant aquí? - va preguntar.

La Marta li va demanar silenci amb un gest, indicant amb la mà el llit del malalt.

- Vine, anem a fer un cafè i t'ho explico - va dir, i amb fermesa va agafar a la Pilar del braç i la va acompanyar a la cafeteria. La Pilar va dirigir un gest acusador al Ricardo, com dient-li 'això no queda aquí', i va sortir de l'habitació. Una estona més tard va tornar la Marta sola. Va entrar, va tancar la porta i va esbufegar. Va mirar al Ricardo i va arronsar les espatlles. Es va acostar llavors a la Valèria i va recolzar la mà a la seva espatlla.

- Com et trobes? - li va preguntar.

La Valèria es va sorprendre. No estava acostumada al contacte, i no podia evitar témer per la seguretat de les persones que s'acostaven a ella. Però va agrair la mostra de suport i va somriure.

- Bé. Em trobo bé - va contestar.

- La teva mare m'ha demanat que tingui cura de tu. Creu que el teu pare no ho farà.

El Ricardo va mirar la Rocío indignat i la Valèria va arronsar les espatlles.

- No aconsegueixo retornar-li els somnis, Marta. No quallen. S'esvaeixen -la Valèria va mirar l'Álvaro - Em sento tan culpable! Si no l'hagués abraçat, si no m'hagués deixat portar, tot això no hauria passat.

- Valèria, ell sabia què feia, sabia on es ficava i a què s'arris-cava. Ara intentarem ajudar-lo, farem tot el possible perquè es recuperi, d'acord? No hi ha culpables, a ningú l'importa buscar-los. Som aquí per ajudar-lo, i martiritzar-nos a nosal-tres mateixos no li servirà de res. Així que relaxat – la Marta va fregar càlidament les espatlles de la Valèria -, respira fons, oblidat de tot i concentra't en l'Álvaro, perquè si algú pot ajudar-lo, ets tu.

La lladre de somnis

VI

Clarejava el tercer dia consecutiu que trobava a la Valeria sostenint la mà de l'Álvaro entre les seves. La seva cadira havia estat substituïda per una butaca, i el seu pare li havia portat roba neta. La Valèria s'havia quedat adormida amb el cap recolzat al llit de l'Álvaro i les mans gairebé fregant la cara del doctor. Es va despertar lentament i va notar gotes d'aigua caient-li sobre les mans. Va obrir els ulls per veure l'Álvaro mirant-la. Per les seves galtes relliscaven algunes llàgrimes, i li pressionava les mans amb intensitat. La Valèria es va sorprendre i una profunda sensació d'alleujament la va envair. L'Álvaro va somriure dèbilment.

- Gràcies - va dir, i va tancar els ulls.

La Valèria es va aixecar. A l'habitació també hi havia la Marta, la Natàlia, la Rocío i el Ricardo. Es va acostar a l'armari de l'habitació i va agafar la seva bossa. De l'interior en va extreure els guants i se'ls va posar. Es va posar també la jaqueta i es va dirigir al seu pare.

- Vull anar-me'n a casa - li va dir.

La lladre de somnis

VII

En arribar a casa va menjar alguna cosa i es va estirar allit. Es va despertar passades les set de la tarda. Va veure una peli i va menjar crispetes, i abans de la una de la matinada tornava a ser al llit. S'havia aixecat de nou passades les onze del matí. A casa no hi havia ningú. Va baixar a la cuina i es va preparar l'esmorzar. Va mirar el mòbil i va veure un missatge de la Rocío. Passaria a recollir-la a les tres de la tarda per anar a veure l'Álvaro, que ja havia estat donat d'alta de l'hospital i descansava a casa seva.

Van arribar juntes a casa l'Álvaro. Es tractava d'una construcció fins a cert punt humil, però d'altra banda, certament distingida. La Marta va obrir la porta i els va fer passar. El doctor els esperava en una sala àmplia i clara, decorada amb elements orientals en la qual es respirava un intens i agradable aroma d'encens. El doctor estava assegut en una cadira de rodes, massa feble encara per posar-se dempeus. El Fernando, el metge de l'hospital, estava també a l'estança. Es va sorprendre en veure entrar la Valèria i la Rocío, interrompent la conversa que mantenia amb l'Álvaro, però els va somriure amablement. Es va apropar a elles i les va saludar.

- Com li explicava a l'Álvaro - va dir -, el que ha passat encaixa perfectament amb el diagnòstic inicial. Un xoc provocat per la gravetat de la depressió. Un cop superat el xoc, queda la depressió, que és el que estem tractant ara - va mirar la Valèria -. Per descomptat, la teva abnegació va ajudar, i molt, al seu restabliment. El tractament que estàvem administrant no tenia efectes, i la teva presència al seu costat va aconseguir el que els medicaments eren incapaços de provocar. Com? Ho ignoro. Però no crec que sigui necessari

apel·lar a poders esotèrics o a la intervenció de l'univers. No podem explicar-ho i ja està, oi doctor?

- Certament - va convenir l'Álvaro. El Fernando va somriure.

- Bé. Doncs si em disculpen, tornaré a l'hospital. Si us plau - va dir després d'un instant -, no esgotin massa el pacient. Encara es troba molt feble, i emocionalment és possible una recaiguda.

Després d'això va abandonar l'estança. La Marta el va acompanyar fins a l'entrada. La Rocío va somriure a l'Álvaro.

- Mestre - li va dir a manera de salutació.

- Hola Rocío. Com et trobes?

- Hola - va dir la Valèria.

- Hola Valèria - va contestar l'Álvaro. Una ombra li va creuar la cara, i se li va instaurar una expressió de profunda tristesa.

La Rocío i la Valèria es van mirar estranyades. La Rocío es va acostar a l'Álvaro i es va agenollar al seu costat, agafant-li el braç.

- Què passa Álvaro? Què passa?- Va dir, amb un to angosat. La Marta tornava en aquell moment a l'estança i tancava la porta darrere d'ella.

La Valèria s'hi va acostar també. Tement conèixer ja la resposta, va formular la mateixa pregunta.

- Què passa Álvaro? - va dir.

L'Álvaro la mirava fixament. No n'havia apartat la mirada des que havia entrat a la sala, ni tan sols quan la Rocío se li havia dirigit o quan s'havia agenollat al seu costat.

- Sóc un zombi, Valèria - va dir. La Marta no va poder contenir les llàgrimes i va abandonar l'habitació. La Rocío es va aixecar sobresaltada, mirant amb expressió de sorpresa

i espant l'Álvaro i la Valèria alternativament. La Valèria va començar a plorar -. Però tu ja ho saps, oi?

La Valèria va caure de genolls i es va tapar la cara amb les mans.

- Ho sento. Oh, ho sento tant! - va dir - No podia! No sabia tornar-te els teus somnis! No ho aconseguia. No s'adherien de nou a la teva ment. Queien, queien. Una i altra vegada. Els projectava, entraven en tu, i després s'esvaïen.

- Perquè els tornaves a absorbir! - va contestar l'Álvaro - Que no ho veus? Ets una llaminera despietada!. Em posaves els meus somnis i tornaves a arravatar-me'ls!

- No! No! Et juro que no! Els aguantava tant com podia en el teu interior, però quan deixava de subjectar, d'alimentar-los, parpellejaven com la flama d'una espelma, i s'apagaven. Encara que s'interrompés el contacte. Es mantenien durant un instant, i després s'esvaïen.

L'Álvaro la mirava fixament. Els seus ulls reflectien dolor i desesperació.

- I què vas fer? -li va preguntar - què vas fer llavors?

- No ... no sabia què fer. No podia més. Estava esgotada. No havia aconseguit tornar-te ni un sol somni. No funcionava. No funcionava en absolut. Així que vaig provar amb els meus.

- Amb els teus! Tu la sents, Rocío? Va provar amb els seus! Perquè vull jo els teus somnis? Creus que a mi em serveixen d'alguna cosa? Qui és el Felip? Per què he de voler veure'l?

La Valèria es va posar vermella involuntàriament.

- Álvaro, per favor. No siguis tan dur amb ella.

L'Álvaro es va girar cap a la Rocío. La seva mirada era dura, carregada de dolor.

- Saps, Rocío? Porto més de vint anys amb la Marta, i ara la sento com a una estranya, com si no la conegués. No m'importa, no em desperta cap sentiment. I aquesta casa. Sé què hi ha a cada calaix i en cada racó, però no ho sento meu. No ho reconec. - Es va girar cap a la Valèria - Conec el Fernando des d'abans que tu sortissis del ventre de la teva mare! És el meu millor amic! O ho era, perquè ara m'avorreix i em desagrada ... Ja no visc la meva vida. Visc la teva. Visc les teves necessitats i els teus desitjos.

- Però Álvaro, estàs viu, per favor. Estàs viu.

- Sóc un zombi, Rocío. No tinc il·lusions pròpies. M'animen les seves necessitats, no les meves. No tinc vida pròpia.

- Molta gent viu per les necessitats d'altres i no per les seves!

- Però no ho saben, Rocío, no ho saben!. Quan ho saps, és insuportable. Rocío, Rocío, ni tan sols recordo si em queies bé o malament.

La Valèria es va aixecar, mirant cap a terra, la cara seriosa.

- Llavors, què faràs? - va preguntar.

- Què faré, què faré? Els teus desitjos són ordres per a mi, Valèria, mai millor dit. T'ajudaré a controlar el poder. És l'únic que m'anima ara. Això i quedar amb el Felip, és clar.

- Pot tornar a intentar-ho, Álvaro. Podeu tornar a provar de recuperar els teus somnis. Oi que sí, Valèria?

- Tornar-ho a provar? Però si no en sap. I no ho aprendrà en dos dies. No ha estat capaç de tornar-me ni un de sol dels meus somnis, Rocío. Ni un. I jo els vull tots. Els necessito tots. Oh, és absurd. I ara ja, després de tants dies, ni tan sols seran els meus somnis, s'hauran barrejat amb els seus, haurà oblidat detalls, n'haurà canviat altres. I encara que no fos així, quan aprengui a retornar-me els meus somnis, jo ja seré mort.

La Valèria i la Rocío tornaven amb cotxe i s'acostaven ja a casa de la Valèria. El que havia semblat un final feliç, en realitat no era més que la continuació del malson. La Valèria se sentia culpable, però els sentiments de culpabilitat que corroïen la Rocío no eren menors. Ella els havia posat en contacte, i se'n sentia profundament responsable. No només del que li havia passat a l'Álvaro. També, i sobretot, del que estava patint la Valèria. Havia volgut ajudar-la, i només havia aconseguit empitjorar les coses.

- L'Álvaro està molt estrany. No és ell. No el reconec. Mai s'enfadava. Mai perdia els nervis ni la calma. Sempre conciliador, relaxat, profund, intel·ligent i encertat. No. No el reconec. No s'assembla al meu mestre.

- No -va reconèixer la Valèria -. S'assembla a mi.

La Rocío acabava d'aturar el vehicle. La Valèria va obrir la porta i va sortir.

- Jo ... - va començar a dir la Rocío - ho sento molt. Sento molt que hagi de passar per tot això. I sento molt no haver pogut ajudar-te. Em sap greu.

- Qui sap - va contestar la Valèria -. Potser les coses no estiguin tan malament com sembla.

- Per què ho dius? - Va preguntar la Rocío. La Valèria va arronsar les espatlles i no va contestar. Es va acomiadar de la Rocío amb la mà, va tancar la porta del cotxe i es va allunyar.

La lladre de somnis

VIII

- El Hollis és a la ciutat. He quedat amb ell. Vols venir?

La Valèria intentava reprendre el ritme normal del seu dia a dia, si és que es podia considerar el seu dia a dia massa normal. Tractava de deixar de banda els pensaments negatius que l'assaltaven sovint, i centrar-se en les petites coses, en els objectius a curt termini, en els petits èxits que aconseguia, evitant preocupar-se per aspectes que estaven fora del seu abast. Visitava l'Álvaro dues o tres vegades per setmana i treballaven el control de l'energia i de la seva set per les il·lusions alienes. L'Álvaro s'esforçava a ajudar-la, conscient que era l'única cosa que li quedava. I la Valèria estava convençuda que, ajudant-la a ella, també s'estava ajudant a ell mateix, encara que ell no ho sabés. Aquest era un d'aquells petits detalls que l'animaven. Les seves converses amb el Felipe constituïen un altre petit detall encoratjador, encara que, de vegades, el Felipe era veritablement exasperant. Però la Valèria es deia a si mateixa que havia de gaudir d'aquestes petites coses.

- Però no vivia a Buenos Aires? - li va contestar sostenint el mòbil entre l'orella i l'espatlla, mentre removia les verdures al wok.

- Sí. Però ha vingut. A passar uns dies, suposo. M'emportaré el portàtil i jugarem un parell de partides al LOL. Què et sembla? T'hi apuntes?

- Guau! Em sembla apassionant ser-hi mirant mentre vosaltres jugueu - va dir amb ironia, però en el fons ja sabia que hi aniria.

- Com que em vas dir que volies conèixer-lo.

- No ho recordo - va contestar.

- Que sí, que sí. És aquell tiu que diu que l'addicció a internet no existeix i que els móns virtuals també són reals.

- Sí, sí, ho recordo. El que no recordo és haver-te dit que volia conèixer-lo.

- Bé, però vindràs? Et convido a una coca-cola si vols.

- Vindré, vindré. Però quan em ratlli, me'n vaig.

Es va trobar amb el Felipe a la sortida del metro, a pocs carrers de distància d'on vivia el Hollis. El Felipe portava un maletí en el qual la Valèria suposava que transportava l'ordinador portàtil. Es van endinsar en un barri de carrers angostos i es van aturar davant d'un edifici estret de petites finestres. Van cridar per l'interfon. Va passar una estona i ningú va contestar. El Felipe va tornar a pressionar el polsador i va continuar esperant, sense perdre aparentment la calma. La Valèria veia clarament que allí no hi havia ningú, però seguien esperant. Van passar els minuts i van seguir esperant. Cada minut més o menys el Felipe tornava a pressionar el polsador. Tot d'una, les seves trucades van rebre resposta i algú va obrir la porta, sense ni tan sols preguntar per la identitat dels nouvinguts.

- Doncs sí que ha trigat - va dir la Valèria -. Devia ser a la dutxa.

- No - va dir Felipe -. Està jugant.

Van pujar per la fosca i retorçada escala, una mica més costeruda del que estaven habituats, fins arribar a la quarta planta, on la porta del tercer apartament estava oberta. Van passar sense cridar ni fer soroll. L'apartament era reduït, com tot en aquell edifici. En realitat, feia l'efecte de constituir només mig apartament, com si es tractés d'una separació posterior d'un apartament més gran. Només estava constituït per una petita cuina que feia de menjador, un lavabo diminut amb plat de dutxa i una habitació, a la qual ara entraven, en què el Hollis havia instal·lat tota la seva maquinària in-

formàtica. La persiana de l'habitació estava baixada, deixant l'habitació una penombra una mica sufocant.

-Shadow, aquí - van sentir que deia la figura asseguda davant la pantalla de l'ordinador, aferrada a un joystick. Alliberant per un moment la mà esquerra dels controls, va descriure un ampli semicercle sobre la taula, apartant i fent caure revistes, llibres, DVD's i embolcalls, i buidant un espai suficient com perquè el Felipe pogués posar el seu ordinador allà.

A la Valèria li va resultar curiós que dues persones que no s'havien vist mai, ni tan sols dediquessin una ullada a mirar-se. El Felipe va treure el seu portàtil i el va posar sobre la taula. Va trastejar amb els cables que portava i finalment va encendre l'ordinador. El Hollis li va passar un paperet.

- La contrasenya de la WIFI - li va dir.

- Ok - va contestar el Felipe.

- Jugarem a la màxima velocitat ... de l'ADSL del veí - va dir el Hollis i va riure. - Va, t'espero. A veure si així, en persona, ens compenetrem millor, que fins ara ho hem fet fatal.

El Felipe va connectar l'equip a la wifi, va obrir el joc i va iniciar la sessió. Va acceptar la invitació i va veure com començava el compte enrere de la sala d'espera de la sorra de combat.

- Agafa una cadira de per aquí - va dir el Hollis, suposadament dirigint-se a la Valèria, encara que sense mirar-la, mentre assenyalava cap a un extrem de l'habitació, on s'acumulava un caòtic i variat munt de roba, motxilles, mobles i, també, algunes cadires.

- És la Valeria, la noia de qui et vaig parlar.

- Aquest és el teu nick? Valèria? - Va preguntar el Hollis.

- No té nick. Encara no - va contestar Felip.

- Doncs quina gamer més rara.

- Jo no sóc gamer - va dir la Valèria.

Els personatges van acabar de carregar-se i es va iniciar la partida.

- Tu i jo pel mid, a per totes, LordShadow -va dir el Hollis.

- A mort, Hollis! - Va contestar el Felip.

- I us parleu pels nicks? No us dieu pel nom? - Va preguntar la Valèria. Però els nois la van ignorar. La Valèria va observar l'anomenat Hollis. Realment, de noi en tenia poc. Com havia comentat el Felip, era bastant més gran que ell, clarament havia entrat ja en la trentena. Era un home prim, bru, amb cara de nen i amb gruixudes ulleres de muntura negra. Duia una camisa blanca i uns pantalons texans. Duia els peus coberts amb mitjons verds. Anava completament despentinat, el seu cabell, no gaire llarg, encara mostrava la forma del coixí.

La Valèria va aconseguir rescatar una cadira plegable d'aquell desordre, deixant caure per terra alguns calçotets, que no va poder discernir amb claredat si eren nets o usats, i es va asseure darrere dels dos gamers.

- És la que et vaig dir que tenia poders, saps? - Va dir el Felip.

- La lladre de somnis, sí, ja me'n recordo.

- Toca a algú i li roba els somnis. I després, aquesta persona es suïcida.

- Cullons, la teva xicota mola.

- Perdona, però no sóc la seva xicota -va dir la Valèria, una mica mosquejada.

- Com ho fas? Vull dir, utilitzes alguna invocació, o algun objecte màgic, o es tracta d'una tècnica secreta? Com has après a fer-ho? - Va preguntar el Hollis.

- No ho sé ... - va contestar la Valèria -. Simplement succeïx. - Va guardar silenci durant un segon i després va mirar el

Felip - Però tu què li has explicat? Tiu, que no són coses per anar dient a qualsevol.

- En el clan ens ho expliquem tot - va dir el Felip.

- Sí, i també un enfilall de mentides ... Que tu no tens xicoteta, Felip! - Va dir la Valèria.

- Què és cert, i què és fals, és bastant relatiu, Valèria - va dir el Hollis -. El que avui no és veritat, pot ser que ho sigui demà, o que ho hagi estat en el passat, o que sigui cert en algun món paral·lel. És fals llavors?

- Ara, en el món real, aquí, Felip i jo no som parella.

- Físic, Valèria - va dir el Felip.

- Perdona?

- Que som al món físic. Reals ho són tots.

- Sí, ja, però si et foto una hòstia aquí, et farà mal -va dir la Valèria, disposant-se a acompanyar les seves paraules amb un exemple pràctic.

- Perquè és una de les característiques del món físic - va intervenir el Hollis -. I per això, la violència aquí és tan greu. No per la violència en si, sinó per les conseqüències que té. En els móns virtuals, això no passa. Jo he matat LordShadow centenars de vegades, moltes més de les que ell m'ha matat a mi, per cert. I no passa res. És gairebé una forma de comunicació. Si LordShadow em ratlla, li foto un headshot i així li queda clar que m'ha tocat les pilotes.

- Felipe - va dir la Valèria -, això de LordShadow et pega tant com una metrallera a la mantega.

- Si aquest és el nom que ell ha escollit, aquest és el seu nom i els altres ho hem de respectar-- va dir el Hollis.

- Doncs a veure si t'ho apliques i deixes de cridar-me 'això' quan juguem - es va queixar el Felipe.

- Ostia! On ets, LordMierdas? Campant una altra vegada? Vine a la línia que m'estan cruixint!

- Cago en! Ja ho ha tornat a fer! 'LordMierdas' el teu pare! - Va protestar el Felipe, mentre movia frenèticament el ratolí i gairebé bastonejava el teclat -. Llenço la meva 'ulti'!

La Valèria mirava el Hollis, un pèl pensativa.

- No tens gaire accent argentí. No se t'ha pegat gensdurant els anys que has estat allà.

El Hollis no va reaccionar alque la Valèria li deia. El Felipe i ell continuaven jugant i cridant-se consignes l'un a l'altre constantment. La Valèria va continuar parlant.

- Vas haver d'anar-te'n perquè volien matar-te, oi? - Va dir. El Hollis va assentir sense prestar massa atenció.

- Entra ara, LordMierda de killer, que s'escapa amb un punt de vida! - Li va cridar el Hollis a el Felip.

- Estic on fire! - Va exclamar el Felip, després de rematar el fugitiu amb el seu 3 - Deu kills i només quatre deaths!

- Perquè te'ls estic posant en safata. I m'has robat ja tres morts!

- Ho sento! Un altre!

- Aquest era meu, collons!

- I no et fa por tornar ara? No tens por que aprofitin per matar-te? - Va insistir la Valèria.

El Hollis va arronsar les espatlles.

- Potser estan morts ja - va dir - Com ho estarà aquest si torna a fer el pagès!

- Va, no et queixis, que fem un equip collonut. Va, que et recupero vida.

- Per què han d'estar morts? - Va preguntar la Valèria.

- No ho sé. Potser una partida de droga adulterada. Ja saps que en aquests cercles coses així passen - va contestar el Hollis -. Vinga, LordMierdas, anem a tombar aquesta torre, que tenim vint segons abans que respawnegin!

- Però què estàs dient? M'estàs prenent el pèl o què? Què vols dir amb el d'una partida adulterada? - Va dir la Valèria.

- Que potser algú els va enviar una partida de droga de mostra perquè la provessin i no els va anar bé ... I ara la meitat dels fills de puta que volien pelar-me estan morts, i la resta a la presó o amagats en algun lloc sense atrevir-se a ensenyar el cul - va dir el Hollis sense deixar de prestar atenció a la partida.

- Ja els tenim Hollis! Ja els tenim! No surten de la seva base!

- Es rendiran!

- No! Covards! Que aguantin i surtin a lluitar com homes! - Va cridar el Felip.

- És clar! Perquè tu milloris les teves estadístiques! Compte, que ataquen tots alhora!

- Cullons, Hollis, ja n'hi ha prou! - va exclamar la Valèria - D'on ho treus tot això? M'estàs explicant una peli o què? Com pots saber tu que els hi va arribar una partida adulterada de droga?

- Bé -va contestar el Hollis -, qui sap, potser la vaig enviar jo, i per això n'estic al cas . A pel Nexus, a pel Nexus, abans que respawnegin!

L'animació de la destrucció d'un edifici futurista va aparèixer a la pantalla dels ordinadors, i un rètol èpic mostrava el text 'Victòria' al centre de l'escenari. El Hollis es va girar a la seva cadira i va mirar la Valèria, potser per primera vegada des que havien arribat a casa seva.

- Potser - va dir, mentre es col·locava bé les ulleres pressionant al centre amb el dit anular de la mà esquerra - vaig descobrir qui va ser el porc que va manipular el meu cotxe i va provocar que la meva xicota s'estavellés frontalment amb un camió, i vaig decidir, no ho sé, venjar-me'n?

- No havia sigutla teva germana, qui havia mort enverinada? - Va dir el Felip.

- El qui i el com no canvia res. No pretenguis conèixer tots els secrets d'algú com jo.

- Doncs, saps què? - Va dir la Valèria - Vols saber què penso? Que t'ho estàs inventant tot. Que t'has muntat una pel·lícula increïble per ocultar que patètica i insulsa que és la teva vida. Has desaprofitat la teva joventut connectat a aquest porqueria - i va assenyalar l'ordinador - i ara vols amagar el teu propi fracàs amb mentides que ni tu mateix, o almenys això espero, et creus.

- Valèria! - Va exclamar el Felipe.

- La teva xicoteta és una mica ????, Shadow. Estàs segur que és gamer? Otaku potser, però gamer no ho sembla.

- Ota què? - Va preguntar la Valèria.

- Parlant d'històries increïbles, no vegis la teva, nena màgica. Matant la gent només tocar-la, robant-los els seus somnis. Increïble, i també enormement cruel. Quin dolor tan insuportable per a una persona, quedar-se sense les seves il·lusions - a la Valèria aquestes paraules li van recordar l'Álvaro i el sofriment que ella li havia provocat -. I goses dir-me mentider a mi!

La Valèria es va aixecar de la cadira, es va treure el guant de la mà dreta i la va estirar cap al Hollis.

- Comprovem-ho doncs! - Va cridar, amb to amenaçador i desafiant.

El Hollis es va recolzar a la cadira, amb els braços creuats, mentre la mirava somrient.

- Hi ha una diferència entre tu i jo en aquest tema, Valèria. I és que tu no em creus a mi, però jo no veig raons per no creure't. La teva història és increïble, sí. I què? A mi no m'importa. Jo me la crec. Amb la qual cosa, no tinc cap intenció d'agafar la teva mà.

- A més, no és pas tan poc habitual. Hi ha un lladre de somnis al clan - va dir el Felipe.

- Sí, és veritat. A Ethernia, oi? - Va intervenir el Hollis.

- Sí. És un personatge mag i s'ha especialitzat en les habilitats il·lusòries. Podríem buscar més informació sobre aquest encanteri i així fer-nos una idea més exacta de què suposa aquesta situació.

- Però per amor de Déu, voleu deixar de barrejar coses? Això no és un joc, si us plau.

- Hi ha una altra diferència entre nosaltres, Valèria. A mi no m'importa què opinis del meu passat. És la meva història, i potser gairebé prefereixo que no la prenguis seriosament. Però tu no. Tu necessites que els altres et creguin.

- I això és difícil - va dir el Felipe.

- Molt difícil - va convenir el Hollis.

- I els que em creuen, pateixen - va dir la Valèria, tornant a seure a la cadira i tapant-se la cara amb les mans.

La lladre de somnis

IX

Estaven asseguts ara al voltant de la petita i inestable taula de la cuina. El Hollis havia preparat una infusió. La llum artificial dotava d'un aire de certa irrealitat l'estança. Tot i el desordre aparent, sobretot a l'habitació, la cuina no estava bruta. 'Potser perquè simplement no cuina', va pensar la Valèria. Les paraules del Hollis l'havien colpejat. Sí. Era cert. Necessitava que la creguessin. Però l'única forma d'aconseguir-ho era fent mal a la gent. I això era odiós. Però també sentia un gran plaer en captar els somnis dels altres. I això la feia sentir-se doblement culpable. Un vampir. Aquesta paraula cobrava cada vegada més significat en la seva ment. I no li agradava.

La Valèria es va sonar el nas amb un dels mocadors que el Hollis li havia apropiat. No havia pogut evitar les llàgrimes, i ara se'n sentia avergonyida. Què pensarien el Felipe i el Hollis d'ella ara? Que era una feble, una ploranera? Gairebé no els coneixia. No sabia si podia confiar en ells. I l'últim que volia era mostrar-se vulnerable, menys d'aquesta manera tan patètica.

Però ni el Felipe ni el Hollis van intentar consolar-la. Li van permetre plorar sense jutjar-la i sense intentar calmar-la amb vanes promeses o dolces mentides. El Hollis es va limitar a acostar-li un paquet de mocadors i a donar-li suport lleument, col·locant per un moment la seva mà a la seva espatlla. El Felipe va fer el mateix, i ella va plorar i plorar fins que no li van quedar més llàgrimes. Quan va poder per fi obrir els ulls, la Hollis estava assegut davant seu, mirant-la.

- Vine a la cuina - li va dir -. He preparat una infusió.

I ara eren a la cuina. La Valèria sostenia entre les seves mans una tassa plena de líquid calent. Sentia encara una opressió profunda al pit, que gairebé no li permetia respirar. Però també percebia calma i consol, provinent dels seus dos companys, que asseguts al seu costat, discutien sobre els poders que els lladres de somnis tenien i sobre com podien controlar-se.

- És curiós, perquè els poders de SubsticialDog són sobretot curatius. Pot utilitzar-los per atacar, però no fan gairebé mal. Provoquen bàsicament confusió - explicava el Felipe.

- És coherent. Fixa-t'hi. Si SubsticialDog tingués un nivell molt alt, o s'enfrontés a algú de nivell molt inferior, què provocarien els seus atacs? - Va dir el Hollis

- És que qualsevol atac d'algú amb molt més nivell que tu, et liquida.

- Doncs és el que tenim aquí. La Valèria és una super pro. Té nivell 50.000 almenys.

- Sí, té la seva lògica. A més, aquí, al món físic, no tenim protecció contra atacs màgics.

- Exacte! Els seus atacs provoquen dany íntegre. No hi ha rebaixadors ni tirada de salvació, perquè no hi ha escuts.

- No amb el meu pare - va dir la Valèria.

- Què passa amb el teu pare? - Li va preguntar el Hollis, mentre li posava una mica més d'infusió.

- A ell no li afecta. Puc abraçar-lo i tocar-lo, agafar-li la mà, i no passa res.

- Amb algú més? - Va preguntar el Felip.

- Amb el meu germà. Amb el José. Sempre que ens veiem ens agafem les mans. Les dues. És un senyal nostre, una forma de dir-nos que ens volem, que confiem l'un en l'altre i que sempre estarem aquí, per al que calgui - la Valèria va notar com el seu llavi inferior tremolava, i va témer tornar a

començar a plorar. - . Però per què us estic explicant tot això a vosaltres? Crec que és millor que me'n vagi - i va fer el gest d'aixecar-se.

- Algú més? - Va intervenir el Hollis, ignorant la intenció d'anar-se'n de la Valèria - La teva mare?

- Abans sí. Fa anys. Podíem abraçar-nos, dormir juntes, jugar. Però fa quatre o cinc anys, quan van començar els meus pares a discutir i a parlar de separar-se, no sé per què, van passar uns mesos en què no ens tocàvem. Després, un dia vaig fregar la seva mà, i una imatge va aparèixer en la meva ment. Des de llavors he esquivat qualsevol contacte amb ella.

- La teva mare ho sap? - Va preguntar el Felip.

- Ho ha de suposar, perquè tampoc intenta acostar-se a mi. Però quina ximpleria estic dient! Si la meva mare no es creu res d'això!

- Diu que no ho creu, que no és el mateix que no creure-s'ho. Algú més? Algú a qui no puguis sostreure-li els somnis?

- Amb tu no ha provat - va dir el Felipe, amb mirada entremaliada.

- LordMierdas, hauria de banejar-te del clan per bestieses com aquesta! - Va exclamar el Hollis, molest.

- Òstia, Felip! Però què dius! - va protestar la Valèria

- És només un moment, Hollis. Et toca la mà uns segons, i ja sabem si pot absorbir o no els teus somnis.

- Shadow, et dic que no tinc cap interès en què teva xicoteta trastegi amb les meves fantasies eròtiques. Absolutament cap - va afirmar molt seriós el Hollis.

- Arggg! - Va exclamar fastiguejada la Valèria -. Tiu, Felip! Però què repugnant ets! I jo molt menys de ... de ... ves a saber el que el depravat aquest pot guardar allà dins!

El Felip s'aguantava l'estómac amb les mans, mentre es petava de riure. El Hollis va colpejar la cadira del Felip, que va estar a punt de perdre l'equilibri i caure a terra.

- I l'Álvaro? - Va preguntar el Hollis, intentant fer-se sentir enmig de les riallades del Felip.

- L'Álvaro? Què en saps tu d'Álvaro? - El Felip va parar de riure de cop i es va quedar molt seriós.

- Doncs el que el Lord Em Parteixo el Cul De Riure aquest m'ha explicat - i va assenyalar al Felip.

- Òstia, Felip! Em cago en tu! Però que no saps mantenir la boca tancada? - Va exclamar la Valèria aixecant el puny cap al Felip, que se subjectava amb les mans a la cadira i mirava a banda i banda com buscant una sortida o una via d'escapament, amb els ulls molt oberts. A la Valèria li va recordarun ratolí espantat.

- Ara això és igual. I no importa si tot el clan ho sap – va continuar el Hollis. La Valèria es va girar de nou cap al Felip i va colpejar amb força la seva cadira, enviant-lo, aquest cop sí, a terra -. El que hem de saber és si l'Álvaro és resistent als teus poders.

- Com ha de ser resistent? Està destrossat, enfonsat !. No li he deixat cap somni, cap desig, cap il·lusió. És un zombi.

- Però és viu. Alguna il·lusió li has hagut de deixar, no? - Va insistir el Hollis.

- Sí. Les meves - va contestar la Valèria, abatuda.

- Jo crec que són casos diferents. El teu pare i el teu germà tenen algun tipus de protecció o escut, o potser és que comparteixen el teu poder, però en ells està només latent. El cas de la teva mare és estrany. Deixem-ho per ara. Amb l'Álvaro, sembla que és com si no poguessis absorbir les teves pròpies il·lusions.

- Si. Una cosa semblant em va dir ell.
- Hi ha una altra persona a la qual no pots absorbir els seus somnis - va dir el Felip, que es mantenia ara a una certa distància dels seus dos companys.
- Sí? Qui? - Van preguntar el Hollis i la Valèria.
- És obvi. Tu mateixa. Si poguessis absorbir les teves pròpies il·lusions, t'hauries quedat buida fa molt de temps i ja estaries criant malves.
- Potser reconeixes les teves pròpies il·lusions - va comentar el Hollis.
- O tens com una mena de vàlvula energètica - va dir el Felip.
- O una combinació d'ambdós mecanismes - va concloure el Hollis.
- Això explicaria diversos dels fenòmens que hem observat - va afegit el Felip.

- Però tu deies que no t'havia sostret les teves il·lusions. Que encara les conservaves - li va dir la Valèria al Felip.
- Bé, és veritat - va dir el Felip.
- No ho sé. Crec que sí que te les va absorbir, però és possible que tornessis a generar-les. Ets molt jove. I ple de vitalitat. I segons el que sembla, el que la Valèria absorbeix no són somnis, sinó l'energia que els sosté, només que conservant la forma, o això és el que et va explicar l'Álvaro, oi? - Nova mirada letal de la Valèria al Felip, que dissimulava jugant amb el seu rellotge.
- Sí, és el que em va explicar l'Álvaro, i que jo no t'he explicat a tu.
- Amb la qual cosa, un xaval tan vital com el Felip, està generant energia contínuament, i aquesta nova energia pot substituir l'absent.

- El noi de la platja també era jove.
- Però a ell li vas sostreure tota l'energia - va puntualitzar el Felip -, tots els somnis. Aquí ja no hi ha res a fer.
- I l'Álvaro? Podrà recuperar les seves il·lusions? - Va preguntar la Valèria.
- Les perdudes, perdudes estan. Però només pel fet de viure ja està generant noves il·lusions - va dir el Hollis -. Es van muntant sobre les teves, però aquestes, les noves, li pertanyeran a ell.
- Sí. És el que vaig pensar. Crec que és qüestió de temps que es recuperi i torni a ser el mateix de sempre.
- Probablement.
- Molt bé - va dir el Felip -. I ara, què fem?
- Ha d'aprendre a controlar aquest poder, és clar, què si no?
- Com? - Va preguntar la Valèria amb to desesperat -. L'últim que va intentar ajudar-me ha estat a punt de morir. I era un mestre de reiki i del control energètic. Qui vindrà ara a ajudar-me?
- Com va aprendre SubsticialDog? - Va preguntar el Hollis.
- Li van ensenyar els DarkDreamers, és clar.
- És clar, els DarkDreamers. En el temple de les muntanyes de la lluna. Doncs hauràs d'anar al temple de les muntanyes de la lluna, Valèria.
- A un temple d'un joc d'ordinador? Però esteu bojos o què?
- El Felip i el Hollis es van encongir d'espatlles.
- Si vols aprendre a dominar aquest poder, has d'anar allà - va dir el Felip.
- Sí. No hi ha una altra manera - va corroborar el Hollis.

- Molt bé. Si cal anar a aquest temple, anem-hi. On és ?
- Ningú ho sap - va dir el Felip.
- Aquest amic vostre ho sabrà, no?
- No, no ho sap. Ningú ho sap. Només un DarkDreamer pot portar-t'hi.
- Doncs busquem un DarkDreamer llavors.
- Estan al temple de les muntanyes de la lluna - va dir el Felip.

- Però quinabogeria és aquesta. Hem d'anar a un temple i per anar al temple hem de trobar a un dark no sé què, i per trobar-lo, hem d'anar al temple, ¿m'esteu dient això?
- Sí, exactament.
- Em sembla que fins i tot vosaltres mateixos us podeu adonar que el que esteu dient no té sentit.
- SubsticialDog va ser-hi.
- Com?
- Quan estàs preparat, el teu DarkDreamer apareix, i llavors, te n'adones que ja ets al temple de les muntanyes de la lluna. O això diu Subs. Quan l'alumne està preparat, el mestre apareixerà. No abans, perquè simplement seràs inca-paç de veure-ho.
- I com em preparo?
- Doncs fent dungeons, apujant nivells , pujant les teves habilitats, completant missions, tot això.
- No pensis en res més. Limita't a preparar-te, sense expectatives, sense esperar res a canvi. I llavors, un dia, estaràs a les muntanyes de la lluna, estaràs al temple dels somnis.

La lladre de somnis

X

L'Álvaro apareixia jovial aquell matí. La seva cara es mostrava lluminosa, almenys fins que va fixar la mirada en la Valèria.

- Ja és aquí la culpable de tots els meus mals.

Es desplaçava en cadira de rodes encara, incapaç de sostenir-se en peu per si mateix. La Valèria el va saludar amb el cap, acostumada ja a les males maneres que l'Álvaro utilitzava amb ella des que havia sortit de l'hospital. Al costat d'ell es trobava un oriental baixet i una mica grassonet, vestit d'executiu impecable. 'Un japonès' va pensar la Valèria.

- Acosta't, petita vampir - va continuar l'Álvaro -. Et presentaré un altre de la teva espècie.

L'oriental es va inclinar a manera de salutació, però de forma exagerada, gairebé tocant a terra amb el front, mostrant també una gran elasticitat.

- És un immens plaer conèixer-la, Valeria-sama - va dir l'oriental en un castellà impecable, encara conservant la seva posició de salutació.

- És el mestre Tu-Kao. Ha vingut expressament a conèixer-te. És un gran honor. Espero que estiguis a l'altura.

- Mestre de reiki com vostè?

- De reiki, sí. Però sobretot, i per això és aquí, de kuro-reiki. És expert en eliminar els nusos d'energia formats en els cossos dels seus pacients. Només la perjudicial. No com tu, que l'absorbeixes tota, i converteixes les persones en les teves víctimes.

La Valèria va assentir, mentre pensava per a si 'l'Álvaro avui, per com es comporta, o està molt content, o molt enfadat'. Incapaç de distingir si es tractava d'una cosa o de l'altra, va optar simplement per prestar-se a escoltar el nouvingut.

Van passar les següents dues hores parlant, asseguts còmodament al despatx d'Álvaro. El Kao parlava amb una suavitat exquisida. La seva veu transmetia calma i serenitat. Va recórrer en les seves explicacions els orígens del que ara anomenaven reiki, i les influències que havia tingut. La Valèria i l'Álvaro l'escoltaven amb atenció, assentint, notant que el que escoltaven coincidia amb les seves experiències. La Valèria també s'adonava d'una cosa més. Un canvi en l'Álvaro. Havia guanyat tensió, to. Encara utilitzava la cadira de rodes, però estava convençuda que ja no la necessitava. La vitalitat semblava haver tornat a aquell cos que les seves mans havien maltractat.

El Kao passaria els propers dos mesos a la ciutat, amb la intenció de treballar amb la Valèria i ajudar-la a controlar aquest poder tan impressionant. Es veurien al despatx de l'Álvaro i realitzarien sessions de kuroreiki, en què el Kao tractaria d'ensenyar-li a la Valèria a fer una extracció controlada d'energia.

Arribat el moment, amb la senzillesa i cortesia que el caracteritzava, el Kao es va aixecar, es va acomiadar i se'n va anar, deixant-los sols.

L'Álvaro va mirar a la Valèria i va somriure.

- Gràcies - va dir -. Crec que no te les havia donat.

- ¿Gràcies per què? - Va preguntar la Valèria.

- Per salvar-me la vida. Perquè és el que has fet. Gràcies.

- De res. A més, ja me les havies donat. El dia que et vas despertar.

- Ah, sí? Vaja. Doncs te les dono de nou.

- Sí? Encara que les teves il·lusions no siguin teves, sinó meves? - Va preguntar la Valèria amb certa ironia picallosa. L'Álvaro la va mirar amb suspicàcia.

- Ara sí que són meves. Les ximpleries primeres que em vas ficar al cap no. Aquestes són teves i no les vull. Però han anat creixent, construint-se, convertint-se en les meves pròpies il·lusions, els meus propis somnis. Lentament. Centímetre a centímetre, maó a maó. Però són meves, no meres extensions de les teves. Torno a estimar la meva dona. De manera diferent, nova, però real i palpable. I torno a viure la meva pròpia vida, en el meu propi despatx, al meu propi cos, en el meu propi espai. No sóc el mateix, però sóc jo. No sé si m'entens.

- Sí. Que ja no ets un zombi.

- Exacte. Ja no ho sóc. Torno a ser una persona.

- Diferent ...

- Sí. Diferent. M'has fet un 'reset' emocional. Inesperat i no desitjat, però no necessàriament negatiu - l'Álvaro va quedar per uns segons pensatiu -. Encara no puc valer-me sense la cadira. Però crec que aviat ho faré. Cada dia tinc més força a les cames.

L'Álvaro encara estava convalescent de la seva 'depressió'. No havia tornat encara a la feina i seguia el tractament del seu amic Fernando, que es congratulava dels progressos del pacient.

La Valèria va abandonar el despatx de l'Álvaro, i es va dirigir a la porta de sortida. Pel camí, es va trobar amb la Marta, que l'esperava.

- Com et trobes, nena? - Li va preguntar, mentre feia un gest perquè la Valèria s'assegués en una de les cadires del rebedor, al costat d'ella.

La Valèria es va asseure. La primera impressió que va tenir de la Marta quan la va conèixer a l'hospital havia estat la d'una dona dura i seriosa, distant. Però aquesta imatge no es corresponia amb la realitat. Ara que la Rocío havia tornat a desaparèixer, deixant al seu pare més perplex i desconcertat encara, i que les relacions de la Valèria amb la seva mare es

trobaven en un moment d'impass, en què les dues s'ignoraven mútuament, la Marta havia ocupat aquest espai emocional d'acompanyament protector, i li proporcionava un suport que encara que la Valèria no sol·licitava, agraià. La Marta va agafar amb suavitat les mans de la Valèria, curosament cobertes pels seus guants.

- Contenta. L'Álvaro s'està recuperant - va contestar.

- No et pregunto per l'Álvaro, Valèria. Et pregunto per tu. Com et trobes? Com et sents?

La Valèria va recolzar la seva esquena al respatllet de la cadira, va mirar al sostre i va esbufegar.

- Cansada. I espantada. Però contenta, perquè per fi algú reconeix el que està passant. El que m'està passant. Us ho agraeixo molt. A tu i a l'Álvaro. I a la Rocío també.

- Tornarà. Quan hagi pogut reubicar tot el que ha passat aquestes setmanes, tornarà. Simplement necessita autoregular-se. Ha viscut experiències que l'han afectada profundament, i necessita assimilar-les.

La Valèria va assentir.

- Sí, ho sé - va dir -. Em fa una mica de pena el meu pare. Però bé, és el que hi ha.

- I la teva mare? Què tal amb ella?

La Valèria va arronsar les espatlles.

- Per a ella, estem tots bojós, i el meu pare, el que més. Va estar menjant-me l'olla amb històries i amb denunciar-ho i tot això, perquè m'estava destrossant.

- I què vas fer?

- Vaig recollir les meves coses, les vaig ficar en una maleta, i me'n vaig anar a casa del meu pare.

- La teva mare no es creu res de tot això.

- És el que més ràbia em fa. Aquesta doble cara, aquesta doble moral. Aquesta hipocresia repugnant. Li vaig dir 'per què no em dones una abraçada, mare?' I es va posar feta una fúria, dient-me que era una mala filla, que volia fer-li mal, que si volia deixar-la com al doctor ... Igual que tots els psicòlegs, psicoterapeutes i metges amb els que he tractat. Diuen que el problema és al meu cap, que no existeix. I després es busquen excuses patètiques per no tocar-me les mans. No ho entenc, t'ho juro. Van arribar a convèncer-me, vaig arribar a creure que tot eren il·lusions meves. Llavors em vaig treure els guants, i vaig anar a l'escola sense ells. Tènia vuit anys – la Valèria no va poder continuar. La seva veu es va trencar. Es va cobrir la cara amb les mans i va començar a plorar.

- Què va passar, Valèria? - la Marta, amb prudència, va recolzar les seves mans a les espatlles de la nena -. Què va passar quan vas anar a l'escola sense guants?

- Oh, Marta! Ja no me'n recordava! Ha passat tant de temps... - les llàgrimes relliscaven per la cara - Era la meva millor amiga! I ens ho vam passar tan bé aquell dia. Vaig jugar tant amb ella. I ja no la vaig tornar a veure! No va tornar a l'escola l'endemà, ni l'altre, ni l'altre. Deien que havia caigut, que s'havia donat un cop al cap i que havia quedat inconscient. Però jo sabia què havia passat. Així que vaig recuperar els meus guants i vaig intentar no fer més amics. Pel meu bé i pel d'ells. Després, els meus pares em van treure de l'escola i van començar a educar-me a casa. Fins avui – la Valèria s'eixugava les llàgrimes de la cara -. Ja veus, sóc gairebé una assassina en sèrie.

- No saps res més d'aquella nena?

- No. No recordo ni com es deia. Elsa o Eva o Elisa. No ho sé. Ho vaig apartar de la meva ment.

- Potser sí que va ser un accident i va caure a casa o al parc. Aquestes coses passen.

- No començarem a creure en casualitats a hores d'ara, oi? - Va dir la Valèria.

- No - va contestar la Marta. I mentalment es va apuntar com a tasca investigar què havia passat exactament amb l'amiga de la Valèria.

XI

- És vostè de la família? - Va preguntar la directora de l'escola, que rebia la Marta al seu despatx.

- No. En realitat estic vinculada amb una companya seva, de la seva classe.

- És vostè familiar d'aquesta companya de classe? Com es diu ella?

- En realitat sóc la seva psicoterapeuta. Per aquest motiu preferiria no dir-li el seu nom. La meva pacient, per dir-ne d'alguna manera, se sent culpable pel que va passar.

- Llavors ja sé qui és la seva pacient - va contestar la directora -. Bé, tampoc és cap secret. No hi ha problema en explicar-li.

- Gràcies. De fet, la meva pacient no recorda el nom de la nena. Elisa o alguna cosa així m'ha dit.

- Sí, Elsa. Ja han passat uns quants anys. Jo era professora d'anglès de la seva classe en aquell curs. Com està la Val ... vull dir, la seva pacient? Va abandonar l'escola poc després de l'accident.

- Bé. Es troba bé. És una mica retreta, i estem tractant aquesta por a relacionar-se.

-Eren Molt amigues. Va ser un cop molt dur per a ella. Encara que no ho ha manifestat. Suposo que per això ara ... vull dir, potser és per això que ara és més retreta ...

- És possible. Ella està convençuda que alguna cosa terrible li va passar a l'Elsa. No de forma conscient. Pràcticament havia esborrat del seu record el que va succeir. Però ara ha tornat a aparèixer, i l'ha colpejada amb força. Encara que pel que ella recorda, és impossible saber realment què va passar. Ni tan sols si realment va passar alguna cosa.

- Llavors, concretament, què és el que vol saber?

- Bé - va contestar la Marta -. Primer de tot, interessar-me per l'Elsa. M'agradaria saber què va ser d'ella.

- Va morir - va contestar la directora sense preàmbuls.

- Déu! - Va exclamar la Marta.

- No va recuperar la consciència. Se'n va anar apagant-se a poc a poc, fins que un dia simplement va deixar de respirar.

La Marta es va sentir per moments desorientada i incòmoda. Es va remoure en el seu seient, intentant recuperar l'assossec que l'abandonava. Havia donat per fet que el que el que li havia passat a l'Elsa tindria una explicació completament normal, i que per descomptat l'Elsa ara es trobaria perfectament. La Marta havia elucubrat fins i tot amb el retrobament de les dues amigues i tot el bé que això podria proporcionar-li a la Valèria. Però el seu castell de cartes havia quedat desmuntat d'un cop amb la mà. Ja no hi pintava res allà. Involuntàriament va girar el cap i va dirigir una fugaç mirada cap a la porta. La directora va captar la seva angoixa i va somriure amb recança.

- No era la resposta que esperava sentir, oi?

- Certament no - va contestar la Marta -. Realment és desolador.

- Quan els pares de la Valèria em van comunicar que la nena abandonava l'escola, els vaig dir que no era bona idea, que a la nena li quedaria una experiència per resoldre - va dir la directora -, que era millor que esperessin a que normalitzés la situació. Però no van voler escoltar-me. Ara sembla ser que jo tenia raó.

La Marta no va replicar l'afirmació de la directora. Objectivament (i des d'un punt de vista racional) era inapel·lable. Però poc quedava ja de racional en aquest assumpte.

- Com va passar? - Va preguntar – La Valèria ... crec que la podem anomenar pel seu nom, atès que ambdues sabem de qui estic parlant ... La Valèria té un record vague del que va passar aquell dia.

- Doncs per a mi ha quedat gravat en foc a la meva memòria ... - la directora va guardar silenci uns instants. El seu rostre va reflectir emocions trobades. Enyorança, tristesa, pena, il·lusió ... -. Aquell dia la Valèria i l'Elsa van jugar i s'ho van passar de meravella. Ho recordo perquè vaig haver de cridar-los l'atenció en diverses ocasions. A la tarda, altres professors també ho van comentar. Que la Valèria i l'Elsa estaven insuportables. I també van comentar una altra cosa ... Que la Valèria ja no portava els seus guants.

- Portava guants a classe?

- Sí. Recomanació de la seva psicòloga, per certa fòbia a tocar que deia que patia. Per descomptat, a l'escola intentàvem treure-se'ls, però es posava molt nerviosa, fins i tot agressiva. En vam parlar amb els pares, i ells van insistir que permetéssim que els portés.

- No és una petició massa habitual - va comentar la Marta.

- En absolut. I si em permet la meva opinió, és una petició totalment equivocada. És molt més senzill i directe demostrar-li a la nena que no passa res per treure's els guants, que tolerar-li capritxos que no porten a cap lloc. Però aquests psicòlegs 'humanistes' i 'respectuosos' sembla que pensen que els altres no tenim res més a fer que atendre els seus capritxos. El món en què vivim és com és, i com més aviat els nens s'adonin d'això, millor els va.

Marta va fer que sí sense massa èmfasi.

- Aquell dia - va continuar la directora - estàvem tots molt contents, perquè la Valèria per fi s'havia tret els guants. Va ser com un triomf col·lectiu. Sabíem que des de l'escola havíem tingut molt a veure en què la Valèria donés aquest pas, i ens

sentíem orgullosos d'ella. Sobretot veient-la jugar i riure. No acostumava a riure massa, sap?

- Sí, ara tampoc riu massa.

- Per això - va continuar la directora - quan ens van cridar de l'hospital per informar-nos que l'Elsa estava ingressada en estat greu ens varem sentir doblement consternats. Per l'Elsa, que lluitava per la seva vida, i per la Valèria, que rebia un càstig desproporcionat i injust al seu primer intent d'alliberar-se dels guants i de les seves pors. Tot el que havíem aconseguit des de l'escola per ajudar a la Valèria a obrir-se, de cop s'esfumava en un moment. I els seus pares no van ajudar en gens ni mica.

- Què li va passar a l'Elsa? Es va donar un cop al cap, oi? Com va passar?

- Doncs de la manera més tonta que pugui imaginar-se. Encara que també d'una forma una mica estranya. El seu pare va venir a buscar-la a l'escola. La nena va pujar al cotxe, van arribar on vivien, va baixar del cotxe, va entrar a casa, va començar a pujar les escales per anar a la seva cambra i, de sobte, quan gairebé havia arribat a la primera planta, es va aturar, es va desplomar cap enrere i va caure rodant per les escales.

- Oh! - Va exclamar la Marta, tapant-se la boca amb les mans.

- Ja no es va despertar. Els metges deien que no tenia res greu, només algunes contusions, però no hi havia fractura cranial ni traumatismes severos. No obstant això, els TAC cerebrals que li van realitzar van mostrar resultats anòmals, pràcticament d'inactivitat en el cervell. Van dir que no sabien per què, però que la nena estava en mort cerebral. Deien que probablement s'havia tractat d'una espècie d'embòlia, encara que d'un tipus molt rar, i que quan va caure per l'escala, segurament ja estava morta, ja m'entens, cerebralment

parlant. Així que la van deixar a l'hospital connectada a un sistema de respiració artificial, fins que gairebé quatre mesos més tard, el cor de la nena es va parar i l'agonia en què estàvem tots sumits va acabar.

- Jo ... Ho sento molt. No tenia idea de que ... vaja ... no m'esperava en absolut una tragèdia d'aquesta magnitud. Jo ... no sé què dir ... Lamento que per culpa meva hagi hagut de reviure uns moments tan durs.

- Van ser molt durs, sí. I no van deixar ningú indiferent. Tots ens sentíem molt afectats. Professors, equip directiu, pares, companys ... Tota la comunitat escolar va patir aquella mort, tot i que va servir també per enfortir i reforçar els vincles que ens uneixen, i mostrar el valor del treball que estem realitzant aquí. M'alegro de saber de la Valèria - va dir al cap d'uns instants -. Feia temps que no rebíem notícies seves. Dóna-li records de part meva quan la vegis.

- Ho faré - va dir la Marta, i es va aixecar de la cadira, disposant-se a acomiadar-se i donar per finalitzada l'entrevista.

- Una pregunta -va dir la directora, que també s'havia aixecat del seu seient.

- Sí? - Va preguntar la Marta.

- Per què se sent culpable la Valèria?

La Marta no va contestar.

- És pels guants, oi? - Va continuar preguntant la directora -. Pensa que l'Elsa va morir perquè ella se'ls va treure. És així, cert?

La Marta va guardar un incòmode silenci.

- Estic segura que torna a portar aquells depriments guants. En ocasions - va dir la directora - quan es desitja alguna cosa amb prou força, l'univers es confabula per concedir-te el teu desig. Això succeeix amb les coses bones. Però per desgràcia, l'univers no té judici de valors, i també conce-

deix anhels destructius. Diga-li a la Valèria que ho tingui en compte.

La Marta va fer que sí amb el cap i es va acomiadar de la directora. Després d'esperar uns interminables segons a la reixa de l'escola que la secretària accionés el porter automàtic, va sortir del recinte i es va dirigir al seu vehicle, aparcats uns carrers més enllà, mentre donava gràcies de no haver-li dit res a la Valèria sobre la seva visita a la seva antiga escola. No voldria en absolut trobar-se en la tessitura d'haver d'explicar el que acabava de descobrir sobre l'Elsa, i el que la directora li havia dit. Podia veure ja el seu enorme 4x4 aparcats a la zona blava. No era un indret massa concorregut, i no havia tingut problemes per trobar un lloc on aparcar. Però maniobrar aquella mena de furgoneta immensa sempre li suposava un mal de cap. Al costat del mastodont blanc, una adolescent es trobava de peu, esperant, recolzada en la seva bicicleta. Vestia completament de negre, i el seu cabell fosc queia laci a banda i banda de la cara. Portava els seus llavis pintats de negre, i els seus ulls, pintats de negre també, ressaltaven intensament en un rostre excessivament pàl·lid. Un calfred va recórrer l'esquena de la Marta.

- Valèria! - Va exclamar.

XII

- Què fas aquí? - Va preguntar la Marta, sorpresa i, encara que li costés reconèixer-ho, també una mica espantada.

- Bé, jo vivia aquí, i de vegades m'hi acosto en bicicleta i dono una volta per la platja. I tu? Què fas tu per aquí? Has vingut a investigar el meu passat? - La veu de la Valèria sonava molesta, disgustada, o fins i tot, una mica amenaçant. La Marta se sentia incòmoda, atrapada in fraganti i obligada a enfrontar-se a una situació desagradable en les condicions menys favorables.

- Com sabies que era aquí? - Va preguntar, intentant sense aconseguir-ho que la seva veu sonés tranquil·la i resolta -. No ho he dit a ningú.

La Valèria va recolzar la bici a un arbre proper i es va acostar a seure en un banc que hi havia a pocs metres. La Marta la va acompanyar, després de sentir-se per un instant temptada a pujar al seu cotxe i desaparèixer.

La Valèria va mirar la Marta apropar-se i va somriure. La Marta li va tornar un somriure tímid, encara insegura.

- Sembla que els ensenyaments del Kao Sensei comencen a donar els seus fruits.

- Què vols dir? - Va preguntar la Marta.

La Valeria va arronsar les espatlles.

- Ahir, quan et vaig explicar el que havia passat amb Elsa, tenies les teves mans recolzades en les meves espatlles. Quan vas pensar en venir a veure la directora, una imatge de la meva escola es va dibuixar al meu cap, i vaig pensar, suposo que a l'uníson que tu, que avui podria ser un bon dia per fer una visita al barri. Jo pensava que simplement se m'havia

ocorregut per haver recordat l'Elsa i el que va passar fa anys, però en realitat vàrem compartir un desig, en estar en contacte físic.

- Sí, això sembla - va dir la Marta, pensativa.

- Suposo que els exercicis que realitzo amb el Kao Sensei estan desenvolupant la meva sensibilitat i sóc capaç de captar, encara que sigui feblement, els somnis dels altres mitjançant altres canals, sempre que aquests somnis, aquests desitjos, siguin prou forts.

La Marta es va agafar les mans i va mirar cap a terra.

- He estat parlant amb la directora - va dir al cap d'uns instants. Parlava en veu baixa, gairebé empenyent les paraules fora de la seva boca, vencent la resistència que oposaven a ser pronunciades -. M'ha explicat coses que potser hauries de saber. O que potser és millor que no sàpigues mai ...

La Valèria la va mirar i va somriure amb tendresa, mentre recolzava la seva mà al braç de la Marta. La Marta no va poder evitar pensar si la fina pell dels guants de la Valèria seria suficient protecció davant aquest poder tan devastador, però va apartar aquest pensament de la seva ment i va intentar somriure a la Valèria.

- Vaig parlar ahir amb el meu pare. Li vaig preguntar sobre la nena que no va tornar a classe quan jo tenia vuit anys. Em va explicar tot el que havia succeït. Primer es va fer el despistat, després l'ignorant, després va dir que potser hauria d'explicar-m'ho la meva mare, però al final va cedir i em va explicar el que havia passat.

- Oh, Valèria! Jo ho sento tant ... És tan injust ... - les llàgrimes acudien als seus ulls i no es veia amb forces per reprimir-les.

La Valèria mirava amb expressió trista en direcció cap a on es trobava l'escola.

- Ells ho sabien, i malgrat això, em van convèncer perquè em tragués els guants. I matés l'Elsa ...

- No, Valèria. Ells no ho sabien. Ells no s'ho creien.

-I Jo? Jo ho volia? Jo ho sabia? És això el que m'estàs dient? - Les paraules de la Valèria van sonar dures, carregades de ressentiment.

- No, Valèria. Ningú en té la culpa. Va ser un accident. Tens un gran poder, i ni tu ni els teus pares, ni els teus professors sabíeu controlar-lo.

- No ho vull - va dir mirant les seves mans enguantades -. M'arrencaria els braços si sabés que així acabaria amb aquest malson.

La Valèria i la Marta van quedar en silenci, sumides en les seves pròpies cabòries. Al final, la Marta va oferir a la Valèria portar-la de tornada i aquesta va acceptar. Van pujar la bicicleta al vehicle i la Valèria va ocupar el seient del copilot. Durant el trajecte de tornada no van intercanviar cap paraula.

La lladre de somnis

XIII

Com en l'última ocasió que va estar aquí, a la Valèria li va tocar esperar diversos minuts abans que el Hollis es dignés a contestar per l'interfon i accionés el porter automàtic.

- Estaves dormint? - Li va preguntar la Valèria quan va arribar a l'apartament i el Hollis va obrir la porta.

- No -va contestar, mentre amb un gest convidava la Valèria a entrar -. Estava fent ioga.

- Llavors, per què has trigat tant a obrir?

El Hollis va arronsar les espatlles.

- Sempre ho faig - va contestar.

Van passar a la cuina-menjador, de fet, l'única estada del petit apartament, més enllà del lavabo i de l'habitació del Hollis. La cuina era àmplia, il·luminada per una finestra que donava a l'exterior i per la qual entraven els primers raigs de sol del matí. 'Prou millor il·luminada que l'habitació.' va pensar la Valèria. El Hollis va recollir una catifa gran de roba d'alegres colors que havia col·locat a terra a manera d'estoreta, i va recol·locar la taula i les cadires, que es trobaven apartades i plegades en el racó entre la pica i la nevera quan ella va arribar.

- Practiques ioga? - Va preguntar la Valèria.

- És clar. Em passo tot el dia a casa. Alguna cosa he de fer si no vull posar-me com un globus.

La Valèria va observar el cos del Hollis per un moment, mentre tornava taula i cadires a la seva posició original. Vestia uns pantalons curts blaus i una samarreta massa curta. Entre els pantalons i la samarreta podia veure part del seu abdomen. En absolut voluminós o amb excés de greix. La complexió del Hollis era certament prima, però fibrosa, forta.

- Doncs se't veu en forma - va comentar.

- Perquè faig ioga - va dir el Hollis -. I també vigilo el que menjo. Vols una infusió?

La Valèria va fer que sí amb el cap. Es va asseure en una de les cadires i va mirar la pantalla del seu mòbil.

- Espero que no trigui gaire el Felip. No sé per què queda tan aviat si després es retarda.

El Hollis li va acostar una tassa de te i va seure davant seu. La Valèria va agafar la tassa amb les mans. Al pis la temperatura era agradable, però a l'exterior no tant. La calor que desprenia la beguda la va reconfortar.

- Tens fred? - Li va preguntar el Hollis.

- A les mans sí.

- Tot i els guants?

- Bé, suposo que de tant portar-los, les meves mans ja s'han acostumat i resten, per dir-ho d'alguna manera, la calor que produeixen.

- Sí, perquè si no, a l'estiu, et suarien bastant les mans.

- Sí, bé. Tinc diversos parells de guants i me'ls canvio sovint. I em rento les mans amb un producte bactericida. A més, quan fa calor només em poso els guants si hi ha gent a prop.

- Doncs sí, perquè sent grassoneta com ets, podria arribar a ser un problema. Ja saps, mala olor, nafres i tot això.

La Valèria va obrir els ulls, dubtant entre si indignar-se pel comentari poc afortunat sobre el seu pes que el Hollis acabava de fer i fotre-li una plantofada, o fotre-li la plantofada directament, sense esperar a indignar-se. Però va veure per l'expressió del Hollis que ni tan sols entendria d'on venia la bufetada. Per a la ment sense filtre del Hollis, era simplement un fet objectiu que la Valèria tenia una mica de sobrepès, i així ho havia expressat. Va tornar a dirigir una mirada a

la pantalla del seu mòbil, va consultar l'hora, i va decidir canviar de tema de conversa. Va observar l'estança en què es trobava. Havia estat en altres cuines d'apartaments barats com aquesta. Però no era com ella en un primer moment s'hagués imaginat. El primer que va observar és que no hi havia plats bruts a la pica. Això li va semblar curiós en un home que vivia sol. En realitat, tota la cuina transmetia sensació de neteja i claredat. No ordre, però sí amplitud. Des d'on es trobava, no podia veure el contingut dels armaris o dels calaixos, però va poder observar que els estris visibles eren de fusta, ceràmica o metall. El plàstic brillava per la seva absència. Fins i tot els armaris i els electrodomèstics semblaven haver estat escollits intentant evitar aquest material. Una de les parets de la cuina, desproveïda d'armaris, estava plena de testos amb plantes, que la Valèria va identificar com hortalisses. Espinacs, bledes, enciams, endívies i escaroles ocupaven un espai vertical d'uns deu metres quadrats, constituint un curiós i culinari hort urbà.

La Valèria va pensar que potser podria passar l'estona que faltava fins que arribés el Felip intentant saber més coses del Hollis.

- Llavors, si sempre ets a casa ... - va començar a dir.

- Intento sortir el menys possible, sí.

-... Com et guanyes la vida? Vull dir, que tens despeses, com tothom. Alguna font d'ingressos has de tenir, no?

El Hollis va aclucar els ulls i la va mirar amb suspicàcia a través de les seves ulleres de muntura fosca.

- Els meus pares em mantenen - va dir al cap d'uns segons.

- Però si l'altre dia vas dir que no et parlaves amb ells.

- No cal parlar perquè et mantinguin. De vegades fins i tot és millor així.

- No m'ho crec. Va, digues-me la veritat. A què et dediques?

- Sóc moderador d'una xarxa social empresarial. Els amics del cafè. Ara s'han fusionat amb una altra xarxa d'aquí i per això estic vivint en aquest pis.

- Vinga ja. Si a tu no t'agrada el cafè.

- I si et dic que és del sector fuster?

- El Felip em va comentar que administraves els servits d'un proveïdor de hosting.

- Sí. Els d'aquesta xarxa social que et dic.

- Que no m'ho vols dir, vaja.

- Com menys sàpigues de mi, millor per a tu. I millor per a mi també.

- Però almenys no et dediques a res il·legal, oi?

- Mira al teu voltant. No necessito un oneros ofici criminal per mantenir el que tinc. No. No em dedico a res il·legal. Ja no. És massa arriscat. Amb el que tinc ara, la meva cuina, el meu ioga, la meva habitació i els meus móns virtuals em sento satisfet i feliç. No posaré en risc tot això. A canvi de què? Què hi ha allà fora que jo pugui desitjar?

A la Valèria li semblava increïble, fins i tot patològic, que algú preferís la foscor i la solitud de la seva habitació a sortir i relacionar-se amb altres persones. Però percebia que en el Hollis no hi havia cap trastorn, simplement un dur i racional càlcul de probabilitats. Però igualment li incomodava la postura tan conscientment radical del Hollis. Va tornar a mirar el seu mòbil. Ni missatges, ni trucades perdudes, i ja passaven més de quaranta minuts de l'hora a la qual havien quedat.

- No vindrà - va dir el Hollis, endevinant els seus pensaments.

- Doncs em sentirà, perquè s'està passant de la ratlla.

- No siguis massa dura amb ell. A més, és normal que no vingui.

- Ah si? - Va dir la Valèria una mica mosquejada - I perquè és normal que no vingui?

- Doncs perquè no sap que ha de venir.

- Com no ho ha de saber si m'ha enviat un missatge perquè vingues?

- Doncs perquè no l'ha enviat ell, aquest missatge.

- I qui si no?

- Jo.

La lladre de somnis

XIV

I allà estava la Valèria, a casa d'un total desconegut, un adult d'aquests als quals de petits ens diuen que no parlem amb ells, del qual no sabia ni el nom, esperant a algú que no havia de venir. Sola a la cuina d'un extraficant de drogues (si és que havia deixat de ser-ho), responsable de la mort dels seus rivals (i de ves a saber de quanta gent més), que en pantalons curts i samarreta li explicava com havia clonat la targeta SIM del mòbil del Felip l'última vegada que havia vingut a veure'l, en un brut pis dels suburbis. Sola amb algú que podia ser un violador, un assassí o les dues coses juntes o ..., o ... o alguna cosa pitjor, si és que n'hi ha ... la Valèria es va tensar a la cadira, va mirar al seu voltant i va fer un ràpid càlcul de les possibilitats que tindria d'arribar a l'exterior de l'edifici abans que el Hollis l'atrapés ... cap ... Però malgrat la por que de sobte tenallava la seva gola (mai va imaginar que arribés un moment en què trobés a faltar tant al Felip), una part d'ella se sentia furiosa i indignada i sí, també atrapada per la curiositat. Va pensar llavors a les mans, i en utilitzar-les per amenaçar el Hollis, si intentava passar-se amb ella. Seria tan senzill com treure's els guants. Això li va permetre relaxar-se fins a cert punt. I llavors, només va quedar la seva curiositat.

- Però per què, Hollis?
- Per què, què? - Va preguntar ell al seu torn.
- Per què li vas copiar la SIM al Felip?
- Doncs per enviar-te un missatge, per què, si no?
- I per què, si es pot saber? - Va preguntar la Valèria exasperada.
- Tinc una cosa a dir-te - va contestar el Hollis.

- I no podies enviar el missatge tu? O haver-me cridat per dir-me això tan important?

El Hollis va arronsar les espatlles, com si no entengués què li estava dient la Valèria. Va beure un últim glop de la seva infusió i va mirar la Valèria.

- Estàs aquí, que és el que importa. I ara puc dir-te el que volia dir-te tranquil·lament.

‘Tranquil estaràs tu’ va pensar la Valèria, però no va dir res. Va mirar al Hollis amb expressió de ‘M’ho dius o no?’ i va acompanyar l’expressió amb una significativa gesticulació dels seus braços i un arqueig eloqüent de les seves celles.

- El teu poder ... - va començar a dir el Hollis - és ... és perillós.

- Vaja! Tota aquesta moguda per dir-me una cosa que és obvia! Em sembla que tant ordinador t’ha fregit les neurones. Ja sé que és perillós! He matat dues persones, i vaig enviar una altra a les portes de la mort. Mira, veus? - Va dir aixecant les seves mans i mostrant--. Porto guants. I no és perquè m’agradi el color.

- El negre no és un color - va contestar el Hollis.

- Ja m’entens, hòstia!

- No m’estic referint a la teva malaptesa o habilitat a l’hora d’usar-lo. Segur que no és senzill, i crec que no va venir amb manual d’instruccions, oi? Però al final aconseguiràs dominar-lo. No és això el que em preocupa.

- Ah no? I què és el que et preocupa? - Va preguntar la Valèria, tot i que tenia dubtes sobre si el Hollis era capaç de preocupar-se per alguna cosa.

- Conec gent que donaria el seu braç dret per posseir un poder com el teu. Si sabessin que existeixes, és clar.

- Però no ho saben. Assumptè tancat.

- Bé, ho sé jo, ho sap LordShadows, Álvaro, Sensei Kao, la teva família, Rocío ... És qüestió de temps.

La Valèria va sentir com el vertigen pugnava per apoderar-se'n. Bastant cruel era la seva càrrega, com perquè ara algun friki trasbalsat s'obsessionés per intentar arrabassar-li el seu poder. No volia ni pensar-ho.

- Collons, tiu. M'estàs espantant.

- Però aquests són inofensius. Molestos, incòmodes, però poc més. Els que em preocupen són els altres.

- A veure, Hollis. On ets? Quina pel·lícula t'estàs muntant ara? De quins altres parles? D'esperits o de què?

- Dels que vegin la teva habilitat com una via per fer-se rics o poderosos. Els frikis donarien el seu braç, però aquests vendrien la seva pròpia mare i fins la seva mateixa ànima, si és que no ho han fet ja.

- Però per què? No poden arravatar-m'ho. Tant de bo! Què més voldria jo! Però no es pot.

- Sí es pot.

- Com?

- No sé com. Però es pot. Segur que hi ha una forma. I si n'hi ha, la trobaran. Tingues-ho clar això.

- A veure, tiu, que estem en el món real. Aquí no hi ha encanteris ni mags ni màgia. Això és meu i meu es quedarà. Oblida-te'n. No hi ha manera.

- Som al món físic, Valèria. Però fins i tot aquí hi ha manera d'aconseguir-ho, pots jugar-t'hi el que vulguis. A més, no necessiten arrabassar-t'ho. Poden utilitzar-ho a través teu.

- Però com? I per què, per Déu?

- No ho sé.

- Doncs podries saber-ho. Si no, per què m'has fet venir?

- Vull ajudar-te - va dir el Hollis.

- Ajudar-me? Què vols dir? Que t'avisi si tinc algun problema?

- No. Només que em donis el teu permís per ajudar-te.

- I per què vols ajudar-me? Què passa? T'has enamorat de mi?

El Hollis la va observar durant uns instants, com si fos la primera vegada que es plantejava aquesta pregunta.

- No, certament - va dir al cap d'uns moments - Per què ho preguntes? Dono la sensació d'estar enamorat de tu?

- És igual, deixa-ho - va dir la Valèria -. Mira, sí, tens el meu permís - va continuar després de reflexionar-hi uns instants -. Total, faràs el que et doni la gana ...

El Hollis llavors es va aixecar, com donant per acabada la visita.

- Molt bé llavors - va dir -. Quedem així doncs.

- I ja està? - Va preguntar la Valèria una mica sorpresa -. No m'explicaràs com penses ajudar-me o què he de fer? O sobre què concretament m'ajudaràs?

- No, no cal - va dir el Hollis mentre es dirigia al rebedor. La Valèria es va aixecar de la cadira i va seguir al Hollis, que va obrir la porta de l'apartament i es va apartar per deixar passar a la Valèria. La Valèria va travessar el llindar i es va aturar, girant-se cap al Hollis.

- Jo ... - va començar a dir.

- Ens mantenim en contacte - va dir el Hollis a manera de comiat, i va tancar la porta, deixant la Valèria sola al replà de l'escala. Durant uns instants va restar desconcertada davant la porta tancada. Després va arronsar les espatlles, va girar-se i va començar a baixar els graons en direcció al carrer.

XV

Feia una mica més d'un mes que l'Álvaro havia abandonat l'hospital, i en aquest temps havia aconseguit una recuperació física gairebé total. Les seves cames encara es mostraven una mica febles, però ja feia un parell de setmanes que podia caminar sense ajuda, encara que no de forma perllongada. I havia tornat a la seva consulta i reprès, moderadament, la seva activitat professional.

Però havia experimentat un altre efecte en aquestes setmanes. La Valèria havia absorbit totes les seves il·lusions i l'havia deixat buit. Però a partir dels succedanis que Valèria va aconseguir implantar-li, l'Álvaro havia format una nova col·lecció d'il·lusions, somnis i desitjos, creada de forma madura sobre una tabula rasa. Enrere havien quedat obsessions, complexos, expectatives, prejudicis, orgulls i imposicions alienes. Havia fet un reset de les seves emocions, dels seus sentiments i de les seves il·lusions, i n'havia aconseguit de facto una depuració. Se sentia ara resplendent, net, renovat. La més diàfana expressió de l'home autorealitzat de Masslow. Se sentia poderós, ple d'energia, gairebé clarivident. Els secrets de l'univers, a escassa distància del rovell dels seus dits.

No s'escapava de la seva atenció la poderosa aplicació pràctica de l'increïble poder de la Valèria, si és que aconseguia en algun moment controlar-lo. Disposaria de la capacitat de netejar d'un cop de ploma fòbies, desviacions, addiccions, obsessions i altres comportaments anòmals de naturalesa semblant. Simplement absorbiria l'energia associada a aquests desitjos no desitjables, un cop identificats.

Per descomptat, això quedava molt lluny encara. La Valèria només estava ara submergint la punta dels dits dels

seus peus en l'immens oceà del domini de l'energia. Així ho afirmava Sensei Kao, i així ho veia ell també. I havia de ser un camí llarg i difícil, fins a arribar al mestratge i al control dels seus poders, si és que arribava a controlar-los, punt que ell personalment, tot i la confiança que mostrava Sensei Kao, no veia massa clar.

Però això no li treia la son. Que la Valèria dominés o no les seves capacitats depenia enterament d'ella. Mentrestant, l'Álvaro vivia una experiència extraordinària, amb persones extraordinàries, que tenien capacitats extraordinàries. En Sensei Kao i la Valèria realitzaven de tres a cinc sessions setmanals de treball energètic. En Sensei Kao havia llogat una petita sala de visites en una clínica del centre, però l'Álvaro els oferia tant casa seva com la consulta de l'hospital, invitació que en Sensei Kao agraià i acceptava cortesament. L'Álvaro assistia sempre que podia a aquestes sessions. Les habilitats de'n Sensei Kao i el seu ampli coneixement l'estimulaven profundament. Es movien en branques molt diferents de la mateixa ciència, gairebé oposades, però cap a Kao sentia un respecte quasi reverent, que sabia que era correspost pel mestre de kuroreiki. Malgrat la seva aversió als vampirs d'energia, reconeixia en en Kao una persona íntegra, de profunds coneixements, que posava la seva saviesa i les seves capacitats al servei dels altres. Un filantrop, un apassionat del saber i del descobriment, que s'emocionava enormement davant la mera perspectiva de compartir el seu temps amb la Valèria, o amb el propi Álvaro, fins al punt de vessar llàgrimes i no poder evitar realitzar profundes reverències d'agraïment en el moment més inesperat. Suposava l'Álvaro que aquest comportament era en part cultural, però també conseqüència del profund interès que en Kao sentia.

La Valèria constituïa un repte per al mestre de vampirs. No havia tingut abans una alumna com aquesta, amb la qual no servien les experiències adquirides. En Sensei Kao

havia de replantejar tot el seu esquema formatiu. Com el mateix Kun li havia reconegut en una ocasió, el seu mètode d'aprenentatge estava orientat a potenciar les capacitats d'absorció dels seus aprenents, normalment molt modestes, fins i tot només lleument presents. Era la primera ocasió en què es veia en la tessitura d'haver d'ensenyar a algú a moderar i controlar el seu poder, i els resultats no estaven sent tan prometedors com en Kao desitjaria. Però més dificultats només representaven per al mestre Kao un repte més gran, i per tant, més motivació i interès. Tot i això, el cos de'n Sensei Kao, malgrat el seu jovial aspecte, acumulava ja el pas de més de seixanta anys, i la seva resistència física ja no era la d'abans. El seu rostre simpàtic i cortès reflectia també l'esforç i el desgast de les sessions maratonianes amb la Valèria, un veritable vòrtex energètic. Aquest matí, finalment, semblava que la resistència de'n Sensei Kao havia començat a flaquejar i el mestre, prudentment, havia decidit cancel·lar la seva cita amb la Valèria i quedar-se descansant al seu apartament.

La lladre de somnis

XVI

- Vaja! Així que al final t'ho has pogut organitzar per venir! -
Va exclamar el Felip en veure entrar la Valèria al local.

- En Sensei Kao ha cancel·lat la classe d'avui, així que, bé, no tenia res millor a fer - va dir la Valèria mentre prenia seient i buscava amb la mirada el cambrer.

- Vinga ja. Però si es veu d'una hora lluny que estàs coladeta per mi.

- Però si ets una criatura!

- I tu una cria! Que tenim la mateixa edat, escolta!

- Però que no veus que no podríem ni tocar-nos? Collons, em sembla que no t'adones de res.

- Al final ho dominaràs. N'estic segur, d'això. Em puc esperar. I mentrestant, podem tenir sexe virtual. Com ho veus?

- Com ho haig de veure? Fatal, tiu. Estàs malalt. Deixa de veure aquests dibuixos animats que veus, que t'estan deixant el cervell sec.

- Dibuixos animats? - Va exclamar indignat en Felip - A què estàs li dius tu dibuixos animats? És anime, Valèria, ANIME. Recorda-ho quan parlis amb un otaku, si no vols patir les conseqüències.

- Bah - va dir la Valèria amb desgana, i va ignorar el Felipe durant una estona, absorta en els seus pensaments. El Felipe va somriure i es va quedar observant-la sense dir res.

- Què saps del Hollis? - Va dir finalment la Valèria.

- Del Hollis? Des que se'n va anar, res.

- Se n'ha anat? - Va preguntar sorpresa la Valèria - A on se n'ha anat?

- Què se jo. Haurà tornat a l'Argentina.
- Però com vol ajudar-me si se'n va? - Va exclamar la Valèria.
- Què dius?
- És igual. Som-hi! - Va dir mentre s'aixecava i agafava al Felipe per la màniga - Acompanya'm a comprovar si de veritat se n'ha anat o és una altra de les seves mentides.
- No hi és - va dir Felipe, per exasperació de la Valèria, que esperava impacient alguna resposta de l'interfon.
- Espera't una mica, no? - Va contestar la Valèria - L'altre dia bé et vas esperar cinc minuts.
- Perquè sí que hi era.
- I ara segons tu no hi és...
- Si ell diu que no hi és, no hi és, encara que hi sigui.

El so del porter automàtic obrint la porta va interrompre la discussió. La Valèria va dirigir un gest irònic de victòria al Felipe, va obrir la porta i es va llançar a l'interior de l'edifici. El Felipe la va seguir movent el cap. Quan va arribar fins a ella, la va veure parada a l'entrada del pis del Hollis, que ja no era el pis del Hollis, i no s'assemblava en res al que ell recordava. El color de les parets havia canviat, i el terra estava cobert de plàstics i lones. Una forta olor de pintura procedia de l'interior. El Felipe va arribar a l'alçada de la Valèria i junts van entrar a l'apartament. A la cuina (ni rastre dels mobles de fusta ni del curiós hivernacle de la paret) una dona d'uns trenta anys, de pell molt clara, probablement originària d'Europa de l'est, brotxa en mà, mirava sorpresos als nouvinguts mentre deixava caure inadvertidament gotes de pintura a terra.

- Bé - va dir el Felipe a la Valèria mentre abandonaven junts l'edifici -, t'ha quedat clar ja que el Hollis no hi és, oi?
- Sí, m'ha quedat clar - va contestar pensativa la Valèria.

- I en què t'havia de ajudar?

- Eh?

- Vas dir que com havia d'ajudar-te si se n'anava ... ¿En què et volia ajudar? Quan vas parlar amb ell?

La Valèria va mirar al Felipe entre molesta i incòmoda.

- Jo no he dit això - li va contestar de mal humor.

- M'estàs mentint! - Va exclamar sorprès el Felipe - Tens un rotllo amb en Hollis!

- Però què dius!

- Home, Valèria. L'has vist i no m'ho vols dir. Això és perquè t'has enrotllat amb ell, quina altra explicació pot haver-hi? Òstia, aquest tio és un màquina. Et juro que és el meu ídol. Ve aquí, s'enrotlla amb la meva xicota, i desapareix com un fantasma. És un crac.

- Felipe, que jo no m'he enrotllat amb ell, ¡hòstia!

El Felipe es va quedar uns segons mirant-la, somrient.

- Te n'adones? - Va dir per fi.

- De què?

- He dit que eres la meva xicota i no has protestat.

La Valèria per un moment no sabia ni de què li estava parlant. Després va pensar 'clar que no he protestat per lo de xicota, perquè estava protestant per lo altre'.

- Me'n vaig a casa, d'acord? - Va dir per fi -. Ja ens veurem - i es va allunyar carrer avall deixant enrere el Felipe, que la va observar desaparèixer entre la gent en direcció a la parada de metro.

La lladre de somnis

XVI

La Valèria se sentia cansada quan va obrir la porta de l'apartament del seu pare. Quan va escoltar el so de veus provinents de la sala d'estar no va poder evitar mostrar una expressió de fàstic. El seu pare tenia visita. A ella li venia de gust seure al sofà i parlar una estona amb el seu pare sobre tot el que estava succeïnt. Però ara hauria de tancar-se sola a la seva habitació, esperant que els visitants se n'anessin. O pitjor encara, potser el seu pare la convidaria a passar, li presentaria els convidats, i hauria de quedar-se a sostenir una anodina i interminable xerrada de sobretaula.

Però li va semblar reconèixer la veu de la Rocío. Una sensació agrejolça la va embargar per un moment, desplaçant la seva inicial preocupació. Cap a la Rocío sentia una profunda estima. Havia estat una de les primeres persones a creure en ella i la que l'havia posat en contacte amb l'Álvaro. Era una dona vital, intuïtiva, pròxima, que empatitzava ràpidament amb els altres i que mostrava de manera molt transparent les seves emocions. La Valèria sabia que la Rocío li tenia por, però que també l'apreciava profundament. Per la seva banda, la Valèria no podia evitar recriminar-li a la Rocío, almenys interiorment, que fos tan poc considerada amb el seu pare, desapareixent de sobte i tornant a aparèixer al cap d'unes setmanes com si res hagués passat. Ho havia parlat amb el seu pare, i ell li havia dit que no importava, que ja havien quedat així quan havien començat a sortir, que es donaven llibertat l'un a l'altre. Però per a la Valèria estava clar que no era així. Que el seu pare patia, que no estava a gust en una relació d'aquest tipus.

La Valèria va arronsar les espatlles i va entrar a la sala.

La lladre de somnis

XVII

- Jo no crec en les casualitats, ja ho saps, Valèria - al costat de la Rocío també hi havia un home jove, d'uns trenta anys, atractiu, però amb el rostre gairebé d'un nen. Elegant i impecablement vestit, d'exquisides maneres, amable i atent, amb una mirada penetrant, gairebé hipnotitzadora. El pare de la Valèria estava assegut en un tamboret i guardava silenci. La Rocío seguia parlant - Per això presto molta atenció a la gent amb la qual em trobo. No sé com, en Bruno i jo vam acabar parlant, i de seguida vam connectar. Li vaig explicar, molt per sobre, això teu, i de seguida va començar a dir coses que, no sé, de debò, em semblaven sorprenents. A partir del que jo li explicava, en Bruno endevinava, preveia, anticipava conseqüències, implicacions, coses que són certes i que jo no li havia explicat. I quan em va dir que volia conèixer-te, doncs vaig pensar 'Genial!', Perquè ja t'he dit, no crec en les casualitats.

La Valèria va observar que el seu pare li dirigia una mirada que no va saber interpretar. Semblava fins a cert punt preocupat. Potser temia que en Bruno i la Rocío tinguessin una aventura. Li estava demanant ajuda, consell? Després li ho preguntaria.

- Quan la Rocío em va explicar el teu gran poder - la veu de'n Bruno era penetrant, però profundament harmoniosa, gairebé com un murmurí. La Valèria se sentia transportada, com si amb la veu també li arribessin vibracions transformadores, hipnòtiques -, vaig tenir clar des del primer moment que tu sola no ho dominaries. Hi estàs massa a prop, massa implicada emocionalment, has patit massa i li tens massa por. És impossible. Estàs massa tensa, i ho dic sense conèixer-te, però

és obvi. Amb el teu mestre, és possible que algun dia arribis a dominar-ho, però quan? Quan siguis una vella?

- On us vau conèixer? - Va preguntar el pare de la Valèria.

- En unes jornades de psicologia alternativa - va contestar la Rocío -. Molt interessants, Valèria. T'hagués agradat venir. La propera vegada m'acompanyeu, val?

'Si ens avises ...' va pensar la Valèria, i va creuar una mirada entremaliada amb el seu pare. Però ara va ser ell el que va semblar no entendre-la.

- En Bruno - va continuar la Rocío - és expert en hipnosi ericksoniana - 'per això la seva mirada i la seva veu són hipnòtiques?' va pensar la Valèria -. De fet, era ponent en les jornades ...

- El meu mentor em va demanar que el substituís en aquesta ocasió. En realitat no tinc massa a aportar - va dir en Bruno, traient-li importància.

- Bruno, la sala estava plena i la gent et va ovacionar durant molta estona. Van venir a veure't a tu, no al teu mentor.

- Llavors - va interrompre la Valèria, picada per la curiositat -, no és possible controlar aquesta merda, no?

- Jo no he dit això - va contestar en Bruno -. He dit que tu, sola, no podràs controlar-ho. Però potser sí podries fer-ho amb una mica d'ajuda.

El pare de la Valèria es va remoure incòmode en el seu seient. Per un moment va semblar disposat a dir alguna cosa, però finalment no ho va fer. La Valèria es va inclinar cap endavant, cap a en Bruno, interessada en el que li explicava.

- Ja compto amb ajuda. Álvaro i sensei Kao treballen amb mi dia rere dia. I malgrat això no aconsegueixo dominar-ho.

- No em refereixo a aquest tipus d'ajuda - va respondre en Bruno -. Estan ajudant-te a tu, a millorar la teva capacitat. I ho estan aconseguint. Són veritables mestres. Però el teu

bloqueig és molt fort, i el teu poder massa potent. El risc de recaiguda és alt. Una relliscada i tornaries al principi.

La Rocío es va aixecar, es va acostar al pare de la Valèria i va seure al seu costat. Li va dir alguna cosa a cau d'orella i van començar a conversar en veu baixa.

- A quin tipus d'ajuda et refereixes llavors? - Va preguntar la Valèria.

- A la hipnosi - va dir en Bruno. El pare de la Valèria va deixar de parlar amb la Rocío i va aixecar el cap. Però la Rocío continuava parlant i va tornar a prestar-li atenció.

- Hipnotitzar què? Les meves mans?

- No. A tu. Pots controlar el teu poder, si et controles a tu mateixa. Aquí està el problema. En què no ets capaç de controlar-te. Però si estàs en hipnosi, no caldrà que ho facis. Podràs centrar-te en controlar el teu poder.

- Però si està adormida, com podrà fer-ho? - Va intervenir en Ricardo, que semblava estar més atent a les paraules de'n Bruno que a la seva conversa amb la Rocío.

- És la seva consciència la que està adormida. La resta de la seva ment està activa i funcionant - va dir la Rocío.

- La meua teoria - va continuar en Bruno - és que és la teua part conscient la que interfereix i dificulta el procés. Desactivant-la tot funcionarà de forma natural i fluïda.

- No es descontrolarà? - Va insistir el pare de la Valèria - Vull dir, que també podria ser al revés, que la Valèria estigués frenant l'absorció de somnis, i si ella no hi és, potser aquesta absorció sigui més intensa.

- No ho crec - va contestar en Bruno -. La Valèria gaudeix, sent plaer quan roba l'energia, i això ho complica tot. Li fa més difícil aturar-se. Li genera por, angoixa. Li produeix sentiments de culpa. No. La Valèria, ni ho està controlant, ni ho està frenant. En tot cas, potser ho està potenciant.

Les paraules de'n Bruno van colpejar la Valeria, però no va poder evitar sentir-se fins a cert punt identificada amb la descripció que en Bruno havia fet.

- Llavors, què hauríem de fer segons tu?

- Òbviament, provar què passa amb la hipnosi, i veure si et permet controlar o no el robatori de somnis.

- Molt bé. Com ho fem?

- Vens demà a la meva consulta i ho intentem amb un pacient.

XIX

Asseguda a l'AVE a Madrid, la Valèria reflexionava sobre la conversa del dia anterior, i es preguntava què feia ella pujada al tren en direcció a la consulta d'un psicoterapeuta hipnotitzador que experimentava amb els seus pacients. El seu pare no havia estat massa d'acord amb la perspectiva, però en Bruno es mostrava molt segur i convençut del que anaven a intentar. Recordava que en Bruno havia garantit al Ricardo que ningú correria riscos. Però això era absurd. Per descomptat que qui rebés el contacte de les mans de la Valèria correria riscos. Riscos importants. I negar-ho era mentir. I si en Bruno havia mentit en això, quantes altres mentides interessades hauria deixat caure?

En arribar a l'estació d'Atocha es va dirigir a la parada de taxis. Va pujar en un d'ells i va donar l'adreça de la consulta de'n Bruno, que en principi estaria esperant-la, després d'haver-se avançat a ella per preparar-ho tot, segons havia dit, agafant l'AVE la nit anterior.

El taxi es va aturar davant d'un edifici de cinc plantes situat a prop de la rotonda de Quevedo. La Valèria va pagar el trajecte i va baixar del taxi. Es va penjar la motxilla a l'esquena i es va aturar un moment a observar l'edifici de balcons granats i baranes negres que s'alçava davant seu. Va arronsar les espatlles i es va dirigir al portal.

La lladre de somnis

XX

- La veus? És ella.

En el monitor apareixia la sala d'espera de la consulta, en la qual una senyora d'uns cinquanta anys, una mica grassoneta, romania asseguda amb la bossa sobre els genolls.

- Amb la càmera - va continuar en Bruno assenyalant la imatge - m'estalvio la recepcionista.

La Valèria va observar la senyora de trets una mica bastos i mirada esquiva durant uns segons. La senyora es va cansar d'estar asseguda i es va aixecar. Es va dirigir llavors cap a la porta de la consulta i va estirar la mà en direcció al pom. Però es va aturar abans d'agafar-lo, i va romandre uns instants pensativa. Va desistir de la seva intenció i va fer mitja volta. Però no va tornar al seu seient. En lloc d'això, va caminar resolta cap a la sortida i va obrir la porta.

- Bruno! - Va exclamar - Se'n va!

- Tranquil·la. Cada dia fa el mateix.

I com responent a les paraules de'n Bruno, la senyora es va aturar, es va girar, mostrant el seu rostre a la càmera, en el qual Valèria va creure percebre la brillantor d'unes llàgrimes, i va tornar al seu seient, adoptant de nou la posició inicial.

- Se la veu molt trist - va dir la Valèria.

- El seu marit la va abandonar fa deu anys i no ho ha superat. Ha intentat suïcidar-se diverses vegades, i segurament seguirà intentant-ho, tot i els ansiolítics, el tractament psiquiàtric, el suport de la família, fins i tot malgrat les meves sessions d'hipnosi.

- Oh! Vaja... Sembla bona dona.

- Sí, és bona persona. Però també té una frustració enorme. Té una idea molt clara de com ha de ser l'existència d'una dona. I qualsevol desviació d'aquest model és per a ella un fracàs. Això és el que hem d'eliminar.

- 'Hem de'?

- Sí. Tu i jo. Tu seràs el bisturí i jo la mà que el sosté – en Bruno va tornar a mirar el monitor, amb expressió pensativa, gairebé de preocupació -. Quan li robes els somnis a algú, què passa?

- Que es mor.

- Sí, ja ho sé. Però com es mor?

- Es suïcida - va dir la Valeria en veu baixa, mentre la imatge d'una llitera a la sorra amb un cobert cos inert a sobre passava per la seva ment i s'esvaïa després.

- Bé llavors. Vinga, que comenci l'espectacle - va prémer un botó de l'intèrfon per comunicar-se amb la sala d'espera -. Paula, pots passar.

XXI

La Valèria observava la dona estirada a la llitera al seu costat. Va observar el seu rostre, ple de plecs i arrugues, maquillat en excés, en un intent de conservar una esquiva i traïdora bellesa ja marcida. En Bruno li havia explicat a la Paula que avui comptaven amb la col·laboració d'una nena prodigi en kuroreiki, que l'ajudaria a eliminar les energies negatives que encara habitaven en el seu cor. Després, l'havia estirat a la llitera i, després d'una relaxació preciosa, l'havia desplaçat al món dels somnis.

- Gravaré la sessió en vídeo perquè puguis veure després el que ha passat, et sembla bé Valèria?

- Sí, em sembla bé.

- D'acord llavors. Bé. Ara, seu còmodament, treu-te els guants, tanca les parpelles i mira aquesta petita llum brillant que comença a aparèixer en el teu tercer ull ...

La lladre de somnis

XXII

Quan la Valèria es va despertar, la Paula encara romania estirada. Escoltar la seva respiració pesada va suposar per a la Valèria un alleujament. Almenys encara era viva. En Bruno se li va acostar llavors i li va tocar el front. Paula va obrir els ulls a l'instant, i va començar a incorporar-se, amb expressió de sorpresa a la cara, com si no recordés on es trobava. En Bruno la va acompanyar mentre s'incorporava, intentant que ho fes amb lentitud.

- Com et dius? - Li va preguntar.

- Eh? - És tot el que va aconseguir respondre la Paula.

- El teu nom. Com et dius - va insistir en Bruno. La Paula continuava desorientada, mirant a un costat i a un altre. Eventualment, la seva mirada es va creuar amb la de la Valèria i li va dirigir un somriure, mentre la saludava amb una inclinació de cap. La Valèria va correspondre a la salutació, encara que el seu estat d'ànim, expectant davant l'estat de la Paula, no li va permetre somriure.

- Recordes el teu nom? - Va dir en Bruno, recolzant la seva mà a l'espatlla de la Paula i apropant-se molt a la seva oïda.

- És clar que recordo el meu nom, Bruno! - Va dir per fi - Què passa, que te n'has oblidat?

- No, no me n'he oblidat - va dir en Bruno, mentre somreïa -. Permet-me una pregunta més. Què faràs de sopar avui?

- Doncs no ho sé, però crec que li diré a la meva filla que portiles nenes a sopar. Mira, si. Tinc una mica de brou, i una mica de carn a la nevera. Els puc fer sopa i algunes croquetes.

- I les teves plantes? Com estan les teves plantes?

- Oh, les meus plantes! Es va morir el llimoner. Me l'havia regalat en Marcelo fa anys. Em vaig posar molt trist quan es va morir. Crec ... Oh! - Va dir, agafant la màniga de la camisa a en Bruno - Em vaig intentar suïcidar! Quan es va morir el llimoner em vaig intentar suïcidar.

- Sí, ho sé Paula, ho sé.

- Què ximple. Saps què et dic? Millor que s'hagi mort. Em recordava molt en Marcelo, i quan em recordo de'n Marcelo em poso trista. No m'agrada estar trista, saps?

- A ningú li agrada estar trist.

- Així que tiraré les coses que em recorden a en Marcelo, i d'aquesta manera ja no em posaré trista.

- Pots passar a la sala del costat, Paula, i descansar una estona al sofà. Quan et trobis bé, ja pots anar-te'n. Avui hem fet un treball molt intens. Espero que t'hagi aportat pau i felicitat.

- Saps què, Bruno? Fa una setmana que no rego les plantes. Quan arribi a casa, trucaré a la meva filla, regaré les plantes i prepararé el sopar - va dir la Paula mentre es dirigia a la saleta de recuperació.

La Valèria observava la Paula allunyar-se. La seva forma de caminar, de moure's, la posició del seu cos, de la seva esquena, de les seves espatlles, havia canviat completament. Semblava una altra persona. Fins i tot el seu propi rostre havia recuperat part del seu antic brillantor.

En Bruno va venir al seu costat.

- Segueix-me - li va dir.

La Valèria va acompanyar en Bruno fins a l'ordinador, on en Bruno va connectar la seva petita càmera i, després de manipular el teclat i el ratolí durant uns segons, va mostrar a la Valèria una filmació en la qual es podia veure la pròpia Valèria asseguda en una cadira, la senyora Paula estirada a la

llitera, i en Bruno movent-se d'un costat a un altre, acabant de preparar la sessió. Havia col·locat un monitor al costat de la llitera en què es trobava la Paula, amb el qual controlaria les constants vitals de la senyora. En la gravació, corresponent a la sessió que acabaven de mantenir, en Bruno ara s'acostava a la Valèria i li xiuxiuejava alguna cosa a cau d'orella. La Valèria estirava els braços, fins situar les mans sobre el braç dret de Paula. A la Valèria li va sorprendre veure la seva pròpia expressió sota els efectes de la hipnosi. Quan en Bruno li havia parlat, segurament donant-li instruccions per apropar els braços, un somriure malèvol, anhelant, s'havia dibuixat en el seu rostre. Un calfred havia recorregut l'esquena de la Valèria en veure's ella mateixa amb aquesta expressió tan capritxosa i infantil, plena d'egoisme, com delint-se anticipadament del que anava a assaborir.

Llavors en Bruno li va indicar que baixés les mans i toqués el braç de la Paula. El somriure psicòpata es va fer més intens en el rostre de la hipnotitzada Valèria, mentre les seves mans s'acostaven lentament a la nua carn de la Paula. Es va establir el contacte i la Valèria del vídeo va deixar caure el cap enrere, amb els ulls en blanc i una estranya sensació de plaer a la cara. Un fil de bava li relliscava per la comissura dels llavis. En Bruno va xiuxiuejar a cau d'orella de la hipnotitzada. El rostre va canviar. La mirada es va esmolar i una expressió de ràbia i odi es va dibuixar en el seu rostre. Però obedient va retirar les mans. La Valèria, la Valèria conscient, observava l'escena aterrida, incapaç de reconèixer-se a si mateixa. En Bruno la va observar i va somriure.

- Quan la nostra consciència es relaxa, els nostres instints bàsics prenen el control.

El Bruno de la gravació va observar amb deteniment la Paula i després es va acostar a la Valèria hipnotitzada. Va començar a parlar-li en murmuris, però la nena esquivava la mirada. En Bruno va agafar la cara de la Valèria amb les mans

i li va girar fins que la nena el va observar. Van mantenir la mirada durant uns segons, fins que la Valèria va abaixar els ulls submissa. En Bruno es va retirar. El rostre de la Valèria s'havia transformat. Ara mostrava una expressió planyívola, dolguda i submissa.

- Es diu Val - va dir en Bruno.

- Perdona? - Va preguntar la Valèria.

- Ella, la del vídeo. No ets tu. És la Val.

La Valèria va assentir. Al vídeo, la Val col·locava les mans de nou sobre el braç de la Paula i tancava els ulls. La seva expressió s'assenyava i, finalment, de la seva cara desapareixia qualsevol expressió i es mostrava totalment neutra. Llavors, amb veu buida, va començar a pronunciar paraules. La Valèria va poder sentir coses com 'plantes', 'receptes de cuina' o 'nèts', i en Bruno, en sentir-ho, feia un senyal i deia en veu baixa però autoritària 'Deixa-ho, no ho toquis.'. La Val, dòcilment, abaixava el cap i aflixava lleugerament la pressió, encara que pel seu rostre passava un fugaç reflex d'odi cada vegada que havia de reprimir la seva 'fam' energètica. Eventualment, la Val pronunciava paraules com ara marit, parella o amor, i en Bruno feia un gest i li deia a la Val 'Absorbeix-ho!'. I llavors la Val s'estirava i arquejava l'esquena cap enrere. En el seu rostre es dibuixava una ganyota en forma de somriure tenebrosa, i tot el seu cos tremolava durant uns instants. La cara de la Val, tot i ser la mateixa que la de la Valèria, no semblava pertànyer en absolut a una noia. Ni tampoc a un noi. Era la cara d'un ésser androgin, que passava de la més absoluta inexpressió a un irreconciliable odi o a un intens plaer en dècimes de segon. La Valèria es va sentir marejada davant la visió d'aquell ésser que no reconeixia. Es va dirigir cap al lavabo amb pas vacil·lant, per acabar vomitant només entrar.

XXIII

En Bruno li havia gestionat una habitació en una petita residència d'estudiants, i la Valèria reflexionava al menjador mentre amb la forquilla movia distretament els pèsols del seu plat, sola, tot i estar envoltada per entre 30 i 40 noies de la seva edat o una mica més grans, que mantenien animades converses entrecruades, organitzant un cacofònic guirigall en aquell recinte estudiantil.

Mentalment revivia el que havia passat en la consulta de'n Bruno, i sentia sensacions oposades. D'una banda, la satisfacció, l'alegria, d'haver ajudat a la pobra senyora. Però per altra, una sèrie de fets la torbaven profundament. Haver conegut la Val havia estat per a ella una experiència terrible. Saber que al seu interior habitava una criatura tan implacablement inhumana la inquietava profundament. Al final, semblava que el seu pare tenia raó. Era la Valèria la que controlava a la Val, que es comportava com una insaciable bèstia. Quan el control conscient de la Valèria queia, la Val es despertava, però en Bruno havia pogut controlar-la eficaçment, amb autoritat. No obstant això, l'existència i comportament de la Val no va semblar sorprendre en Bruno. La Valèria havia de concloure necessàriament que en Bruno els havia mentit sobre aquest aspecte de forma conscient. Ell ja devia saber que la Val existia, per això estava preparat. Però els va enganyar sobre la seva perillositat. I hi havia hagut riscos. Riscos greus per a la vida de la Paula. Però en Bruno ho havia negat quan es van entrevistar amb ell. Segons ell, estava tot sota control. Realment? La Valèria ho dubtava.

Però al marge de tot això, hi havia alguna cosa més. Una cosa que havia succeït, que havia aixecat totes les alarmes de

la Valèria. Però tal com va venir, se'n va anar, i ara no era capaç de recordar què era. Sospirant resignada, es va aixecar de la taula i va recollir la safata. Aniria a dormir d'hora. Hi hauria una nova sessió terapèutica al dia següent.

XXIV

Van ser dues setmanes el temps que la Valèria va passar a Madrid atenent els pacients de'n Bruno. De fet, no eren només pacients de'n Bruno, sinó també d'altres professionals de la salut de la comunitat. Només els més greus, és clar. Els pràcticament desnonats. Perquè no es tractava tampoc de guarir tota la clientela i quedar-se sense pacients.

Les sessions es portaven amb un secretisme gairebé dramàtic, informant molt poc o gairebé gens els pacients sobre el que succeiria. Entrevista del psicoterapeuta de torn amb en Bruno, i breu intercanvi d'impressions de'n Bruno amb la pròxima víctima de la Val. Després, la mateixa rutina. En Bruno hipnotitzava el pacient a la llitera. La Valèria s'asseia en una cadira al costat i observava en Bruno, que la mirava intensament mentre repetia frases suaus però intricades en una mena de cant místic. Després el no-res, fins que es despertava observant allunyar-se el pacient, totalment transformat. En Bruno llavors l'acompanyava fins a la pantalla de l'ordinador, on podia observar la gravació de la Val devorant el que en Bruno li permetia. No era una escena massa agradable, i la Valeria va preferir no seguir veient-la. Així que a partir d'aquest moment va viure ignorant del que passava mentre estava en hipnosi.

Aquesta rutina va seguir durant diversos dies. Sessió d'hipnosi al matí, tornada a la residència d'estudiants al migdia per dinar, després es desplaçava caminant fins a una biblioteca propera on passava part de la tarda, o si no, sortia a recórrer els voltants, acostant-se a uns carrers comercials pròxims. Després, tornar a la residència per sopar, veure una estona la televisió a la sala comuna, i retirar-se a descansar per a la sessió següent.

No hi va haver descans de cap de setmana, i les sessions d'hipnosi quirúrgica van continuar dissabte i diumenge. Després de la sessió dominical, en Bruno va convidar a la Valèria a dinar, i a diversos dels seus col·legues també. Asseguts en un discret encara que elegant restaurant, els presents comentaven amb sorpresa el que havien viscut aquells darrers dies, discutint aquest o aquell aspecte, i repassant els efectes que havien experimentat els seus pacients. En Bruno ocupava una posició central, tant a la taula com en les converses. Al seu costat, la Valèria, que es veia a si mateixa petita i insignificant, romania distreta, aliena al que allà es comentava. La interminable successió de persones que venien, s'estiraven a la llitera enfront d'ella, i després se n'anaven, la majoria de les vegades contents i renovats, havia deixat de tenir sentit per a ella. Feia dies que no pensava ni tan sols en què estava fent allà, ni es plantejava tampoc concretament on es trobava. Se cenyia estrictament a la seva rutina. Sessions, residència, menjar, biblioteca, passeig, retorn a la residència, sopar, televisió i a dormir. La Valèria va mirar l'hora al rellotge de paret situat a la part central del restaurant.

- Bruno - va dir en veu baixa, mentre tocava la màniga del terapeuta -, jo me n'he d'anar, que ja han obert la biblioteca.

- Avui és diumenge, Valèria. Les biblioteques no obren.

La Valèria va observar durant uns instants en Bruno, amb els ulls oberts i el llavi inferior tremolant. Després, va apartar la mirada, va amagar la cara entre les mans, i va començar a plorar desconsoladament.

XXV

Des d'on es trobava, la Valèria podia escoltar el so d'unes veus que mantenien una callada discussió. Moments després es va obrir la porta i una senyora de mitjana edat va entrar a l'habitació. Era l'Elsa, la germana de'n Bruno. La Valèria portava dos dies vivint amb ella, recuperant-se de la maratoniana setmana de sessions d'hipnosi, que l'havien portat al seu límit emocional. L'Elsa va descórrer les cortines, va obrir la porta del balcó i va apartar els porticons, deixant que el sol del matí inundés l'àmplia habitació en la qual descansava la Valèria.

- Ja estàs desperta, estimada?

La Valèria es va estirar al gegantí llit de fusta en el qual reposava, i va apartar amb els peus l'enorme edredó que la cobria.

- Era amb en Bruno amb qui discuties?

- Sí. Es preocupava per tu.

- Sí? - Va dir la Valèria, mirant amb una cella arquejada i expressió escèptica a l'Elsa.

- Sí. I a veure quan podies reprendre les sessions. Ja li he dit que et deixés en pau. Et juro que en Bruno no té mesura. Quan se li fica una cosa al cap, la persegueix fins a la fi, costi el que costi i caigui qui caigui.

- Doncs vaja amb el teu germà petit.

- No és el meu germà petit.

- Oh! Però jo pensava que éreu germans.

- I som germans. Però ell és més gran que jo.

La lladre de somnis

XXVI

Dos dies més tard, la Valèria es reincorporava a les sessions de teràpia hipnòtica. Però ja no tornaria a la residència. L'Elsa l'havia acollit sota la seva protecció, i l'acompanyava i recolzava en tot moment, donant-li conversa, preguntant-li per com es trobava, què sentia, què desitjava i totes aquestes coses que ens recorden que seguim sent humans. L'Elsa assistia a les sessions com a observadora. Allà va poder conèixer a la Val. I la Valèria va saber per l'expressió de la cara d'Elsa, que aquest coneixement no l'havia deixat indiferent.

La Valèria va observar per un moment els dos germans, l'un al costat de l'altre, i es va preguntar si no es tractava d'alguna mena de broma perversa o si havia estat la seva imaginació que l'havia traït i li havia fet escoltar el que l'Elsa no podia haver pronunciat. L'Elsa era una dona bella, de trets agradables, no massa alta, de cos petit i graciós. Però les arrugues se li marcaven al rostre, i l'edat havia fet efecte en el seu propi cos, corbant lleugerament la seva esquena, donant-li un aspecte de perenne cansament. No era una dona gran, però havia superat ja la quarantena, i probablement la cinquante-na, amb les seves penes i les seves glòries. I al seu costat, en Bruno, el seu germà gran, amb prou feines semblava haver fet els trenta, amb el seu rostre imberbe, el seu ordenat cabell negre i la seva pell llisa i tersa.

La Valèria va suposar que hi havia d'haver una explicació perfectament raonable per a aquest fenomen, però no se li acudia quina podia ser.

A les sessions, els pacients ja no semblaven pacients. Els cabells greixosos, els cossos poc cuidats, de vegades fins i tot una mica pudents, els rostres marcats pel temps i el sofriment, havien donat pas a persones, homes i dones, enèrgics,

segurs de si mateixos, de mirada ferotge i decidida, que no semblaven en absolut pertànyer ja al gremi de trastornats o deprimits, sinó més aviat a algun exclusiu club de súper privilegiats bastant pagats de si mateixos.

La mateixa consulta havia experimentat un subtil canvi d'aspecte. Diferents elements que desprenien una aroma a calma, serenitat, suavitat i acompanyament havien estat relegats a llocs de menys protagonisme, o simplement havien desaparegut, com la tova catifa granada o l'ampli sofà beig on algun pacient fins i tot hi havia fet la migdiada, i havien estat reemplaçats per elements més dinàmics. Una petita taula de reunions ocupava ara l'espai que catifa i sofà havien alliberat.

Els pòsters i cartells que omplien les parets també mostraven els efectes de la recent transformació, i els textos que mostraven havien passat de transmetre calma i serenitat a promoure canvis, metes i desafiaments.

Abans de la sessió d'hipnosi pròpiament dita, en Bruno, un tal Jannick, que pel que havia sentit la Valèria era un coach de renom, i el client de torn, s'asseien al voltant de la petita taula de reunions i debatién durant una bona estona el que la Valèria entenia eren els detalls de l'operació. Els clients habitualment semblaven tensos, nerviosos, fins i tot espantats, però també decidits a dur a terme el que es proposaven. Per això eren incisius, insistents, obligaven a en Bruno a repetir els detalls d'allò que s'havia parlat. I només quan en Bruno parlava, amb la seva exquisida i envoltant veu, semblaven relaxar-se. Assentien llavors i passaven a la sala de la llitera.

En Bruno tenia certes dificultats per hipnotitzar aquestes ments tenses i actives, o si més no, no li resultava tan fàcil com amb els entregats pacients habituals. La Valèria el veia suar i arrugar les celles, observant la respiració del client i el seu rostre. Finalment aconseguia posar-lo en trànsit. Però no sense dedicar-hi un esforç a vegades considerable. Llavors passava a hipnotitzar la Valèria.

En una ocasió, l'esforç havia estat important, més del que en Bruno hagués volgut reconèixer. I en intentar hipnotitzar la Valèria, ho va fer de forma una mica descurada, encara exhaust pel tenaç combat anterior. Així, la Valèria es va trobar rebent ordres dirigides a la Val quan encara ella estava conscient. Responent a les ordres de'n Bruno, va estirar les seves mans cap al braç del client. No se li va ocórrer a la Valèria res millor que intentar reproduir els moviments, gestos i expressions de la Val, tancant els ulls, potser en un intent infantil de recuperar el control de part del seu propi organisme. Quan les seves mans s'acostaven al cos del senyor estirat davant seu, quan ja gairebé podia percebre la seva calor corporal, va sentir una presa ferma sobre els seus canells. Va obrir els ulls sorpresa, per trobar-se davant a en Bruno, que la mirava fixament amb ulls encesos.

- Què anaves a fer? - li va dir en veu baixa però amenaçadora. La Valèria va intentar allunyar-se, però en Bruno la subjectava amb força.

- Què anaves a fer, per Déu? - Va insistir - Te n'adones? - Es va apartar lleugerament i va assenyalar amb brusquedat el cos del client.

- Tu estàs boja? - va dir abruptament, encara que sense aixecar la veu - Saps qui és? Ho saps? Volies matar-lo? Volies enfonsar-nos a tots?

L'Elsa es va acostar per intervenir entre ells. En Bruno es va apartar visiblement disgustat i la Valèria es va recolzar en una cadira, intentant mantenir l'equilibri ara que les cames li tremolaven terriblement.

- Anem - va dir l'Elsa -. Anem a fer un volt.

- Sí - va exclamar en Bruno des de l'altre extrem de la sala - un volt ben llarg.

L'Elsa i la Valèria, ja al carrer, van decidir acostar-se a una llibreria propera. L'Elsa observava els llibres exposats, mentre

la Valèria reflexionava sobre el que acabava de succeir a la consulta de'n Bruno. Hi tornava a haver alguna cosa estranya, alguna cosa que la incomodava, i no sabia què era, tot i que sentia que la tenia davant dels nassos. Una cosa sobre en Bruno i ella (clar, òbviament), i una cosa que estava malament, que no funcionava com havia de fer-ho. I la Valèria temia que pogués ser important. En aquest moment va tenir una sensació estranya. Es va girar, per veure un noi alt i prim observant-la des d'una certa distància. Cobria el seu cap amb la caputxa del jersei vermell que portava posat, i el seu rostre juvenil i eixut sostenia unes ulleres de muntura gruixuda i fosca. La Valèria es va quedar uns segons observant. Després, el noi (o no tan noi, ja que era difícil estimar la seva edat) va desaparèixer entre la gent.

- Sembla que hakis vist un fantasma - va dir l'Elsa, mirant-la estranyada.

- Aquest noi... - va començar la Valèria

- Quin noi? - Va interrompre l'Elsa, que observava de banda a banda sense trobar la persona en qüestió.

- Se n'ha anat ... Però la seva cara em sona. Em sona molt.

XXVII

La tornada a casa de la Valèria no va ser com ella s'esperava. L'experiència a la capital havia estat intensa i desconcertant, i sentia necessitat de certa estabilitat, de tornar a contactar amb el seu entorn, per poder situar les seves experiències i acabar d'assimilar-les i entendre-les.

Pràcticament no havia parlat amb el seu pare en el trajecte de tornada des de l'estació. Ella estava molt cansada, i el seu pare molt poc parlador. El que sí va semblar quedar clar, és que la relació amb la Rocío s'havia acabat, i pel que es veu no de forma massa amigable. Van arribar a l'apartament passades les dues del matí, i la Valèria es va dirigir, gairebé sense dir ni piu, directament al llit.

Al matí, el seu pare ja no era al pis, així que la Valèria va esmorzar sola i després de vestir-se i arreglar-se es va dirigir a casa de l'Álvaro, a rebre la seva sessió de kuro reiki de mans de'n Sensei Kao. Però en Sensei no estava en condicions d'ensenyar res. De genolls davant la Valèria li demanava disculpes per no haver estat a l'alçada de les circumstàncies i no haver pogut ajudar-la. L'Álvaro es desesperava uns metres més enllà davant el tràgic espectacle que el seu col·lega estava oferint.

- Sensei, a veure - va dir l'Álvaro, intentant moderar les seves paraules -. Siguem sensats. Reflexiona una mica. La nena et necessita ara més que mai, per favor. O vols deixar-la en mans d'aquest venedor de fum?

- Aquest 'venedor de fum', com tu dius, ha estat capaç de dominar un poder al qual nosaltres no podem ni acostar-nos. Si us plau, no facis més dolorós el nostre fracàs. No afegeixis humiliació a la meva vergonya - es va incorporar davant de la Valèria, i sense deixar de mirar a terra li va dir:

- Ho sento molt, Valeria-sama. Hagués desitjat ser-li d'utilitat, però he de reconèixer el meu error.

Es va inclinar cap endavant a manera de salutació. A continuació, es va girar cap a l'Álvaro i va repetir el gest. Quan va haver acabat, es va girar i va avançar cap a la porta amb pas lent i solemne. Sense dir ni una paraula més, va girar el pom, va travessar el llindar i va tancar la porta darrere seu.

- Acabes d'assistir a l'harakiri virtual més estúpid que puguis imaginar - va dir l'Álvaro amb acritud.

- No sé què ha passat. M'ho pots explicar? - Va dir la Valèria, tractant d'aparentar un enuig que no sentia, alhora que intentava dissimular la tristesa que li produïa la sobtada marxa del seu sensei.

- L'èxit de la teva excursió a Madrid ha estat massa gran per l'orgull de sensei. Així de senzill.

- Èxit? Però quin èxit? - la Valèria se sentia una mica molesta pel to recriminador de l'Álvaro.

- Tots aquests pacients que heu guarit gairebé per art de màgia, i tots aquests yupis i alts executius als quals heu convertit en killers dels negocis ...

- Però què estàs dient? D'on ho has tret tot això?

- El gran Bruno en persona s'ha encarregat de fer-nos arribar aquesta informació. Amb tot luxe de detalls. Massa, crec jo, perquè m'ha permès amb no gaire esforç trobar això. - I li va mostrar un document pdf a la pantalla de l'ordinador. Era una mena d'anunci o d'informació sobre un servei de, segons es deia, activació extrema. La nota era sòbria i correcta. Feia referència, en un llenguatge una mica críptic i confús, a un alliberament de desitjos i interessos ociosos, per poder així concentrar la ment en la consecució dels objectius professionals marcats. La Valèria va bellugar el cap.

- No sé què vol dir això.

- Mira qui signa el document -va dir l'Álvaro assenyalant la part inferior de la pantalla. La Valèria va poder llegir Doctor Jannick Knol -. Crec que el coneixes - va continuar.

- Bé -va dir la Valèria -. Conec a un Jannick. Però no sé si és aquest.

- Saps quant costa una sessió? - Va dir l'Álvaro - Ho saps? Quan vaig llegir l'anunci, vaig pensar 'Álvaro, fes-te una activació extrema, et convé'. Així que vaig trucar per demanar informació. Vols saber el preu? - l'Álvaro va agafar un paper i un llapis i va escriure un nombre - Aquest és el preu.

La Valèria es va cobrir la boca amb les mans, sorpresa davant l'escandalosa xifra.

- No pot ser - va dir, a través de les mans que cobrien la seva boca -. No pot ser.

- Amor meu, el teu encantador Bruno s'està fent d'or a costa teva.

- No, no. Hi ha d'haver una explicació. Has hagut d'entendre malament el preu ... o t'ho estàs inventant ...

- Per Déu, Valèria! Tu creus que jo m'inventaria una cosa així?

- No ho sé, Álvaro, et juro que no ho sé – la Valèria se sentia desorientada, trepitjant terreny insegur. No sabia en qui confiar ni què creure. El seu mestre l'acabava d'abandonar, i l'altra persona que podia ajudar-la, semblava no tenir intencions netes. L'Álvaro encara no s'havia recuperat completament, i el seu caràcter estava massa alterat encara per la influència de les il·lusions que la Valèria li havia col·locat per fer-lo tornar a la vida, així que tampoc podia comptar massa amb ell. La Rocío havia tornat a desaparèixer, aquest cop per sempre pel que semblava. La seva mare continuava vivint en la negació, i el seu pare es mostrava cada vegada més distant i abstret. La Valèria va sentir un vertigen sobtat, com si s'hagués abocat sobtadament a un abisme espantós. Va mirar a

l'Álvaro i va mirar a continuació cap a la porta per la qual havia desaparegut minuts abans en Sensei Kao -. Necessito pensar. He d'aclarir les meves idees - va tornar a mirar cap a la porta de sortida -. Crec que me'n vaig, Álvaro. Aniré a casa a veure si encara el meu pare no se n'ha anat a treballar i puc parlar una estona amb ell.

- Bé, com tu vegis. Aquí ens hem quedat sense mestre de kuro reiki, per tant, les sessions queden suspeses indefinidament.

- Bé. Doncs si no t'importa, me'n vaig - va dir la Valèria, mentre agafava la seva jaqueta i la motxilla.

- Potser et trobis amb el teu nou mestre - va dir l'Álvaro -. M'ha cridat per venir a veure'm. Ha d'estar a punt d'arribar.

La Valèria es va estremir. No estava preparada per enfrontar-se de nou amb en Bruno, després de les dificultats en les últimes sessions a Madrid.

- Adéu Álvaro - va dir i es va dirigir cap a la sortida.

Un cop al carrer, va caminar amb pas ràpid per la serpentejant vorera, baixant pel carrer en direcció a la parada de metro. A uns dos-cents metres de la casa de l'Álvaro va passar pel costat d'un SEAT Toledo negre aparcats, a l'interior del qual un com sempre impecable Bruno dormia al seient del conductor mentre esperava que arribés l'hora de la seva entrevista amb el doctor Álvaro.

XXVIII

La Marta portava més d'un quart d'hora en la mateixa posició i les cames començaven a fer-li mal. Des que en Bruno havia passat a l'interior del despatx de l'Álvaro, la Marta es mantenia alerta amb l'orella recolzada a la porta, escoltant la conversa que es desenvolupava a l'altre costat. Rememorava ara el que l'Álvaro li havia dit només moments abans que en Bruno arribés:

- Estigues alerta al que pugui passar
- I què pot passar? - Va preguntar.
- No ho sé. Qualsevol cosa. Estigues alerta.

I alerta s'havia mantingut durant ja gairebé vint minuts. Però la conversa era anodina i avorrida. Ni tan sols parlaven de la Valèria. Discutien sobre l'estat de la ment quan la persona està en estat hipnòtic, en quin nivell queda la seva consciència, quin tipus d'ones alfas emet o les diferències entre l'estat hipnòtic i l'estat REM de la son. La conversa semblava cordial, amistosa, distesa. A la Marta li havia semblat que l'atenció que l'Álvaro li demanava era sobre en Bruno, com si aquest suposés una amenaça. Però ara ja no n'estava segura. No ho semblava, la veritat. Així que la Marta començava a dubtar d'haver entès correctament a l'Álvaro. De fet, fins i tot dubtava que l'Álvaro s'entengués a si mateix. Des de l'"accident" havia canviat, ja no era l'home tranquil i serè d'abans. Ara era irascible i una mica paranoic. I la Marta no sabia què hi havia de realitat i què de paranoia en les sospites de l'Álvaro.

Per això, quan va sonar el telèfon de la cuina, va dubtar uns segons, i després va decidir que podia acostar-se a atendre

la trucada. Mentre es dirigia cap a l'aparell, va recordar que no havia posat a descongelar el pollastre per al dinar.

A l'interior del despatx, coincidint amb la trucada telefònica, el rostre de'n Bruno va canviar de sobte d'expressió. L'Álvaro va sentir un calfred que recorria el seu cos i va interrompre el que estava dient. La mirada de'n Bruno era intensa, ardent, i l'Álvaro es va sentir amenaçat.

- Suposo que sóc una molèstia en els teus plans, no? - Va preguntar, uns instants més tard.

- No per gaire temps - va contestar en Bruno amb veu suau.

L'Álvaro va mirar furtivament cap a la porta, esperant que aquesta s'obris i la Marta entrés a l'estança, per trencar el fatídic embruix que semblava començar a formar-se. Però la porta va romandre inamovible, totalment aliena a allò que al seu voltant es desenvolupava.

- Què faràs? Matar-me? - Va preguntar l'Álvaro, tractant de mantenir-se ferm i desafiant, però incapaç d'evitar que l'angoixa que començava a asfixar-lo es reflectís en la seva veu.

La mirada ardent i envoltant de'n Bruno tornant-se cada vegada més intensa va ser tota la resposta que l'Álvaro va rebre. El mestre de reiki es va aixecar del seu seient i va intentar retrocedir, fent caure algunes revistes d'una tauleta propera i ensopegant maldestrament amb la seva pròpia cadira.

- Aquí, a casa meva, davant la meva dona? - l'Álvaro va mirar les mans nues de'n Bruno mentre aquest se li apropava - I com penses fer-ho? Extrangulant-me? Sóc un home fort, no et serà fàcil.

- Ets un poderós mestre de reiki amb control dels teus propis òrgans. Serà una delícia massa curta per a mi acabar amb tu.

En la seva agitació, l'Álvaro va poder entendre a què es referia l'hipnotitzador. Una vegada mancat de la seva consciència, en Bruno controlaria el seu cos, i podia fer ús de les habilitats que l'Álvaro havia desenvolupat en el control del seu propi cos per acabar amb la seva vida. I amb la comprensió va arribar la serenitat. Quan va entendre com pretenia Bruno eliminar-lo, l'Álvaro no va poder evitar admirar la gosadia de'n Bruno, i alhora menysprear la seva ingenuïtat. Es va enfrontar a en Bruno, mirant-lo als ulls.

- Bruno, no sé què estàs fent. Tu no em pots hipnotitzar. Com penses controlar llavors els meus òrgans, si no pots controlar-me a mi?

- A tu no puc hipnotitzar-te. Però a la Valèria sí. I crec que part d'ella està encara en el teu interior.

La lladre de somnis

XXIX

Quan en Bruno obria la porta del despatx de l'Álvaro va poder veure la Marta que tornava de la cuina, caminant amb pressa mentre s'eixugava les mans amb un drap de cuina de color verd.

- Jo me'n vaig ja - va dir en Bruno -. Ja hem acabat la nostra entrevista, i sembla que l'Álvaro té coses a fer.

La Marta, una mica desconcertada, va treure el cap per la porta del despatx per mirar cap a l'interior. Va veure el seu marit assegut al seu escriptori, examinant uns papers i prenent notes en una llibreta.

- Bé, Álvaro - va dir en veu alta en Bruno -, me'n vaig. Ens veiem en una altra ocasió.

- Sí, sí, Bruno. Un plaer parlar amb tu. Ens veiem quan vulguis - va contestar l'Álvaro gairebé sense aixecar la mirada dels papers que tenia davant seu.

La Marta va observar l'interior del despatx i li va semblar certament desordenat. Va veure les revistes caigudes i es va acostar a recollir-les.

En Bruno es va girar i es va dirigir cap a la porta del carrer. La va obrir i va traspasar el llindar. Un cop a l'exterior, va tancar la porta darrere seu i va deixar escapar un sospir d'alleujament. Somrient lleument, va començar a caminar distretament en direcció al seu vehicle. El carrer estava desert, i només un jove que pujava en direcció a ell donava una mica de vida a l'entorn. En Bruno el va observar amb suspicàcia, pressentint una amenaça en ell. Però llavors va observar els cascos de música per sota de la caputxa vermella, la cara anodina i la mirada absent rera les ulleres de muntura fosca

que el noi portava, i va apartar la seva atenció d'ell amb un cert menyspreu. Va arribar al cotxe, va ocupar el seient del conductor i va encendre l'equip de música del vehicle. Uns instants després, el Toledo negre mostrava la seva llum intermitent esquerra i enfilava suaument la poc transitada calçada.

XXX

- Saps què és un tulpa?

Després de sortir de casa del doctor Álvaro, la Valèria s'havia dirigit a l'apartament del seu pare. El va trobar assegut davant l'ordinador, distret fent una ullada a les pàgines d'un diari en línia. Cada pocs instants, agafava el telèfon mòbil, desbloquejava la pantalla i consultava la safata d'entrada, a l'espera d'un missatge que no arribava.

A la Valèria l'entristia enormement veure el seu pare en aquest estat. Havia sostingut amb dignitat les sobtades i repetides desaparicions de la Rocío. Però ara que havia arribat el moment de la separació definitiva, no podia acceptar-ho. Li enviava missatges contínuament i li trucava diverses vegades al dia. Però per a la Rocío era una etapa que ja havia passat, i no hi havia marxa enrere. Amablement atenia les trucades, reiterant que entre ells tot havia acabat i que li oferia la seva amistat si sabia fer-ne un bon ús.

La Valèria es va acostar al seu pare i va recolzar les mans sobre les seves espatlles. Va deixar reposar lentament el seu front sobre la coroneta del seu pare. Tot d'una, imatges massa familiars van aparèixer-li a la ment.. La Valèria es va separar immediatament del seu pare, i gruixudes llàgrimes van començar a relliscar-li pel rostre.

- Què passa Valèria? - Va dir el seu pare girant-se.

- Res - va contestar la Valèria mentre s'allunyava tapant-se la cara amb les mans.

Després de passar una bona estona plorant a la seva habitació, sabent que ja no podria tornar a abraçar el seu pare, va cridar al Felipe i va quedar amb ell per prendre alguna cosa i

veure si podia compartir les seves preocupacions i tenir una mica de companyia.

- No, no sé què és un tulpa - va contestar la Valèria a la pregunta del Felipe.

- Vols que t'ho expliqui?

- Explica-m'ho si vols... - va contestar la Valèria -. Total, m'ho explicaràs igualment ...

- Tu tens amics invisibles?

- A veure, no em volies explicar això dels tulpas? - Va dir la Valèria una mica molesta.

- Jo tinc amics invisibles. Des de petit. Jugava amb ells quan estava sol.

- Vaja ... Doncs sí que estàs anat de l'olla ...

- Els meus pares van començar a portar-me al psicòleg per això.

- No m'ho havies explicat - va dir la Valèria. El Felipe la va mirar en silenci durant uns moments abans de continuar.

- Doncs l'altre dia em vaig assabentar que no és un trastorn.

- Perdona? - Va preguntar la Valèria.

- És un tulpa.

- Ah! És clar, un tulpa. Això ho explica tot. Tio, no entenc res del que m'estàs dient. Què és un tulpa?

- Els monjos budistes poden crear tulpas. En el fons, no és més que un amic imaginari. Però ells li poden donar fins i tot presència material, olor, ombra ... Només els molt avançats.

- Llavors, si tens un amic imaginari, ¿és que ets budista?

- Cal anar amb compte amb els amics imaginaris, Valèria. Amb els tulpas. Cada vegada que els invoques, guanyen força. I arriba un moment en què es tornen independents. En què ja no pots controlar-los. Adquireixen vida pròpia.

- Però d'on ho has tret tot això?

- D'un anime.

- ¿D'uns dibuixos animats? - Va preguntar escandalitzada la Valèria. El Felipe la va mirar arrufant les celles.

- No són dibuixos animats - va dir amb mirada amenaçadora.

- Però Felipe. No pots creure el que et diuen en uns dib ... vull dir, en una sèrie d'anime.

- Ho he buscat per Internet. He estat llegint informació sobre el tema. Els tulpa existeixen.

- Sí? - la Valèria va mirar al seu voltant - N'has vist algun per aquí?

- No te'n riguis, per favor. No és per prendre-s'ho a broma. Es tracta d'una cosa molt seriosa.

- Com de seriosa?

- He pensat sempre que alguna cosa estava malament dins meu. I ara veig que en realitat és una habilitat que els iniciats budistes cultiven.

- Et faràs budista ara? - Va preguntar irònica la Valèria.

- No siguis ximple. Però crec que tinc un do, una habilitat especial.

- Si, per ficar-te en embolics. Vinga ja.

- Vas veure en Hollis quan vam anar a veure'l? - Va preguntar en Felip.

- Estava allà, recordes? És clar que el vaig veure. No sóc cega.

- L'has vist alguna altra vegada?

La Valèria va mirar al Felipe amb suspicàcia sense contestar la seva pregunta.

- És important, Valèria. L'has vist alguna vegada en que jo no hi fos? - Va insistir el Felip.

- Mira Felipe, no sé a on vols anar a parar, però jo ...
- Sí o no, Valèria, només si o no - la va interrompre el Felip.
- Sí ... - va contestar la Valèria amb un murmuri.
- El vas tocar? - Va continuar preguntant el Felip.
- Però què vols saber? Si em vaig enrotllar amb ell? Doncs no, no em vaig enrotllar amb ell.
- Ja sé que no ho vas fer. Si ho haguessis fet, probablement l'haguessis deixat més sec que un bacallà. Però vull saber si vas arribar a tocar-lo.
- La Valèria va tancar els ulls durant uns segons, una mica desconcertada.
- Penses que el Hollis és un tulpa? - Va dir després d'uns instants.
- No ho sé ... No ho sé ... És estrany. Però jo tenia un amic imaginari que s'assemblava a ell, i fa temps que no el veig. Ni puc cridar-lo. Podria ser que s'hagués alliberat de mi. Però difícilment pot tenir consistència física, molt menys si jo no hi sóc present. Per aquest motiu t'ho preguntava.
- Ja veig ... Espera un moment - va dir la Valèria mentre regirava la seva bossa buscant el mòbil que havia començat a vibrar. Finalment, després de diverses temptatives fallides, va aconseguir trobar el telèfon i despenjar.
- Felipe va observar la Valèria atendre la trucada. Tot d'una, es va sorprendre pel canvi d'expressió que va experimentar el rostre de la noia.
- Què passa? - Va preguntar espantat.
- La Valèria el mirava amb els ulls estranyament oberts i el rostre contret en una ganyota de dolor. Les llàgrimes començaven a caure per les seves galtes.
- L'Álvaro ha mort.

XXX

El dia es va aixecar plujós. La Valèria i el seu pare es van acostar al tanatori a primera hora del matí. La Marta es trobava allà, vestida de negre, envoltada de familiars. La Valèria la va saludar des de la distància, i va passar a l'interior de la sala de vetlla. Però es va trobar amb el taüt tancat.

Es va girar sorpresa. La Marta es trobava al seu costat.

- El taüt està buit. L'Álvaro va donar el seu cos a la ciència.

La Valèria es va sentir estranya, frustrada, una mica estúpida vetllant una caixa buida. Va tornar a l'avantsala i va ocupar un dels seients buits. Al cap d'una estona, la Marta va tornar a acostar-s'hi i va seure al seu costat.

- Com va passar? - Va preguntar la Valèria.

La Marta es mantenia serena i sencera. La Valèria no va poder evitar recordar els dies que van passar a l'hospital. Considerava molt injust que després del que havien passat feia només uns mesos, ara l'Álvaro morís.

- Una parada cardiorespiratòria. Tot d'una. Estava treballant al seu estudi. Va dir que estava cansat i que anava a estirar-se una estona. I ja no es va despertar. Quan vaig anar a avisar-lo per dinar, ja no respirava. - la Marta va abaixar la mirada cap a terra, alterada pel record.

- Jo ... vaig estar amb ell al matí. No hagués pensat mai que seria l'última vegada que el veuria amb vida.

- Sí. També va venir en Bruno. Van estar parlant una estona. Amb total normalitat. Ha estat tan inesperat ... M'ha agafat totalment per sorpresa. Ara que semblava que definitivament es refeia de ... Oh, Valèria! Per què ens ha hagut de passar això a nosaltres? - Es va lamentar la Marta mentre amagava la cara entre les mans.

Passat el migdia va arribar en Bruno, com sempre impecable en l'aspecte i exquisit en els modals. Va saludar als presents, a diversos dels quals coneixia personalment, i va presentar el seu condol a la vídua. Una mica més tard es va acostar a la Valèria per preocupar-se per com es trobava.

Van estar conversant una estona. En Bruno atent i amable, la Valèria contestant amb monosíl·labs i evasives. En Bruno li va comentar llavors que en pocs dies havien de tornar a Madrid per continuar amb les sessions. La Valèria no tenia gens de ganes de continuar amb les sessions, i menys apropiat li semblava encara parlar d'aquest tema aquí, a la vetlla de l'Álvaro. Però no va trobar paraules per dir-ho. Es va veure a si mateixa assentint amb submissió a allò que en Bruno li deia.

A la tarda va ser l'enterrament. La forta presència de'n Bruno havia polaritzat el sepeli, i gairebé semblava que fos ell un dels familiars, estrenyent la mà dels presents i acceptant condol i pesars. La Valèria va observar en Bruno saludar aquí i allà, les seves mans tocant altres mans i braços, i de sobte, alguna cosa va retornar-li a la ment.

XXXI

- Ricardo, havíem quedat que limitariem les trucades, recordes? - La veu de la Rocío sonava cansada a l'altra banda del telèfon.

- No sóc en Ricardo. Sóc la seva filla, la Valèria.

- Oh! Amor meu! Com estàs? M'he assabentat d'això de l'Álvaro. L'han enterrat avui, oi?

- Sí - va confirmar la Valèria.

- Estic fora i no he pogut venir. Oh, pobreta. Has d'estar destrossada. I la Marta! No vull ni imaginar-m'ho.

- Sí. Està molt tocada. Tots estem com en un somni. Com si no ens ho creguéssim. Com si en qualsevol moment ens haguéssim de despertar i l'Álvaro continués entre nosaltres.

- Oh, estimada. Això no passarà. L'Álvaro està ara en el bard, esperant la seva següent vida. Em pensava que eres en Ricardo. Saps que ell i jo ara ja no compartim el mateix camí.

- Sí, ja m'ho va dir el meu pare. He agafat el seu telèfon perquè tinc el meu mòbil sense bateria...

- No passa res, estimada. Estic molt contenta de sentir-te. Dignes-me, què volies?

- És sobre el meu tema, saps?

- Sí, m'ho he suposat. Què ha passat, estimada? O estàs preocupada per la falta de l'Álvaro?

- El trobaré molt a faltar - la Valèria va guardar silenci durant uns segons. Quan va recobrar la veu va continuar parlant -. És sobre una cosa que vas esmentar al principi.

- Sí, digues-me. Sobre què?

- Quan em vas fer Reiki. Vas dir que no percebies energia.
 - Sí. Només passa amb els dimonis i els vampirs. Els dimonis són impermeables a l'energia. Els vampirs l'absorbeixen.
 - Ningú més? No hi ha cap altra forma en què una persona no emeti energia?
 - A veure, hi ha les proteccions energètiques. Però no era el teu cas, òbviament.
 - No estic parlant de mi. He trobat algú que encara que el toqui no puc accedir als seus somnis.
 - També hi ha el cas de la gent de la teva família. Al teu pare pots tocar-lo i no li robes els somnis.
 - Ja no. Ahir vaig descobrir que ja no puc tocar-lo.
 - Oh, estimada! Ho sento molt! Això ha de ser molt dur per a tu. Queda algú a qui puguis tocar?
 - Al meu germà, encara que fa temps que no el veig i no sé si encara podré fer-ho sense fer-li mal - va contestar la Valèria.
 - Has de sentir-te terriblement malament, aïllada de tots, sense poder tocar la gent que estimes. És una tortura injusta.
 - Sí - va dir la Valèria, terriblement trista per no poder tornar a sentir el contacte del seu pare a les mans.
 - Les proteccions energètiques no són perfectes, Valèria. Només redueixen la pèrdua d'energia, no l'anul·len. Si algú està protegit, tot i així podràs percebre la seva energia, però més feblement. Si no perceps res en absolut, és un dimoni o un vampir.
 - No vaig percebre absolutament res...
 - Qui era? El conec?
- La Valèria va guardar silenci uns instants.
- En Bruno - va dir després d'uns moments.
 - En Bruno? En Bruno un vampir? No puc creure-m'ho. No. Segur que no. Probablement ha trobat una forma de protegir-se de tu. Potser mitjançant la hipnosi.

- Suposo que sí.

- És clar! En Bruno no pot ser. És impossible.

- Gràcies Rocío. He de deixar-te. Encara estem al cementiri, però ja ens n'anem.

- Adéu estimada. Gràcies per trucar.

La Valèria va finalitzar la trucada i es va quedar pensativa mirant el telèfon. El seu pare es va acostar.

- Com està? - Li va preguntar.

- Doncs bé, suposo. Està fora. No ha pogut venir.

- T'ha preguntat per mi?

- M'ha dit que ja no estàveu junts, però poc més – la Valèria va optar per no esmentar les brusques primeres paraules de la Rocío abans de saber que no era en Ricardo qui trucava.

- Ja ... No sé què li passa. Ara ja no em vol veure mai.

- Pare - va dir la Valèria intentant mantenir la calma -. No et vol veure perquè ja no esteu junts. Ho entens?

- Sí, suposo que sí. Bé. Ja se li passarà. Sempre se li passa, oi? - Va dir, forçant el somriure. I a continuació, recuperant de nou el seu perdut vigor, es va dirigir a la Valèria - Bé, tornem a casa?

Es feia de nit quan la Valèria i el seu pare van abandonar l'estació de metro situada a pocs carrers de l'apartament que ocupaven. Avançaven en silenci, sumits en els seus propis i terribles pensaments, intentant trobar, tant la filla com el pare, una llum en les seves respectives foscos.

Davant del bloc de pisos on vivia en Ricardo, assegut en un banc públic, es podia veure la figura d'un jove adolescent que inspeccionava amb la mirada la gent que passava. Va observar la Valèria i al seu pare i tot seguit es va aixecar i es va dirigir cap a ells amb pas ràpid, gairebé corrents.

La Valèria va avançar cap al noi ros que s'acostava.

- Què passa Felipe? - Va preguntar.
- On eres? Porto tot el dia trucant-te.
- M'he quedat sense bateria. He anat a l'enterrament de l'Álvaro, ja t'ho vaig dir.
- Sí, és veritat. No hi he pensat.
- Per què em buscaves? Què passa? - Va insistir la Valèria.
- El Hollis et vol veure.

XXXII

La Valèria se sentia estranya dirigint-se a trobar-se amb el misteriós i fantasmagòric Hollis, per molt de temps desaparegut i que ara tornava de ves a saber on, en un moment realment difícil per a la Valèria.

- L'últim que necessito ara és a aquest idiota aclaparant-me amb les seves boges fantasies - va pensar per a si la Valèria. No obstant això, interiorment sentia l'esperança de recuperar un aliat, un company en la seva quimera per controlar la seva maledicció.

Més estrany encara era el lloc de trobada, la clínica en què havia treballat l'Álvaro fins a la seva mort. Era negra nit ja quan la Valèria va arribar a recepció. La clínica estava gairebé deserta. No hi havia ningú en aquell moment al taulell de recepció. La Valèria va passar la doble porta automàtica i va accedir a la solitària sala d'espera. Al final d'un passadís adjacent, dues infermeres parlaven en veu baixa. La Valèria va sentir un lleu so a la seva dreta. Es va girar i va poder veure una figura humana asseguda en una de les butaques de la sala d'espera. No s'havia adonat de la seva presència fins que el soroll de la butaca la va fer evident. El noi, un jove vestit amb texans i amb un jersei vermell amb caputxa, es va incorporar i es va acostar a ella.

- Hola Valèria - va dir el Hollis.

La lladre de somnis

XXXIII

La Valèria va seguir el Hollis a l'exterior de la sala d'espera. Van passar cap a un dels laterals de l'edifici i es van acostar a la zona de servei de les cuines. Una mica més enllà, s'obria un espai destinat a l'entrada de mercaderies, i a continuació, al costat dels magatzems, un petit edifici que a primera vista semblava d'oficines. El Hollis va obrir la porta de l'edifici i tots dos van passar a l'interior. Es trobaven al rebedor, que estava a les fosques. El Hollis va avançar amb seguretat cap a un passadís proper. La Valèria caminava a prop seu per no perdre's. Van avançar pel passadís fins a unes escales. Van baixar al primer soterrani i van continuar per un passadís inferior. Aquí l'única il·luminació era la de les llums d'emergència.

Després d'avançar uns metres, es van aturar davant d'una porta per sota de la qual es podia veure una línia de llum. El Hollis va girar la maneta i va entrar dins. La llum del fluorescent va encegar per un moment la Valèria. Quan els seus ulls s'hi van acostumar, va poder veure l'interior d'una habitació sense finestres, probablement en origen una sala de proves, que ara havia estat condicionada com habitació de convalescència. Un llit ocupava el centre de l'estada. Sobre seu, una figura estirada l'observava atentament. Al costat del llit, una persona amb bata blanca es mantenia dreta, amb posat seriós. La Valèria hi va reconèixer en Fernando, el metge amic de l'Álvaro que l'havia atès quan van tenir 'l'accident'.

La Valèria no s'atrevia a pensar què podia significar tot això. Gairebé com una autòmat es va acostar al llit, intentant veure amb claredat qui era el malalt.

- Hola Valèria, com estàs?

- Álvaro! - Va cridar la Valèria – T'acabem d'enterrar! Oh Déu! Oh Déu! - I es va cobrir la cara amb les mans.

- Ho sento, Valèria. Sento molt haver-te fet passar per això. Ho sento de veritat - la veu de l'Álvaro sonava feble, cansada. En Fernando va avançar i va prendre la paraula.

- Bé, abans que comenceu amb les vostres històries conspiranoiques i paranormals, vull explicar-te el que jo interpreto. Sé que ho ignoraràs, petita, com vas fer l'altra vegada, però crec que he d'intentar-ho. Sí, per descomptat, la suggestió d'aquest hipnotitzador, d'aquest... ¿Bruno? Sí, és possible que hagi pogut actuar de catalitzador, però l'infart ha estat real. Això és inqüestionable. Amb la qual cosa, el problema ja existia amb anterioritat. Per sort, aquí el teu amic va tenir la clarividència d'avisar-me i insistir que vingués amb el desfibril·lador. L'infart va ser sobtat i profund. No hagués resistit fins a l'hospital.

La Valèria va mirar el Hollis, que li va somriure amb complicitat. La Valèria li va tornar el somriure, també amb mirada de complicitat. En Fernando va esbufegar.

- Bé, ja sabia que no em faríeu cas . Allà vosaltres. No canseu gaire el malalt. - I dient això va abandonar l'habitació.

La Valèria va córrer al costat de l'Álvaro. Mai s'hagués pensat que podria arribar a lamentar tant la mort d'aquell home. O sentir-se tan feliç en descobrir que encara seguia viu.

- Álvaro, què ha passat? Per què t'hem enterrat avui?

- El teu amic Bruno ha intentat matar-lo-- va intervenir el Hollis.

- En Bruno? Però com?

- Em va hipnotitzar - va dir l'Álvaro.

- Però això és absurd. Ell no pot hipnotitzar-te. A més, què pot aconseguir hipnotitzant-te? - Va preguntar la Valèria.

- Pot obligar-me a aturar el meu propi cor - va dir l'Álvaro.

- Oh! Això és el que ha passat?

- Sí, més o menys. Va aprofitar el coneixement que té de tu i el fet que en la meua ment encara hi ha il·lusions teves per saltar-se les meves barreres i poder desactivar i dominar la meua consciència.

La Valèria va callar un instant. Després es va girar cap al Hollis com accionada per un ressort.

- Escolta, i tu, què hi fas aquí? Què hi pintes en tot això?

- Et vaig dir que t'ajudaria -va contestar el Hollis.

- Si. I vas desaparèixer.

- No podia ajudar-te des d'aquell pis.

- Quan en Bruno se'n va anar - va explicar l'Álvaro - jo em vaig quedar treballant. Però en realitat no recordo res des de l'enfrontament que vam tenir durant la nostra entrevista. Suposo que a aquelles alçades ja estava hipnotitzat. Llavors, al cap d'uns minuts, va arribar a casa el teu amic aquí present - l'Álvaro va assenyalar el Hollis -. La Marta va obrir i ell, gairebé sense ni tan sols saludar, es va ficar a casa i va venir fins al despatx.

- Tenia un mapa de l'habitatge - va dir el Hollis.

- Quan ell va entrar jo dormia sobre l'escriptori. Llavors, el Hollis va agafar una gerra d'aigua i, per a desesperació de la Marta, que no entenia res, me la va tirar per sobre del cap amb la intenció de despertar-me. Però tot i que vaig obrir els ulls, i em vaig incorporar, no estava despert. Em trobava en trànsit. El Hollis va insistir a la Marta perquè avisés un metge ja, o que si no, que em fiquessin en un cotxe i em portessin a urgències.

- Havia fet els deures - es va justificar el Hollis -. Vaig recollir informació de'n Bruno i de l'Álvaro, i vaig arribar a la conclusió que si en Bruno volia acabar amb l'Álvaro, segurament faria servir aquest sistema.

- La Marta, veient que jo no estava bé, i davant la insistència de'n Bruno, va cridar en Fernando i el va instar a venir. El Hollis va agafar l'auricular i li va dir que portés un desfibril·lador. En Fernando va trigar escassos deu minuts. Estava a la clínica, però no atenia visites en aquell moment. Va entrar a casa i va arribar al despatx. Jo tornava a dormir en aquells moments, després del breu període de semi-consciència. En Fernando em va examinar en detall i va intentar despertar-me sense èxit. Quan ja començava a preocupar-se i a estranyar-de l'estat en què em trobava, va succeir. El meu cor es va parar i el meu cos es va contreure en un ictus terrible. En Fernando es va quedar de pedra. Per un moment va pensar que li estàvem gastant una broma. Però era massa evident que l'atac era real. Així que va començar a actuar. Em va estirar a terra, va ordenar al Hollis desplegar i connectar el desfibril·lador, va intentar una reanimació manual prèvia, va aplicar una injecció intravenosa i a continuació va procedir a aplicar el desfibril·lador. Va trigar escassos tres minuts en retornar-me a la vida. Llavors sí. Vaig despertar amb plena consciència, encara que en un estat lamentable. El Hollis va ser el que va proposar aquesta història. Va costar fer entrar en el joc al Fernando, però sobretot i abans de res és un bon col·lega. I entén que en Bruno és perillós i que no tenim possibilitat d'acudir a les autoritats.

- Davant devoradors com en Bruno, cal evitar enfrontar-se obertament - va dir el Hollis -. En el clan eludim els combats directes davant devoradors i dimonis, sobretot si no som un gran grup. I aquí, som pocs i en condicions deplorables. Toca reorganitzar-se, i level·lar. No estem al nivell suficient com per fer-li front.

- ¿Level·lar? - Va preguntar la Valèria - Tio, et juro que no t'entenc en absolut. De què estàs parlant?

- Que no som rivals per en Bruno. I no deixarà la presa fàcilment. Els de la seva espècie, quan es marquen un objectiu, no paren fins aconseguir-lo. I no s'aturen davant de res.

- Un dimoni, oi? - Va dir la Valèria.

- Dimoni, devorador, psicòpata ... - va contestar el Hollis -. Diga-li com vulguis. No empatitza amb la gent. No considera els altres els seus iguals, només mers instruments amb què aconseguir els seus objectius. No té escrúpols ni remordiments. Només un objectiu a assolir. Si et poses en el seu camí, et destruirà.

- I què farem ara? Què faré?

- Fugir. Què si no? - Va dir el Hollis - Ens n'anem d'aquí.

La lladre de somnis

XXXIV

A la terminal de l'aeroport, la Valeria mirava els panells informatius dels propers vols. Uns seients més enllà, el Hollis llegia un còmic. I entre ells, dues maletes que era tot el que la Valèria s'emportava del seu passat. Enrere quedava la família, els pocs amics i totes les experiències que havia viscut aquests anys. Oficialment, la Valèria s'havia fugat amb un friki dels ordinadors. Això pensarien el pare, la mare i la resta de gent que la coneixien. Però per a uns quants, havia iniciat un viatge que era alhora una fugida i una recerca.

Es va acostar al Hollis i li va tocar el braç.

- On anem? - Li va preguntar quan va aconseguir captar la seva atenció.

- On anem? - Va preguntar al seu torn el Hollis, encara captat per la lectura del manga.- On vols que anem? A trobar al teu dark dreamer, on si no?

fi

